

Millî Gazete

CİHAD

İLE İLGİLİ

ÂYET-İ KERİME ve HADİS-İ ŞERİFLER

İSİLAY

İSLÂMÎ İLİMLERİ
ARAŞTIRMA VE YAYMA
VAKFI

“Allah uğrunda gerektiği gibi cihad edin. (Çünkü) sizi O, seçti. Dinde üzerinize hiçbir güçlük de yükledi. (Tıpkı) Babanız İbrahim’in dininde (olduğu gibi) Peygamber size şahid olsun. Siz de insanlara şahid olasınız diye size, daha evvel de bu Kur’an’da müslüman adını Allah vermiştir.

Artık namazınızı kılın, zekâtı verin ve Allah’a bağlanın (Çünkü) sizin Mevlanız O’dur. O, ne güzel Mevladır ve ne güzel yardımcıdır.”

(Hac Sûresi, Âyet: 78)

Ebû Hüreyre (R.A)’den: Rasûlullah (S.A.S)’a:

- Hangi amel daha efdaldır? diye soruldu:
- Allah’a ve Peygamber’e imân etmektir, dedi.
- Sonra hangisi efdaldır? denildi.
- Allah yolunda cihaddır, cevabını verdi.
- Sonra hangisidir? sualine karşı:
- Makul olan hac’dır, buyurdu.

(Riyazu’s-Sâlihîn C.2, H.No: 1290)

“Sabahın evvelinde ve akşamleyin Allah yolunda geçirilen birer saat vakit, dünyadan ve dünyadakilerden daha hayırlıdır.”

(Riyazu’s-Sâlihîn C.2, H.No: 1293)

İSLÂM'DA CİHÂD

İLE İLGİLİ
ÂYET-İ KERİME
VE
HADİS-İ ŞERİFLER

Bu eser;

**Diyanet İşleri eski Başkan V.
Lütfi Doğan başkanlığındaki
seçkin bir heyet tarafından
hazırlanmıştır.**

İSLÂM'DA CİHÂD

İLE İLGİLİ

ÂYET-İ KERÎME

VE

HADÎS-İ ŞERİFLER

İSİLAY

İslâmi İlimleri Araştırma
ve Yayma Vakfı

Ziyabey Cad. 9. Sokak No. 2/2

Balgat - ANKARA

Tel: 287 58 83

İslâmi İlimleri Araştırma ve Yayma Vakfı
Yayınları No: 1

Grafik ve Sayfa Düzeni: ALTINKALEM
Dizgi: Şizin Fotodizgi Ltd. Şti. Tel: 229 08 88
ANKARA
Baskı: MİLSAN A.Ş. Tel: 567 47 75
Töpkapı/İSTANBUL

ÖNSÖZ

Hamd, alemlerin Rabbi Allah'a mahsustur. Salat ve selâm, efendimiz Hz. Muhammed'e, O'nun tertemiz âl ve ashabına ve hesap gününe kadar onlara tabi olanlar üzerine olsun.

Kur'ân-ı Kerim'de beyan buyurulan ve cihad ile ilgili bir kısım âyetleri ve bunların meallerini küçük bir risalede toplamış idik. Değerli okuyucularımıza daha çok faydalı olur düşüncesi ile bu konudaki diğer bir kısım âyet-i kerimeler ve bunların meallerini yeniden gözden geçirerek bu kitapta toplamış bulunuyoruz.

Ayrıca kütüb-i sitte adı verilen altı hadis kitabında ve bunların cihad bölümlerinde yer alan hadis-i şeriflerin büyük bir kısmı ve tercemeleri de bu kitaba derc edilmiştir. Aynı bölümlerde ve konu ile ilgili hadislerin mükerrer olanları -tekrardan sakınılması maksadı ile- çoğu kez kitaba alınmamıştır.

Âyetlerin mealleri, ekseriyetle Hasan Basri Çantay merhumun "Kur'ân-ı Hakim ve Meâl-i Kerim" adlı Kur'ân mealinden alınmıştır. Bu meyanda diğer bir kısım meal-lerden de istifade edilmiştir.

Hadis-i şeriflerde sözü edilen altı ana hadis kitabına ait tercemelerden alınarak bu kitaba konulmuştur.

Kitabın son kısmındaki hadis, Buhari ve Müslim'de mevcut hadislerdendir. Bu hadisin tercemesi ise, Riyazu's-Salihin adlı eserden alınmıştır. Âyet-i Kerimelerin bulunduğu sûreler ve âyet numaraları meallerinin sonunda gösterilmiştir.

Giriş bölümünden sonra fatihai şerif ile başlayan kitap altı bölüme ayrılmış ve her bölümde önce âyet-i kerimeler ve sonra da hadis-i şerifler verilmiştir.

Bütün bunlardan maksad, okuyucuların, konu ile ilgili âyet ve hadisleri mümkün olduğu kadar toplu bir halde bir arada bulabilmelerini sağlamaktır.

Şüphesiz ki derinliğine araştırma azminde bulunanların daha derin ve geniş malumat için Kur'ân-ı Kerim'in mutemed tefsirlerine ve yine başta sıhahı sitte (altı ana hadis kitabı) olmak üzere hadis kitaplarına ve onların (mesela Umdetü'l kari, Hedyüssari, Fethü'l mülhim, Fethur-rabbani, Avnulmabud, Arızatu'l-ahvezi... gibi) muteber şerhlerine başvurmalarına ve yine siyere ait, kaynak eserlere müracaat etmeleri gerektiği izaha muhtaç değildir.

Kur'ân-ı Kerim'in, manasını, hükümlerini kolay bir şekilde anlayabilmek için, temel bir kısım ilimlerin köklü bir şekilde tahsil edilmiş olmasına zaruret vardır. Bu bir gerçektir. Nimet, külfet mukabilidir.

İmam Bedrüddin Ez-Zerkeşi'nin de "El burhan fi Ulu-mi'l Kur'ân" adlı mühim eserinde dediği gibi: Kur'an denizi çok engindir. Onun gereği gibi fehm edilmesi de çok dakiktir. İlimlerde gereği gibi derinleşmiş, gizli açık bütün muamelelerinde Allah'a saygılı (takva) olanlar, ancak Kur'ân'ı gereği gibi anlayabilirler.

Bununla beraber Allahü Teâlâ, ilahî lütuf ve hikmeti-

nin iktizası kulları için Kur'ân'ı kolaylaştırmıştır.

Nitekim Allahü Teâlâ meal olarak:

“And olsun ki Kur'ân'ı öğüt alınması için kolaylaştırdık. Fakat hani öğüt alan?..”⁽¹⁾ buyurmuştur.

Herkes Kur'ân'dan nasibi kadar alabilir. Yeter ki O'na gönül versin, O'nu anlamak, hükümleri ile amel etmek azim ve kararlılığında olsun.

Kur'ân, Cenab-ı Hak tarafından kolaylaştırılmıştır. Herkes ondan yararlanabilir, dedik. Bu sebeple birkaç âyetin meallerini örnek olarak zikretmek, maksadı izah etmek için yeterli olacaktır. Meselâ;

“De ki O, Allah, birdir. Herşey O'na muhtaçtır. O, hiçbir şeye muhtaç değildir..., sizin Rabbiniz birdir. O'ndan başka ilah yoktur. O, Rahmandır, Rahimdir..., iyilikte ve takvada birbirinizle yardımlaşın. Fakat günah işte ve düşmanlıkta yardımlaşmayın... iyiliklerde birbirinizle yarışın..., Allah yolunda hakkı ile cihad edin..., Allah, tevbe edenleri ve tertemiz olanları sever... Allah, muhsinlerle beraberdir..., Allah'tan kulları içinde ancak ilim sahibi olanlar gereği gibi korkar. İnsan için ancak kendi çalışmasının karşılığı vardır... Ey iman edenler, size verdiğimiz rızıkların, temiz ve helal olanlarından yeyin, Allah'a şükredin... Allah, ticareti helal, faizi haram kıldı..., zerre kadar hayır işleyen onun karşılığını görecektir, zerre kadar şer işleyen de onun karşılığını görecektir..., Allah her kişiyi ancak gücünün yettiği ile mükellef kılar... Allah adil olanları sever, Allah muttakileri sever..., Allah, kullarının küfür hallerine razı olmaz... Allah zalimleri sevmez. Allah güçlüdür, her şeye galibdir... Namazı kılın, zekâtı verin, Peygambere itaat edin ki rahmete nail olasınız... Ancak mü'minler birbirlerinin kardeşidirler. Allah'ın yardımı sabredenlerle beraberdir. İman edip salih ameller işleyenler

var ya işte onlar yaratılmışların en hayırlılarıdır... Benim rahmetim herşeyi kuşatmıştır... Ey mü'minler, Allah'tan takva üzere bulunun ve sadıklar (doğru sözlüler)le beraber olun..."

Böyle yüzlerce âyet-i kerimelerin manalarını her insan kolaylıkla kavrar. Yeter ki okusun, sabır ve sebatla anlamaya çalışsın.

Bunun içindir ki mü'minleri güçleri yettiği ölçüde Kur'an ve hadislerden öğrenmeye ve anlamaya cehd ve gayret ettikleri görülür. Yağmur damlaları yeryüzüne inince onu ihya ettiği gibi Kur'ân'ın nur kelimeleri ve onların Lâhutî manaları gönüllere nüfuz edince insana gerçek hayatın manevi zevkini tattırır. Artık böyle bir insan, iyilikler için anahtar, kötülüklere de kilit olur.

Değerli okuyucularımıza bu kitabı sunarken Kur'an, İslâm ve Cihad kelimeleri ile ilgili özet bir sözü kaydetmeyi de uygun bulduk. Kitabın hazırlanmasında emeği geçen kardeşlerimizin hepsini takdir ve şükranla anıyorum. Zira bu kitap, onların değerli çalışmaları ile vücud bulmuş oldu.

Bu çalışmamızı hepimiz için faydalı kılmasını ve cümlemizi rızasına erdirmesini Cenab-ı Hak'tan niyaz ederim.

Tevfik ve başarı ancak Allah'tandır.

1- Kamer sûresi, âyet: 17

Lütfi DOĞAN

**Diyanet İşleri eski Başkanı V.
İslâmi İlimler Araştırma ve
Yayma Vakfı Başkanı**

KUR'ÂN, İSLÂM VE CİHAD

KUR'ÂN-I KERÎM:

Kur'ân-ı Kerîm, bütün beşeriyetin huzur ve saadetini tekeffül eden ilahi bir kitaptır. O, bütün insanlığa Cenab-ı Hakk'ın Rabbanî bir beyanı, bir talimatıdır. Kur'ân'ın böyle bir kitap olduğunda şüphe yoktur. Kur'ân, aynı zamanda muttakiler için bir hidayettir, hak yolu gösteren ilahî bir nurdur.

O, Hz. Peygamberin, en büyük ve ebedi bir mucizesidir. İnsanları her çeşit karanlıklardan çıkarsın ve onları nura, aydınlığa kavuştursun diye Allah Teâlâ, Kur'ân-ı Resul-i Ekremi'ne indirmiştir. Nitekim Allahü Teâlâ:

“Resulüm bu Kur'ân, insanları Rablarının izni ile karanlıklardan aydınlığa; her şeye galip ve hamde layık olan Allah'ın yoluna çıkarman için sana indirdiğimiz bir kitaptır.” buyurmuştur.⁽¹⁾

Kur'ân, insanlara en doğru, en adil ve en sağlam olan yolu gösterir. Kur'ân, Allahü Teâlâ'nın habl-i metnidir, apaçık bir nurudur. O'nun akla hayret veren güzellikleri ilim ve hikmetleri hudutsuzdur. O'na iman eden öndedir,

O'na dayanarak söyleyen doğruyu söyler. O'nun buyruklarına göre amel eden kurtuluşa erer. Ona sınıksı sarılan dosdoğru olan yolu bulmuş olur.

Kur'ân dinin direği, İslâm'ın esasıdır. O İslâm ki Allah, onu kulları için din olarak seçmiştir. Kur'ân insanlara, dünya ve ahiret saadetini gösteren, tanıtan hikmetli bir kanundur. Kur'ân'ın bir hidayet rehberi olarak gönderilmiş olmasından asıl gaye de budur, onlara kendilerinin yaratılış hikmetlerini, hayatın sırrını bildirmesi, insanları ebedi saadete götürmesidir.

İnsanı mesud edecek ve insanlığın huzur, güven ve saadetini sağlayacak en mühim vazife, İslâmiyet'i, aslî kaynağı olan Kur'an-ı Kerîm ve Resûli Ekrem'in pâk sünnetinden öğrenmektir. Resul-i Ekrem'in mübarek ve muattar (güzel) hayatını, siretini en güzel bir şekilde bilmek ve tanımaktır. Zira onun nezih ve temiz hayatı bütün beşeriyet, özellikle müminler için en güzel örnektir. Çünkü Rasullullah'a saygılı olan, ona itaat eden, Allah Teâlâ'ya itaat etmiş demektir. Resul-i Ekrem hakkında Allah Teâlâ'nın emri böyledir.

Kur'ân, sadece islâm alemine değil, O, bütün beşeriyet için huzur, güven ve her türlü saadet umdelerini hâvi olan, tekeffül eden ilahi bir hüccet (en güçlü delil) dir. O, bütün beşeriyetin ümid kaynağıdır. Asıl mesele, Kur'ân'da mevcut ilimleri, hükümleri, ilahi emir ve öğütleri; O'nun hikmet dolu beyan ve uslubunu; ahlâk ve adabını, ondaki helâl ve haramı bilmek ve kavramaktır.

O'nun geçmiş ümmetlere ait ibret dolu kıssa (hayat hikâye)lerini; iyilerin Allah yolunda cihad edenlerin, nasıl bir kurtuluşa erdiklerini yakîne dayanan sağlam bilginin hasıl ettiği iman ve akl-ı selim ile öğrenip anlamaktır. Kamil iman, salih amelleri sebebiyle felaha eren iyilerin halleri

ile hallenmeye kendimizi hazırlamaktır. Bu mertebeye erişmeyi sağlayacak çalışmayı yapmaktır.

Diğer taraftan ilahi öğütlere kulak vermeyen, kendi arzusu ve heveslerine boyun eğenlerin karşılaştıkları acı sonuçlardan dersler almış olmaktadır.

İnsan tabiatına zıd, sun'î fikirlerin iflas ettiği, bunun sonucu olarak bağhılarını başarısızlığa, ümitsizliğe hatta apaçık hüsrana götürdüğü günümüzde bütün beşeriyet için ilahi bir talimat olan Kur'ân'ın, insanlığa hayat verecek emirleri, hüküm ve öğütleri üzerinde iyiden iyiye düşünmek bir zaruret değil midir? Huzur ve güven, samimiyet ve hakkaniyet, istikamet ve adalet; şefkat, merhamet ve halisane (Allah için) sevgi; bütün bunlar ve benzeri üstün duygular, bugünkü insanlık için de zaruri bir ihtiyaç değil midir?

Kur'ân'dan başka hangi kaynak, bütün bunları ve benzerlerini bunalan insanlığa temin edebilir?

“Eğer kulumuza (Muhammed'e) indirdiğimiz Kur'an'dan şüphede iseniz haydi onun ayarında bir sûre meydana getirin. Ve Allah'tan başka güvendiğiniz ne kadar yardımcılarınız, şahitleriniz varsa hepsini yardıma çağırın. Eğer davanıza sadakatle bağlananlardan iseniz. Yok, eğer bunu yapamazsanız -ki hiçbir zaman da asla yapamayacaksınız.- O halde yakıtı insanlar ve taşlar olan ve kâfirler için hazırlanan o ateşten sakının.”(2)

Allah Teâlâ'dan bir öğüt, sinelerdeki hastalıklara şifa olan Kur'ân, yerine göre tek bir ayetinde bütün insanlığa kurtuluşun gerçek yolunu gösterir. Zira o, bir hidayet menbaı, mü'minlere rahmet kaynağıdır. O, bütün insanlığa, hususiyle mü'minlere hiçbir zaman eskimeyen ve daima yeni olan emir ve öğütlerini şöylece beyan etmektedir:

“Hiç şüphesizki Allah, size adaletli olmayı, ihsanı ve

akrabaya vergili olmayı emrediyor; sizi, fuhuştan (zina-
dan) fenalıktan ve zulüm yapmaktan men ediyor. Dinle-
yip anlayıp tutasınız diye Allah size öğüt veriyor.”(3)

**“Hiç şüphesiz Allah, muttakîlerle ve muhsin olanlar-
la beraberdir.”(4)**

İslâm, Allah Teâlâ’nın emrine tazim etmek, O’nun
mahlukatına şefkatli, merhametli olmaktır.

Âyette geçen iki cümleden bu hakikat açık bir şekilde
anlaşılmaktadır. Kur’ân-ı Kerîm’deki bu i’caz, onun bü-
tün muarızlarını âciz bırakmıştır.

Evet Kur’ân-ı Kerim Rasul-i Ekrem (S.A.S)’in en bü-
yük mucizesidir; onun daveti cihanşumüldür. Hz. Peygam-
ber (S.A.S) bütün insanlığı irşadla ve onları Allah’ın yo-
luna davetle görevlendirildiği zaman Mekke müşrikleri bü-
tün güçleriyle onu bu davetinden alıkoymaya çalıştılar.
**“Halbuki Allah, Resûlünü hidayetle, hak din ile gönder-
mişti. Ve o dini üstün kılacaktı; müşrikler hoşlanmasa
da...”(5)**

Lakin, iki büyük mucize, İslâm’ın bütün muarızlarını
âciz bıraktı. Bu mucizelerden birincisi, Kur’ân-ı Kerîm’-
dir. İkincisi de Resul-i Ekrem efendimizin mümtaz şahsi-
yetidir. O, Kur’ân-ı Kerîm ve mümtaz şahsiyetiyle Allah
Teâlâ’nın risaletini bütün insanlığa duyurmak için Allah
’olunda cihad etmiş; mücahid olarak yaşamış ve müca-
hid olarak vefat etmiştir.

Bugün de insanlık, özlediği huzuru, temiz ve güzel bir
yaşayışı Kur’ân-ı Kerîm’de ve Resûl-i Ekrem’in bütün be-
şeriyete örnek mümtaz şahsiyetinde bulabilecektir.

İSLÂM:

İslâm, Allah katında makbul olan hak dinin adıdır.
Din ise Allah Teâlâ’nın bütün beşeriyet için vaz’ ettiği bir

kanundur. Bu ilahi düstur, akıl sahiplerini, kendi irade-leriyle iyiyi tercih etmeleri halinde bizzat hayra götürür. İnsanlar akıl nimetine sahip olarak yaratılmışlardır. Onlarda fıtrî olarak iyi ve kötüyü tanıma, bunları birbirinden ayırt etme ve iyiliğe yönelme istidadı vardır. İnsanın gerçek insaniyeti, şahsiyeti de bu özellikleriyleledir.

Kelime olarak İslâm (Lugatta) itâat etmek, teslim olmak, boyun eğmek anlamına gelir; “silm” veya “selm” kökünden alınmadır. Silm; barış, güven ve emniyet içinde olmaktır. Selm veya Selam, sulh (barıs) demektir. Selâmet de aynı manadadır; güven içinde olmak, görünen ve görünmeyen âfetlerden, kusurlardan emin kalmak demektir. Hiç şüphesiz ki silm, selam ve selâmet, bütün yönle-riyle ancak Cennet yurdunda gerçekleşir. Bunun içindir ki Cennet’in bir adı da “Darüsselâm-eminlik ve ebedi saadet yurdu”dur. Cenab-ı Hak tarafından bütün beşeriyet bu selâmet ve mutlak güven yurduna çağırılmışdır.

Şer’i manası ile İslâm, Allah Teâlâ’nın buyruklarına itaat etmek, O’nun hükümlerine ve takdirine teslim olmak, boyun eğmek demektir. Cenab-ı Hakk’ın buyruklarına gönülden inanarak boyun eğen kimseye müslüman adı verilmiştir. Bu ad müslümanlara Cenab-ı Hak tarafından ikram edilmiştir.

Esasında alemde görülen ve görülmeyen her ne varsa, hepsi ister istemez Allah Teâlâ’nın iradesine, buyruklarına teslim olmuş, boyun eğmişlerdir. Ne varki kendi irade-leri ve bütün benlikleri ile O’nun buyruklarına, hükümle-rine boyun eğen kimselerde hiçbir korku yoktur; onlar hiç bir vakit, hiç bir yerde üzüntüye de uğratılmayacaklardır; eminlik ve ebedî saadet yurdu da onlarındır. Onların veli-si, hamileri de Allah Teâlâdır.

İslâm, bütün insanları sulh (barış) ve selâmete çağır-

miştir. Hususiyle bütün mü'minlere barış ve güven içinde olmalarını emretmiştir. İnsanları sulh ve güven içinde olmaya çağıranlar, bilerek veya bilmeyerek insanları İslâm'ın hükümlerine davet ediyorlar demektir.

“Allah kullarını selamet yurduna davet eder; ancak O, kullarından dilediğini dosdoğru olan yola hidayet eder.”(6)

“Ey iman edenler, hep birden barışa girin, sakın şeytanın peşinden gitmeyin, çünkü o, sizin aşikâr düşmanıdır.”(7)

İnsan, tab'an medenî olarak yaratılmıştır. Toplum halinde yaşamak onun hayatının en büyük zaruretlerindedir. İnsanın var edildiği zamandan bugüne kadar hep böyle gelmiştir. Cemiyet hayatı yaşamak durumunda olan insanların, bir gayesi de sulh ve güven içinde yaşamaktır. İslâmiyet'te ve İslâm toplumunda hedef, gaye, Cenab-ı Hakk'ın rızasına ve buyruklarına uyarak barış ve güveni gerçekleştirmektir.

Beşeriyetin hidayet rehberi olan Kur'ân-ı Kerim'de Allah Teâlâ meâlen: **“Ey insanlar! Biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Sizi kabileler, toplumlar haline getirdik ki, birbirinizle tanışasınız, anlaşıp yardımlaşasınız. Hiç şüphesiz sizin Allah katında en üstününüz O'nun buyruklarına en çok saygılı olanınızdır...”**(8) buyurmuştur.

Allah Teâlâ'nın en güzel adlarından biri de “Es-Selâm”dır. O, yaratılmışlara ârız olan afetlerden münezzehtir. Kullarına güven ve huzur veren de O'dur. Bu bakımdan İslâm ehlinin aralarında birbirlerine nidaları da “Selâm”dır. Onlar, İslâm'ın bir iktizası olarak birbirlerinden emindirler. Çünkü Rasûlü Ekrem Efendimiz, “Müslüman, müslümanların, onun elinden ve dilinden emin kaldıkları kimsedir.” buyurmuştur.

İslâm olmak, Cenab-ı Hakk'ın hükümlerine rıza göstermek, barış içine girmek olduğundan İslâm toplumlarının ne fertleri ne de toplumları arasında cidale, savaşa yer yoktur. Müslümanlardan iki kişi, iki grup veya daha fazla insanlar arasında bir çekişme vuku bulursa, diğer bütün mü'minlerin elbirliği edip çekişmeyi, savaş ateşini derhal söndürmeleri, barış ve güveni sağlamaları kendilerine farz olur.

Nitekim Kur'ân'da: **“Ancak mü'minler birbirlerinin kardeşleridirler, kardeşleriniz arasında sulhu ikame ediniz. Allah'dan takva üzere olunuz ki rahmetine nail olasınız.”**(9) buyurulmuştur.

İslâm, toplumun bütün fertleri arasında sulh ve güveni gerçekleştirmeyi hedef almış, toplumun bütün fertlerini kucaklayacak temiz bir hayat yaşamlarının esas olduğunu onlara bildirmiştir. Mü'minlerle birlikte bütün insanlığa barış ve güvenin yol ve esaslarını göstermiştir. Resul-i Ekrem Efendimizin, Roma İmparatoru Heraklius'a gönderdiği mektup muhtevası, bu gerçeğin en bariz delillerinden biridir.

Resul-i Ekrem Efendimiz, Hicretin yedinci yılında Heraklius'a gönderdiği mektupta özetle şöyle buyurmuştur: **“... Selâm hidayete tabi olanlar üzerine olsun. İmdi ben seni İslâm'ın davetine çağırıyorum. Müslüman ol ki selamete eresin, Allah da sana iki kat ecir versin. Yüz çevirirsen bil ki, idaren altındakilerin vebali senin üzerine olur. Ey ehli kitap! Sizinle bizim aramızda ortak olan bir esasa geliniz. Şöyleki Allah'dan başka bir mabud tanımayalım, O'na hiç bir şeyi ortak koşmayalım. Allah'ı bırakıp da bızımız bazımızı Rab edinmesin...”**(10)

İslâm hayrın bütün insanlığı kucaklayacak şekilde yaygınlaşması, barış ve güvenin devamlı bir şekilde korun-

ması için, müslümanların her yönden kuvvetli olmaları gerektiği zarureti de ortaya koymuştur: **“Siz düşmanlara karşı gücünüzün yettiği kadar her türlü kuvvet ve cihat için gerekli araçlar hazırlayın ki bununla Allah’ın düşmanını, kendi düşmanınızı ve bunlardan başka sizin bilemeyeceğiniz de Allah’ın bildiği diğer düşmanları korkutursunuz.”**⁽¹¹⁾Bütün bu güçlerden maksat, toplumun vahdetinin korunması, dıştan gelecek tecavüzlerin bertaraf edilmesi, bilinen ve bilinmeyen düşmanların caydırılmasıdır. Bunların hepsinin üzerinde Allah sözünün, buyruğunun üstünlüğünün korunmasıdır.

İslâm’ı bilen, ona gönül vermiş olan bir müslüman, diğerine karşı silah çekemez, kuvvet kullanamaz. Resul-i Ekrem Efendimiz, **“Bize karşı silah çeken bizden değildir.”** buyurmuştur. Böylece mü’minlerin birbirlerine zulm etmelerini, tecavüzlerini İslâm, men etmiştir.

Bu husus, zayıflıktan veya zilletten değil, İslâm’ın, müslümanın şahsiyetine sağladığı hakkaniyet, adalet, haklara saygılı olma gibi imandan gelen duygu ve düşüncelerin olgun meyveleridir. İslâm mü’minlerle beraber olan gayri müslimlere müslümanların haiz olduğu hakları vermiştir. Yeterki onlar, İslâm’a ve müslümana zarar vermiş olmasınlar.

İzzet ve üstünlük Allah Teâlâ’nındır. O’nun Resulünüdür, mü’minlerindir, başkasının değildir. Onun için İslâm toplumu barış ve güven içindedir. Aynı zamanda izzet, fazilet ve şeref sahibidir. İslâmiyet’te zillete yer yoktur. **“Müslümanın kendisini zillete düşürmesi ona yaraşmaz; herhangi bir kimse isteyerek kendisini zillete düşürecek olursa, o kimse bizden değildir.”** mealindeki hadisi şerifler bu gerçeği bütün açıklığı ile bildirmektedir.

İslâm’a gönül veren kimse, mü’min kardeşini de zille-

te düşüremez. Zira Allah Teâlâ, insanoğlunu pek şerefli olarak yaratmıştır. İnsanın, insanlık onurunu korumak, Cenab-ı Hakk'ın buyruklarına itaatın bir sonucudur. Bunun içindir ki, İslâmiyet'te hiç bir kimse, insanı istismar etmek gücüne sahip kılınmamıştır. (Onun için İslâm toplumu barış ve güven içindedir. İslâm'ın koyduğu, müntesiplerinden istediği esas budur.)

Kur'ân-ı Kerîm, İslâm toplumunun insanların hayrı için yaratılmış bir ümmet olduğunu bildirmiştir. (Bu toplumların, bu yüce görevini her an ve her yerde hatırdâ tutmaları insanlığın mutluluğu için de bir zarurettir.)

Nitekim Allah Teâlâ, Kur'ân-ı Kerîm'de meal olarak şöyle buyurmuştur: **“Siz, iyiliği emreyler, kötülükten nehyeder ve Allah'a inanır olduğunuzdan insanların hayrı için meydana çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz.”**(12)

İslâm, insanları mutlak tevhide çağırmış; adalet, gerçek hürriyet, eşitlik ve kardeşliğin esas olduğunu bildirmiştir. Ayrıca İslâm, insan nev'inin kerametini (üstün şerefini) insanlığa telkin etmiştir.

Bunun içindir ki İslâm'ın peygamberi, sevgi, merhamet, yardımlaşma, sorumluluğu bilip idrak etme ahidlere vefalı olma, en yakınlardan başlanılarak insanların hukukuna saygılı olmaya çağırmış; ilim ve nebevî medeniyetin yolunu göstermiştir.

Diğer taraftan şirke, sapıklığa, isyana ve her türlü reziletlere, kötülöklere, hurafelere, vehimlere hasılı her türlü zulme ve kötölöklere karşı savaşmış; insanları bir esasta, Allah Teâlâ'nın hidayetince uyma esasında; ekmel din olan İslâm'ın nurunda birleştirmiştir.

İslâm ümmetinin görevi de, İslâm'ın hayat ve huzur dolu esaslarına uyarak her çeşit kötölöğü temelinden söküp atmak ve kendi çevrelerinden başlamak suretiyle yer-

yüzünde kendileriyle birlikte bütün insanlar arasında) iyiliği hakim kılmaktır.

Bu barışının sırrı da Resul-i Ekrem'i örnek alarak onun yaptığı cihadı yapmaktır.

CİHAD:

Allah yolunda cihad, imandan sonra amellerin en üstünüdür. Bu bakımdan cihad, İslam'ın temel kaidelerinden bir esastır. Cihad, İslam'ın direği, salih amellerin zirvesidir.

O, İslam'ı ve ehlini a'danın zararından, kötülüklerinden koruyan bir muhafız, manevi bir zırhtır.

Kur'an-ı Kerim'de meâlen **“Mü'minler, ancak, o kimselerdir ki Allah'a ve Resûlüne iman ettikten sonra şüpheye düşmeyip Allah yolunda malları ile canları ile cihad edenlerdir. İşte onlar (imanlarında) sadık olanların tâ kendileridir.”** buyurulmuştur.

Meali verilen bu ayet-i kerimede gerçek İslâmi hayatın Allah ve Resûlüne iman ettikten sonra herhangi bir sapma olmadan Allah yolunda mal ve canla cihad yapmaktan ibaret olduğu görülüyor. Zira ayet-i kerimede bu vasıfta olan mü'minler, Cenab-ı Hak tarafından övülmüş ve imanında **“sadık olanlar işte bunlardır”** buyurulmuştur.

Biz bu ayet-i kerimenin ışığı altında İslam'ın bir rükünden, Allah'a imandan sonra amellerin en üstünü olan **“Allah yolunda cihad”**dan söz edeceğiz.

Allah yolunda cihad en mühim bir ibadettir. O, manevi kazanç sağlayan en hayırlı bir ticarettir. Resul-i Ekrem efendimiz; İmandan sonra amellerin en üstünü hangisidir? sualine cevap olarak **“imandan sonra amellerin en üstünü Allah yolunda cihaddır”** buyurmuştur.

Bu sebebledir ki Cenab-ı Hak, kendi yolunda cihad

eden kullarının mertebelerini, manevi derecelerini en üstün kılmış ve onlara “Hüsnâyı” (cenneti) va’d etmiştir.

Cihad kelime olarak “**El Cehd**” veya “**El Cühd**” kökünden gelir, düşmana karşı savunmada bütün gücü ile çalışmak demektir. Diğer bir manası da meşakkata tahammül ederek fazla derecede çalışmaktır.

İçtihad kelimesi de bu köktendir.

Mücadele de cihad gibidir. Düşmana karşı savunmada bütün gücü ortaya koymak, sarfetmek demektir.

Cihad üç bölüme ayrılır:

1. **Nefse karşı cihad,**
2. **Şeytana karşı cihad,**
3. **Bilinip görünen düşmana karşı cihad.**

Şer’i istilah (terim) olarak cihad “Allah yolunda düşmanla savaşmaktır. Allah yolunda demek” Allah’ın sözünün en üstün olması için yapılan cihad demektir. Kur’an-ı Kerim’de ve Hadis-i Şeriflerde övülen cihad budur.

Nefse karşı Cihad; onu kötü meyillerinden arındırıp, bütün arzularında Cenab-ı Hakkın rızasına yöneltmektir. Nefsi böyle kötü arzularından arıtınca, insan her işinde sadece Cenab-ı Hakk’ın rızasını, buyruğunu gözetir. Servet, şöhret veya makam, meşru olmayan hiçbir arzu, böyle bir kimsenin gönlünde yer alamaz. O insanın gayesi Cenabı Hakk’ın rızasıdır. O, Allahın sözünün üstün olması ve Allah’a karşı düşman olanların sözünün de geçersiz kalması için cihad eder. Kendi meyil ve isteklerini, Cenabı Hakk’ın hükümlerine, buyruklarına boyun eğdirir.

Zaten Kur’an-ı Kerim’de meâlen “**Nefsin i arındıran, pâk eden kurtuluşa erdi..**” buyurulmuştur.

İkinci Cihad; şeytanı düşman bilip onun isteklerine kar-

şı koymak ve onun isteklerini reddedip ona galip gelmektir. Mücahid bir insan nefsin ve şeytanın, arkadan gelen düşmanlar olduğunu bilir, ve tedbirini ona göre alır. Cenabı Hakk'ın buyruklarına uyar ve Allah yolunda şeytana karşı cihad eder.

Bir üçüncüsü de; Kişi Allah'a iman ettiği için onun emrine uyarak ve onun yolunda düşmana karşı cihad eder. Cihadın dinin rükünlerinden bir rükün olduğunu kesin olarak bilir. Böyle bir insan Cenab-ı Hakk'a tam güvendiği için Allah'tan başka hiçbir kimseden korkmaz, vehn'e de düşmez. Bilindiği gibi Hz.Peygamber'den "vehn" nedir? diye sorulduğunda O da: "Vehn, dünyayı sevmek ve ölümden korkmaktır." buyurmuştur.

İslam, başkalarına boyun eğmek değildir. İslam, Cenabı Hakk'a ve onun buyruklarına teslim olmaktır. Fazilet islamdadır. Faziletli olmak, tecavüzü reddetmek, güçlüde olsa, haksıza ve haksızlığa boyun eğmemektir.

İslamiyette cihadın, düşmanla savaşmanın farz kılınmasının hikmeti; zulmü, şerri, fesadı önlemek, yeryüzünde hayrı (Hakkaniyet ve iyiliği) hakim kılmaktır. İslamı en güzel bir şekilde ve en güzel bir öğütle, ilim ve hikmetle tanıtmak, Allah sözünü en üstün tutmak, zulmü, kötülüğü; müslümanlara inkarcılar ve ehli küfür tarafından gelecek zararı bertaraf etmek, önlemektir. Müslümanların varlıklarının; düşmanın zararından, tahrip ve tecavüzünden korunmasıdır.

Kur'anı Kerim'de "Allah yolunda hakkıyla cihad ediniz" mealindeki ayeti kerime, islamda cihadın her üç bölümünü de ihtiva eder. Yani bu ayetle cihadın her üç bölümü de müminlere emredilmiştir.

Ve yine, "Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin, bilerseniz bu sizin için en hayırlı olanıdır... on-

lar ki iman ettiler sonra hicret ettiler, sonra Allah yolunda cihad ettiler, İşte onlar Allah'ın rahmetini (rızasını) ümid eden, isteyenlerdir."

Bunlar ve benzeri ayeti kerimeler cihadın her üç bölümüne de şamildir. Ayrıca Resuli Ekrem efendimiz, pek çok hadislerinde bu cihetleri beyan buyurmuştur. **"Düşmanlarınıza karşı cihad ettiğiniz gibi hevai isteklerinize karşı da savaşın; kim Allah'ın sözünün (dininin) en üstün olması için savaşırsa onun cihadı Allah yolundadır. Cihadın en efdali, haksızlık yapan sultana karşı adalet (hak) olan sözü söylemektir..."** mealindeki hadisler bunlardan birkaçıdır. Bu kitapta derlediğimiz ayeti Kerime ve hadisi şerifler, bunları her cihetten beyan etmektedir.

İslama karşı saygılı olan, müslümanların inanç, düşünce ve hürriyetlerine; yurtlarına karşı saygılı olan kimseler müslümanlardan daima iyilik görürler. Ancak kötülüğün karşılığı ona misli ile karşı koymak, kötülük yapacak düşmanı caydırmaktır.

Bütün bünyeyi kurtarmak için müzmin ve marız bir uzvu, mahir bir operatör nasıl ameliyatla tedavi ediyorsa, şerhilerin, tecavüzünü önlemek için islamiyet cihad farızasını emretmiştir.

Allah Teala Kur'ân-ı Kerim'de **"Ey iman edenler, sizinle savaşanlara karşı sizde Allah yolunda savaşın, sakin aşırı gitmeyin, şüphesiz ki Allah, haddi aşanları sevmez"** buyurmuştur. Kur'ân-ı Kerim'de düşmanla savaş farızası beyan edildiği zaman **"Allah yolunda"** kelimesi ile birlikte daima zikredildiği görülür. Çünkü, İslam'ın emrettiği cihad, Cenabı Hakk'ın emrine ve rızasına uyarak hakkaniyeti, hayrı egemen kılmak, insanları insanlara kulluktan kurtarmak, gerçek hürriyetine kavuşturmak, bir Allah'a kul olma şerefine erişmesini sağlamak içindir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz, Allah yolunda cihad edenlerin hepsinin Efendisi, en büyüğüdür. O, bütün peygamberlerin imamıdır; müttekilerin önderidir.

O, Allah yolunda hakkı ile cihad etti, ashabını insanlığa hidayet yolunu gösteren parlak yıldızlar olacak şekilde yetiştirdi. Onlar da Allah yolunda O'nun emrine ve hükmüne uyarak malları ile, canları ile cihad ettiler. Allah da onları başarıya erdirdi. Onları en büyük mükafatlarla taltif edeceğini bütün insanlığa duyurdu.

Hz.Ebubekir'in (RA) Halife (Devlet Reisi) seçildiği zaman mü'minlere hitap ettiği ilk umumi hitabesinde zikrettiği bütün cümleler ve cihatla ilgili şu sözler ne kadar önemlidir:

Hz. Ebubekir (RA) hutbesinde:

“Ey insanlar! Sizin en hayırlınız olmadığım halde sizin üzerinize (Başkan) seçilmiş bulunuyorum. İyilik yaparsam bana yardım edin. Fenalık yapacak olursam beni doğrultun. Doğruluk emanettir. Yalan ise hıyanettir. İçinizde zayıf olanınız onun hakkını başkasından alıp kendisine verinceye kadar benim nazarımda en güçlünüzdür inşaallah. İçinizde kuvvetli olanınız başkasının hakkını ondan alıncaya kadar nazarımda en zayıfınızdır inşaallah. Bir millet, Allah yolunda cihadı terk edecek olursa Allah, o kavmi zillete düşürür. Herhangi bir millet de fuhşiyat (zina) yaygın hâle gelirse Allah onlara umumi felaket verir. Ben Allah ve Resûlüne itaat ettiğim sürece siz de bana itaat edin. Ben Allah ve Resûlüne isyan edersem bana itaat etmeniz gerekmez. Kalkınız namazı kılalım. Allah sizi rahmetine nail kılsın.⁽¹³⁾

İslamın emrettiği Cihad, batılıların veya bugünün bir kısım insanların anladığı gibi değildir. Bir kısım garazkar kimselerin maksatlı sözlerine veya bazı bilgisizlerin İs-

lama zıt davranışlarına bakarak İslamın cihad hükmü hakkında hüküm verenler, herşeyden önce kendilerini cehalette mahkum etmişlerdir.

Allah Yolunda cihad kavramını, ilmin ışığında Kur'ân-ı Kerim ve sünnetin bildirdiği, tanıttığı; Resûl-i Ekrem ve O'nun ashabının bilip uyguladıkları gibi anlamak, tanımak ve yaşamak her mümin için muhkem bir farizadır.

İslam bütün beşeriyetin, saadetini, kurtuluşunu hedef alır. Bunun için bütün insanlığın saadetine vesile olacak fikrî ve amelî bütün esasları vazih bir şekilde beyan etmiştir. Yeter ki, onun hayat veren bu esasları, bütün güzelliği, inceliği ve yüceliği ile anlaşılmış ve yaşanmış olsun.

(1) İbrahim sûresi, âyet: 1

(2) Bakara sûresi, âyet: 23-24

(3) Nahl sûresi, âyet: 90

(4) Nahl sûresi, âyet: 128

(5) Tevbe sûresi, âyet: 33

(6) Yunus sûresi, âyet: 25

(7) El-Bakara sûresi, âyet: 208

(8) Hucurat: 13

(9) Hucurat: 10

(10) Buhari, Kitabu'l-İmân

(11) Enfal sûresi, âyet: 60

(12) Âl-i İmrân sûresi, âyet: 110

(13) Siyer-i İbn-i Hişam, C.4, S.661, 1955, Mısır.

CİHÂDIN
FARZ OLDUĞUNU BİLDİREN
ÂYET-İ KERİME
VE
HADİS-İ ŞERİFLER
(BİRİNCİ BÖLÜM)

FÂTİHA SÛRESİ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ * الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ * مَالِكِ يَوْمِ
الدِّينِ * إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ * اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ *
صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا
الضَّالِّينَ *

“Rahman ve Rahîm olan Allah’ın adıyla.

Hamd, âlemlerin Rabbi, Rahman ve Rahîm olan Allah’a mahsustur.

O, Din gününün sahibidir. (Rabbimiz) yalnız sana kul-
luk ederiz ve yalnız Senden yardım dileriz.

Bizi doğru yola, kendilerine nimet verdiklerinin yolu-
na ilet. Azabına uğrayanların ve sapıklarınkine değil.
(Âmin: Dualarımızı kabul buyur Rabbimiz).

CIHÂDIN
FARZ OLDUĞUNU BİLDİREN
ÂYET-İ KERİMELER

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ
عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمْ
الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ
وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ
وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ

“Allah uğrunda (nasıl savaşmak lazımsa öylece) hakkıyla cihad edin. Sizi o seçti. Din (işlerin) de üzerinize hiçbir güçlük de yüklemedi, (tıpkı) babanız İbrahim’in (tevhid) din (inde olduğu) gibi. Size daha evvel (gönderdiği kitablarda) da, bu (Kur’ân’da) da müslüman adını peygamber sizin üzerinize şahid olsun, siz de (bütün) insanların üzerine şahidler olasınız diye (Allah) vermiştir. Artık dosdoğru namazı kılın, zekâtı verin, Allah’a bağlanın. O, sizin mevlanızdır. İşte ne güzel mevla O, ne güzel yardımcı O.”

(Hac sûresi, âyet: 78)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بَأْنَهُمْ ظُلُمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ
لَقَدِيرٌ*

الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبَّنَا
اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهْدَمَتْ صَوَامِعُ
وَبِيعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا
وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ*

“Kendileriyle mukaatele edilen (yani düşmanların hücumuna uğrayan mü'min) lere, uğradıkları o zulümden dolayı, (bilmukabele harbe) izin verildi. Şüphesiz ki Allah onlara yardım etmeye elbette kemaliyle kaadirdir.”

“Onlar (o mü'minlerdir ki) haksız yere ve ancak “Rab-bimiz Allah’dır” diyorlar diye yurtlarından çıkarılmışlardır. Allah bazı insanları (n şerrini diğer) bazısı ile def et-meseydi içlerinde Allah’ın adı çok anılan manastırlar, ki-liseler, havralar ve mescidler muhakkak yıkılıp giderdi. (Di-nine) yardım edenlere elbet Allah da yardım eder. Şüphe-siz ki Allah kavidir, yegâne gaalibdir.”

(Hac sûresi, âyet: 39-40)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ
لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ*

“Size harb açanlarla, Allah yolunda, siz de döğüşün (müdafaa harbi yapın. Ancak) aşırı gitmeyin. Şübhesiz ki Allah aşırı gidenleri sevmez.” (Bakara sûresi, âyet: 190)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنْ ائْتَهَوْا
فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ*

“Fitne (den eser) kalmayıncaya, din de (Şunun bunun değil) yalnız Allah’ın (dini diye tanınmış) oluncaya kadar onlarla savaşın. Vaz geçerlerse artık zaalimlerden başkasına hiç bir husumet yoktur.” (Bakara sûresi, âyet: 193)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخِلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا
مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتْهُمُ الْبُاسَاءُ وَالضَّرَّاءُ وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ
الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ
قَرِيبٌ*

“(Ey mü’minler) yoksa siz, sizden evvel geçenlerin hali başınıza gelmeden cennete girivereceğinizi mi sandınız? Onlara öyle yoksulluk (lar), ve sıkıntı (lar) gelip çattı ve (çeşitli belâlarla) sarsıldılar ki, hattâ peygamber (leri) maiyyetindeki mü’minlerle birlikte: “Allah’ın yardımı ne zaman?” diyordu. Gözünüzü açın: Allah’ın yardımı yakındır muhakkak...”

(Bakara sûresi, âyet: 214)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ*

“(Ey mü’minler, tab’an) sizin hoşunuza gitmediği halde uhdenize, kîtâl (düşmanlarla savaş) yazıldı (farz edildi). Olur ki bir şey hoşunuza gitmezken, o sizin için hayırlı olur, bir şeyi de sevdiğiniz halde o da hakkınızda şer olur. Allah bilir, siz bilmezsiniz.”

(Bakara sûresi, âyet: 216)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ*

“Allah yolunda muharebe edin. Bilin ki şüphesiz Allah hakkıyla işitici, kemâliyle bilicidir.”

(Bakara sûresi, âyet: 244)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا
 مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصَّابِرِينَ*

“Yoksa siz -Allah içinizden savaşımlar (la savaşımayanlar)ı belli etmeden-sebât edenler(le etmeyenler)i belli etmeden cennete girivereceğinizi mi sandınız?”

(Al-i İmran sûresi, âyet: 142)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا
 لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُزًى لَوْ كَانُوا
 عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَلِكَ حَسْرَةً فِي
 قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُخَيِّبُ وَيُمِيتُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ*

“Ey iman edenler, siz, o küfredib de yer yüzünde seyahat ve seferde, yahud gazâda bulundukları zaman kardeşleri hakkında: “Bizim nezdimizde olsalardı ölmezler, öldürülmezlerdi” diyenler gibi olmayın. Allah bunu onların yüreklerinde onulmaz bir hasret yaptı. Allah hem diriltir, hem öldürür. Allah ne yaparsanız, hakkıyla görendir.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 156)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قُلْ
فَادْرُؤْا عَنْ أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ*

“Kendileri (evlerinde) oturarak kardeşlerine: “Eğer bizi dinleselerdi ölmeyeceklerdi” diyen o adamlara de ki: “Öyle ise kendi nefislerinizden ölümü geri çevirin, eğer doğru (kimse)lerseniz.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 168)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ
الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ
هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ
لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا*

“Size ne oluyor ki Allah yolunda: “Ey Rabbimiz, bizi ahalişi zalim olan şu memleketten (kurtarıp) çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla” diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda düşmanla çarpışmıyorsunuz?”

(Nisa sûresi, âyet: 75)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ
 فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ
 الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا*

“İman edenler Allah yolunda harb ederler, küfreden-
 ler de şeytan yolunda savaşırlar. Öyle ise o şeytanın dost-
 larıyla döğüşün. Şübhesiz ki şeytanın hilekârlığı zaiftir.”

(Nisa sûresi, âyet: 76)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرَضَ
 الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكُفَّ بَأْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَاللَّهُ أَشَدُّ
 بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنَكُّلًا*

“Artık Allah yolunda savaş. Sen kendinden başkasıyla
 mükellef (sormulu) tutulmayacaksın. İman edenleri de teş-
 vik et. Olur ki Allah o küfredenlerin gücünü kırar. Al-
 lah’ın kahrıda, ibret alınacak cezası da pek şiddetlidir.
 Allah, satvetce de çok çetindir, kahr-u cezâ bakımından
 da çok çetindir.”

(Nisa sûresi, âyet: 84)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا
فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ*

“Ey iman edenler, Allah’dan korkun, O’na (yaklaşmaya) vesile arayın ve onun yolunda cihad edin. Taki muradınıza eresiniz.”

(Maide sûresi, âyet: 35)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا
لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ*

“Ey iman edenler, (harbden) bir (düşman) topluluğuna çatdığınız vakit sebat edin ve Allah’ı çok anın. Ta ki umduğunuza kavuşasınız.”

(Enfal sûresi, âyet: 45)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ
رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ*

“Allah’a ve O’nun Resûlüne itaat edin. Birbirinizle çekişmeyin. Sonra korku ile za’fa düşersiniz, kuvvetiniz (kesilip) gider. Bir de sabr(-u sebat) edin (katlanın). Çünkü

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ
وَلَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِيجَةً
وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ*

“Yoksa siz (kendi halinize) bırakılıvereceğinizi, içiniz-
den cihad edenleri, Allah’dan, Resulünden ve mü’minler-
den başkasını sır dostu edinmeyenleri Allah’ın bilmediği-
ni (onun uğrundaki fedakârlıklarınızın mükâfatsız kala-
cağını) mı sandınız? Allah, ne yaparsanız (hepsinden) ha-
berdardır.”

(Tevbe sûresi, âyet: 16)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ
اللَّهِ إِنَّا قُلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ
فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ*

“Ey iman edenler, ne oldunuz ki size: “Allah yolun-
da elbirlik gazâyâ çıkın” denildiği zaman yere (mıhlanıp)
ağırlaştınız? Ahiretten (vaz geçip yalnız) dünya hayatına
mı razı oldunuz? Fakat bu dünya hayatının faidesi ahire-

tin yanında pek azdır.”

(Tevbe sûresi, âyet: 38)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ*

“(Ey mü’minler) sizler gerek hafif, gerek ağırlıklı olarak elbirlik (savaşa) çıkın. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin. Eğer bilerseniz bu, sizin için çok hayırlıdır.”

(Tevbe sûresi, âyet: 41)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ
وَمَا لَهُمْ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ*

“Ey peygamber, kâfirlere ve münafıklara karşı cihad et. Karşılarında çetin ol. Onların yurdu cehennemdir. O, ne kötü bir dönüş yeridir!”

(Tevbe sûresi, âyet: 73)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا*

“O halde kâfirlere boyun eğme ve bununla (Bu Kur’ân ile) onlara karşı olanca cihadla büyük bir mücahede yap.”

(Furkan sûresi, âyet: 52)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ وَنَبْلُوَ
أَخْبَارَكُمْ*

“Andolsun sizi imtihan edeceğiz. Ta ki içinizden mücahidleri ve sabr-u sebat edenleri belirtelim. Haberlerini zi imtihan meydanlarına nümune yapalım.

(Muhammed sûresi, âyet: 31)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا
وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ
الصَّادِقُونَ*

“Mü’minler ancak o kimselerdir ki Allah’a ve Resulüne iman ettikten sonra şüpheye sapmayıp Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad ederler. İşte onlar (imanlarında) sadık olanların ta kendileridir.”

(Hucurat sûresi, âyet: 15)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ
وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ*

“Allah’a ve Peygamberine iman edip mallarınızla, can-
larınızla Allah yolunda mücadele edersiniz. Bu sizin için
çok hayırlıdır; eğer bilerseniz.”

(Saf sûresi, âyet: 11)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ
وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ
عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ*

“Ey Resûlüm, insanları Kur’ân’la, güzel söz ve nasi-
hatla Rabbinin yoluna (İslâm’a) davet et. Onlara karşı,
en güzel olan bir mücadele ile mücadele yap. Şüphe yok
ki, Rabbin, yolundan sapanı en iyi bilendir ve O, hidaye-
te kavuşanları da en iyi bilendir.”

(Nahl sûresi, âyet: 125)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ*

“Şimdi sen, emrolunduğun şeyi, çatlatırcasına bildir ve müşriklerden yüz çevir (sözlerine aldırış etme!)”

(Hicr sûresi, âyet: 94)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا
يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ
الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ
صَاغِرُونَ*

“O kendilerine kitap verilenlerden, Allah’a ve ahiret gününe inanmayan, Allah’ın ve Peygamberin haram ettiği şeyi haram tanımayan ve hak dinini (İslâm’ı) din edinmeyen kimselerle; onlar hor ve küçülmüş oldukları halde kendi elleriyle (boyun eğerek) cizye verinceye kadar harb edin.”

(Tevbe sûresi, âyet: 29)

CIHÂDIN
FARZ OLDUĞUNU BİLDİREN
HADİS-İ ŞERİFLER

PEYGAMBERİMİZ MÜSLÜMANLARIN
SAVAŞMALARINA İZİN VEREN İLK
ÂYETİ AÇIKLIYOR

أَخْبَرَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنُ سَلَامٍ قَالَ حَدَّثَنَا
إِسْحَاقُ الْأَزْرَقُ قَالَ حَدَّثَنَا سُفْيَانُ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ
مُسْلِمٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ لَمَّا أُخْرِجَ
النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ مَكَّةَ قَالَ أَبُو بَكْرٍ أُخْرِجُوا
نَبِيَّهُمْ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ لِيَهْلِكَنَّ فَنَزَلَتْ أذنَ لِلَّذِينَ
يُقَاتِلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ فَعَرَفْتُ
أَنَّهُ سَيَكُونُ قِتَالٌ قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ فَهِيَ أَوَّلُ آيَةٍ نَزَلَتْ فِي
الْقِتَالِ

İbn Abbâs (r.a.)’dan:

Nebi (s.a.v.), Mekke’den (müşrikler tarafından çıkarılıp (Medine’ye hicret edi)nce, Ebû Bekr (r.a.):

“- (Müşrikler, kendilerine gönderilen) Nebilerini (Mekke’den) çıkardılar. Biz Allah’ın kullarıyız ve yine ona döneceğiz. Ama mutlaka helâk olacaklar.” dedi. Bunun üzerine şu âyet nâzil oldu: “Düşmanların hücumuna uğrayan mü’minlere, uğradıkları o zulümden dolayı, (müdafaa harbine) izin, verildi.” Şüphesiz Allah onlara yardım etmeye kâdirdir.’ Ebû Bekr (r.a.) diyor ki:

“- (Bu âyet nâzil olunca), artık kâfirlerle ileride mutlaka savaş olacağını anladım.”

İbn Abbâs (r.a.) diyor ki:

“- Savaş hakkında ilk nazil olan âyet budur.”

Mekke döneminde savaş için müsaade verilmemişti. Hatta, müşriklerin çeşitli ezâ ve cefâlarına maruz kalan müslümanlar, Resûlullah (s.a.v)’a müracaat ederek:

“- Yâ Resûlallah, nedir bu çektiğimiz? İzin ver de şunları gizlice öldürelim.” demişler, fakat Resûlullah (s.a.v):

“- Henüz harb için müsaade verilmedi.” buyurmuştu. Nihayet Mekke’den Medîne’ye hicretten sonra, Hacc sûresinin 39. âyetiyle savaşa izin verilmiştir. Zaten cihada dâir âyetler hep bir tertip ve intizam içinde gelmişlerdir. İlk önceleri, Cenâb-ı Hakka şirk koşanlardan yüz çevirmekle emrolunmuştu. (Hicr-94). Sonra güzel mücadele ile emrolundu (Nahl-125). Daha sonra muharebeye izin verildi (Hac-39). Düşmanların hücum ve taarruzuna karşılık mukabeleye izin verildi (Bakara-191). Sonraları Haram aylar geçmek şartıyla cihad kabul edildi (Tevbe-5). Nihayetinde genel manada cihâd farz kılındı. (Bakara-44).

(Sünen-i İbn-i Mace, C.1, H.No: 71)

RESÛLULLAH (S.A.S), KENDİSİNİN HARP ETMEKLE EMREDİLDİĞİNİ BİLDİRİYOR

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ الْأَزْهَرِ، ثنا أَبُو النَّضْرِ، ثنا أَبُو جَعْفَرٍ،
عَنْ يُونُسَ، عَنِ الْحَسَنِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ
اللَّهِ ﷺ «أُمِرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ
إِلَّا اللَّهُ، وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ، وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ، وَيُؤْتُوا
الزَّكَاةَ».

... Ebû Hüreyre (Radiyallahü anh)'den:

Şöyle demiştir: Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sel-
lem) buyurdu ki:

“Şüphesiz, Allah’tan başka ibadete müstahak ilah ol-
madığına ve gerçekten benim, Allah’ın Resûlü olduğuma
şahadet (dilleri ile ikrar) edip namazı dosdoğru ve zekâtı
gerektiği şekilde ifa edinceye kadar insanlar ile savaşmam
bana emredildi.

(Sünen-i Nesei, C.6, H.No: 3072)

RESÛLULLAH (S.A.S.)İN CİHAD EMRİ

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ بَكَّارٍ، ثنا عَبْدُ الْمَلِكِ
بْنُ الْوَلِيدِ، ثنا بُسَيْرُ بْنُ أَبِي أَرْضَاةَ. ثنا الْوَلِيدُ حَدَّثَنِي
شَيْبَانُ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ،

عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ «إِذَا اسْتَنْفَرْتُمْ فَانْفِرُوا».

“.... İbn-i Abbâs (Radiyallâhü anhümâ)’dan rivâyet edildiğine göre: Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“(Kâfirlerle) cihâda çıkmanız cihad emirince istendiği zaman cihâda çıkınız.”

(Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2773)

ALLAH’I İNKÂR EDENLERLE SAVAŞMAK

حَدَّثَنَا الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ الْحَلَالُ. ثنا أَبُو أُسَامَةَ. حَدَّثَنِي عَطِيَّةُ بْنُ الْحَرِثِ أَبُو رَوْفٍ الْهَمْدَانِيُّ. حَدَّثَنِي أَبُو الْعَرِيفِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ خَلِيفَةَ، عَنْ صَفْوَانَ بْنِ عَسَّالٍ؛ قَالَ: بَعَثَنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي سَرِيَّةٍ. فَقَالَ «سِيرُوا بِاسْمِ اللَّهِ، وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ قَاتِلُوا مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ وَلَا تَمَثَّلُوا، وَلَا تَعْدِرُوا، وَلَا تَقْتُلُوا وَلِيدًا».

“...Safvân bin Assâl (Radiyallâhü anh)’den; Şöyle demiştir:

Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bizi bir seriyeye (askeri müfreze)de savaşa gönderdi ve (gönderirken) şöyle buyurdu:

Allah’ın isminden yardım dileyerek ve Allah yolunda (cihâd etmek üzere) yürüyünüz. Allah’ı inkâr edenlerle savaşınız. Fakat düşmanın vücûdundan parça kesmeyiniz, (varsa) ahdinizi bozmayınız, ganîmet malında hiyânet etmeyiniz ve çocukları öldürmeyiniz.”

(Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2857)

“LA İLÂHE İLLALAH” DEYİNCEYE KADAR MÜŞRİKLERLE SAVAŞMAK

أَخْبَرَنَا يُونُسُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى وَالْحَارِثُ بْنُ مِسْكِينٍ قِرَاءَةً عَلَيْهِ وَأَنَا أَسْمَعُ عَنْ ابْنِ وَهْبٍ قَالَ أَخْبَرَنِي يُونُسُ عَنْ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ حَدَّثَنِي سَعِيدُ بْنُ الْمُسَيَّبِ أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ أَخْبَرَهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ أُمِرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَقُولُوا: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ فَمَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَصَمَ مِنِّي مَالُهُ وَنَفْسُهُ إِلَّا بِحَقِّهِ وَحِسَابُهُ عَلَى اللَّهِ.

Ebû Hüreyre (r.a)’den:

Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

“- Lâ ilâhe illallah” deyinceye kadar, (müşrik) insanlarla savaşmakla emrolundum. Kim “Lâ ilâhe illallah” derse (iman ederse), şer’i hudutlar dahilinde, benden, malını ve canını muhafaza etmiş olur. (Masiyetinin) hesâbı Allah’a aittir.”

(Sünen-i Nesei, C.6, H.No: 3076)

HER EMİRLE BİRLİKTE CİHAD

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ صَالِحٍ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ، حَدَّثَنِي مُعَاوِيَةُ بْنُ صَالِحٍ، عَنِ الْعَلَاءِ بْنِ الْحَارِثِ، عَنْ مَكْحُولٍ، عَنْ

أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «الْجِهَادُ وَاجِبٌ عَلَيْكُمْ مَعَ كُلِّ أَمِيرٍ، بَرًّا كَانَ أَوْ فَاجِرًا، وَالصَّلَاةُ وَاجِبَةٌ عَلَيْكُمْ خَلْفَ كُلِّ مُسْلِمٍ، بَرًّا كَانَ أَوْ فَاجِرًا، وَإِنْ عَمِلَ الْكَبَائِرَ، وَالصَّلَاةُ وَاجِبَةٌ عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ، بَرًّا كَانَ أَوْ فَاجِرًا،

Ebû Hüreyre (r.a.)dan rivâyet edildiğine göre dedi ki:

Resûlullah (s.a.v), “İyi olsun, kötü olsun, her (müslüman) emirle birlikte cihâd size vâcibtir. İyi olsun, kötü olsun, her müslümanın arkasında namaz kılmak vâcibtir. Her ne kadar büyük günah işlerse de, iyi olsun kötü olsun her müslüman üzerine cenaze namazı kılmak vâcibtir. Her ne kadar büyük günah işlese de,” buyurdu.

(Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2533)

CİHÂD
VE ONUNLA ALÂKALI
MEFHUMLARI BİLDİREN
ÂYET-İ KERİME
VE HADİS-İ ŞERİFLER
(İKİNCİ BÖLÜM)

CİHÂD
VE ONUNLA ALÂKALI MEFHUMLARI
BİLDİREN
ÂYET-İ KERİMELER

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
أُولَئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ*

“Hakikat, iman edenler, bir de Allah yolunda (yurtlarından) hicret edip de cihad edenler (yok mu?) işte onlar Allah’ın rahmetini umarlar. Allah (mü’minleri) hakkıyla yarlıgayıcı, (onları) cidden esirgeyicidir.”

(Bakara sûresi, âyet: 218)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَكَأَيِّنْ مِنْ نَبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِيشُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا
أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ
يُحِبُّ الصَّابِرِينَ*

“Nice peygamber (gelip geçmişti ki) maiyyetinde bir

çok alimler muharebe etti de Allah yolunda kendilerine gelen (belalar) dan dolayı ne gevşeklik, ne za'f göstermediler, (düşmana) boyun da eğmediler. Allah sabr(-u sebat) edenleri sever.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 146)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا
فِي أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ*

“İşte onların sözü: “Ey Rabbimiz, bizim günahlarımızı ve işimizdeki taşkınlığımızı yarlıga. (Muharebede) ayaklarımızı iyice diret. Kâfirler güruhuna karşı bize yardım et” demelerinden başka bir şey değildi.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 147)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْ بَعْدُ وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ فَأُولَئِكَ
مِنْكُمْ وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَى بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ*
إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ*

“Henüz iman edip de hicret ve sizinle beraber cihad edenler, (e gelince) onlar da sizdendir. Akraba olanlar (miras konusunda) Allah’ın kitabınca birbirine daha yakındırlar. Allah her şeyi hakkıyla bilendir.”

(Enfal sûresi, âyet: 75)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فَنَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ
الْمُحْسِنِينَ*

“Bizim uğrumuzda mücadele edenler (e gelince) biz onlara elbette yollarımızı gösteririz. Şüphesiz ki Allah (cihadi) güzel yapanlarla beraberdir.”

(Ankebut sûresi, âyet: 69)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ فِي الْأَذْلَىٰنَ * كَتَبَ
اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ*

“Allah’a ve Peygamberine muhalefet edenler, muhakkak onlar, (Cehennem’deki) en alçaklarla beraberdirler.”

Allah, şöyle hüküm vermiştir: “- Celâlim hakkı için, muhakkak ki, hem ben galib geleceğim, hem peygamberlerim. Şüphe yok ki Allah çok kuvvetlidir, her şeye galibdir.”

(Mücadele sûresi, âyet: 20-21)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَإِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا فَإِنْ

بَعَثَ إِحْدَيْهِمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّىٰ تَفِيءَ
إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ فَإِنْ فَاءَتْ فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا
إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ* إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلَحُوا
بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ*

“Eğer mü’minlerden iki gurup çarpışırlarsa, hemen aralarını düzelterek barıştırın. Eğer onlardan biri (Allah’ın hükmüne razı olmayarak) tecavüz ediyorsa, o vakit tecavüz edenle, Allah’ın emrine dönünceye kadar savaşın. (Sonunda teslim olur Allan’ın emrine) dönerse, yine adaletle aralarını düzeltin ve hep adaletle iş görün; çünkü Allah adaletli iş yapanları sever.

Mü’minler (dinde) ancak kardeşirler. Onun için (ih-tilâf ettikleri zaman) iki kardeşinizin aralarını düzeltin ve (Allah’ın emrine muhalefet etmekten) sakının ki, merha-met olunaszınız.”

(Hucurat sûresi, âyet: 9-10)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى
الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا*

“O’dur ki, peygamberini hidayet ve hak din ile gön-derdi; O’nu bütün dinlere üstün kılmak için... Buna şa-hid olarak da Allah yeter.”

(Fetih sûresi, âyet: 28)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ
يُخْرِجُوكَ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ*

“Bir vakit, o kâfirler, seni bağlayıp hapsetmeleri, ya öldürmeleri, ya da Mekke’den çıkarmaları için sana tuzak kuruyorlardı. Onlar bu hileyi kurarlarken Allah, hilelerini başlarına yıkıveriyordu (hilelerinden seni kurtarmış bulunuyordu). Allah, hilekârlara ceza verenlerin en hayırlısıdır.”

(Enfal sûresi, âyet: 30)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَا تُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَيُجَادِلُ الَّذِينَ
كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا
أُنذِرُوا هُزُوًا* وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ
عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً
أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَى فَلَنْ
يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا*

“Halbuki biz, peygamberleri ancak (iman edenleri Cennetle) müjdeleyici ve (kâfirleri Cehennem’le) korkutucu olmak üzere göndeririz. Küfredenler ise, hakkı (Kur’ân’ı), batıl ile kaydırıp gidermek için mücadele ediyorlar. Âyetlerimizi ve korkutuldukları azabı da eğlence yerine tuttular.

Rabbin’in âyetleriyle nasihat edilip de, onlardanyüz çeviren ve daha önce yaptığı günahları unutan kimseden daha zalim kim olabilir? Biz, onların kalbleri üzerine, Kur’ân’ı (gerçeği) anlamalarına engel bir takım perdeler çektik ve kulaklarına da sağırılık verdik. Sen onları doğru yola dâvet etsen de, o halleriyle, ebediyyen hidayete gelmezler.”

(Kehf sûresi, âyet: 56-57)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يُرِيدُونَ أَن يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَن يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ* هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ*

“Onlar, Allah’ın nurunu (şeriatını) ağızlarıyla (sözleriyle) söndürmek istiyorlar. Fakat kâfirler hoşlanmasalar bile, Allah, muhakkak nurunu tamamlamak diliyor.

Peygamberini hidayetle ve hak din ile, bütün dinlerin üzerine geçirmek için gönderen O’dur; isterse müşrikler hoş görmesinler.”

(Tevbe sûresi, âyet: 32-33)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ
الْغَالِبُونَ* يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا
دِينَكُمْ هُزُوراً وَلَعِباً مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ
وَالْكَفَّارَ أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ*

“Kim Allah’ı, Peygamberini ve mü’minleri velî (dost ve idareci) ediniz, yardımda bulunursa, şüphesiz ki üstün-gelecek olanlar, Allah taraftarlarıdır.

Ey iman edenler! Ne sizden önce kitab verilenlerden dininizi oyuncak ve eğlence yerine tutanları, ne de diğer kâfirleri dost edinmeyin. Eğer gerçek mü’minlerseniz Allah’tan korkun.”

(Maide sûresi, âyet: 56-57)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ وَكَفَى بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَى بِاللَّهِ نَصِيرًا*

“Allah, düşmanlarınızı sizden daha iyi bilendir. Allah bir dost olarak da kâfidir, bir yardımcı olarak da yer-ter.”

(Nisa sûresi, âyet: 45)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ أَمَنَةً نُّعَاساً يَغْشَى طَآئِفَةً

مِنْكُمْ وَطَائِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنْفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللّهِ غَيْرَ الْحَقِّ
ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ يَقُولُونَ هَلْ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ قُلْ إِنْ
الْأَمْرُ كُلُّهُ لِلّهِ يَخْفُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ مَا لَا يُبْدُونَ لَكَ
يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَا قُتِلْنَا هُنَا قُلْ لَوْ
كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى
مَضَاجِعِهِمْ وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُمَحَّصَ مَا
فِي قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ*

“Sonra o kederin arkasından üzerinize Allah bir emniyet, bir uyuklama indirdi. Öyle ki, içinizden bir zümreyi (öz mü’minleri o uyuklama sarıyordu. (Münafıklardan ibaret) bir zümreyi de, nefisleri, can kaygısına düşürmüş, gözleri uyku tutmaz olmuştu; Allah’a karşı cahiliyyet zannı gibi haksız bir zan besliyorlar ve; “- Bu zafer işinden bize ne?” diyorlardı. (Resûlüm), de ki: “- Bütün iş Allah’ındır.” Onlar, nefislerinde, sana açamadıkları bir şey gizliyorlar: “- İş elimizde olsa, zorla savaşa çıkarılmasaydık burada öldürülmezdik” diyorlardı. (Resûlüm) de ki: “- Evinizde de olsaydınız, üzerlerine ölüm yazılmış (takdir edilmiş) bulunanlar yine dışarı çıkacak, düşüp kaldıkları yerleri çaresiz boylayacaklardı.” Allah, Uhud savaşındaki bu olayları, kalblerinizde olan ihlâs ve nifakı meydana çıkarmak ve yüreklerinizdeki niyyetleri pâk ve öz yapmak için başınıza getirdi. Allah kalblerde olanı pek iyi bilir.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 154)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزِنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ* إِنْ يَمَسُّنَّكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِثْلُهُ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ*

“Ey Mü’minler. Gevşemeyin, üzölmeyin. Eğer gerçek mü’minler iseniz üstün gelecek olan sizsiniz.”

“Eğer size (Uhud’da) bir yara isabet etti ise, Bedir savaşında da kâfirler kavmine o kadar yara isabet etmişti. O sevinçli ve kederli günleri insanlar arasında evirip çeviririz. Allah, savaş meydanında ihlâslı ve azimkâr mü’minleri diğerlerinden ayırd etmek ve sizden şehitler edinmek içindir (bu). Allah zalimleri sevmez.

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 139-140)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا يَكْلِفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إَصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا

أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ*

“Allah bir kimseye, ancak gücü yettiği kadar teklif eder. Herkesin kazandığı hayrın sevabı kendine ve yaptığı fenalığın zararı da yine onadır.

Rabbimiz! Eğer unuttuk, yahut kastimiz olmayarak hata ettikse bizi (ondan) hesaba çekme. Ey Rabbimiz! Bizden öncekilere yüklediğin musibetler gibi, bize, ağır yük yükleme. Ey rabbimiz! Güç yetiremeyeceğimiz şeyi bize yükletme, bizden çıkan günahları affet, bizi bağışla, bize merhamet buyur. Sen mevlâmız, yardımcımızsın. Artık kâfirler topluluğu üzerine bize zafer ve yardım ihsan buyur.”

(Bakara sûresi, âyet: 286)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَآؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ
إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ*

“Allah, iman edenlerin yardımcısıdır. Onları dalâlet karanlıklarından (kurtarıp) hidayet nuruna çıkarır. Kâfirlerin dostları ise tağutlardır. Kendilerini nurdan (ayırıp) karanlıklara sokarlar. İşte bunlar cehennemliktirler; orada ebedi olarak kalıcıdır.”

(Bakara sûresi, âyet: 257)

Tağut: Her sapık (şeyin) başı. Hayra götüren şeyden alıkoyan şeytan, Allah'tan başka tapınılan herşey.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَنْ تَرْضَى عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَى حَتَّى تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ
قُلْ إِنْ هَدَى اللَّهُ هُوَ الْهَدَى وَلَئِنْ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ
الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ*

“Sen milletlerine (dinlerine) tâbi olmadıkça, ne Yahûdiler, ne de Hıristiyanlar senden asla hoşnud ve razı olmazlar. Ey Habibim, onlara de ki, yol Allah’ın gösterdiği yoldur; İslâm’dır. Sana gelen vahy ve İslâm’dan sonra heva ve heveslerine tabi olacak olursan, Allah’ın azabından seni koruyacak hiçbir dost ve yardımcı yoktur.”

(Bakara sûresi, âyet: 120)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ* وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ
اللَّهِ أَفْوَاجًا* فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا*

“(Ey Resûlüm, düşmanlar üzerine) Allah’ın zaferi ve Mekke’nin fethi gelib de;

İnsanları, Allah’ın dinine (İslâm’a) bölük bölük girerlerken gördüğün zaman,

Artık Rabbini hamd ile tesbîh et, (Allah’a hamd ederek Sübhanallah de, yahud Allah için namaz kıl) ve O’ndan mağfiret dile. Muhakkak ki O, Tevvab’dır = tevbeleri kabul edendir.”

(Nasr sûresi, âyet: 1-2-3)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا
يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ مَا عَلَى
الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ وَلَا عَلَى الَّذِينَ
إِذَا مَا آتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا
وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ*

“Allah’a ve Resûlüne sadık kalmak (hiç bir fenalığa meyletmemek) şartıyla, ne zayıflara (ihtiyar, çocuk ve sakatlara), ne hastalara, ne de sarfedeceklerini bulamayan fakirlere, savaştan geri kalmakta bir günah yoktur. İyilik edenleri ayıplamaya bir yol yoktur. Allah da Gafûr’dur, Rahîm’dır.”

Bir de o kimselere günah yoktur ki, kendilerini bindirip savaşa sevkedesin diye, sana geldikleri zaman (kendilerine): “- Sizi bindirecek bir vasıta bulamıyorum” demiş-tin. Bu uğurda sarf edecekleri şeyi bulamadıklarından dolayı kederlerinden gözleri yaş döke döke döndüler.”

(Tevbe sûresi, âyet: 91-92)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَاءُ رَضُوا بِأَنْ
يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ

“ Kınamaya yol, ancak zengin oldukları halde senden (geri kalmak için) izin isteyenlerdir. Bunlar geri kalanlarla beraber olmayı tercih ettiler. Allah da kalplerini mühürledi. Artık onlar (başlarına geleceği) bilmezler.”

(Tevbe sûresi, âyet: 93)

CİHÂD
VE ONUNLA ALÂKALI MEFHUMLARI
BİLDİREN
HADİS-İ ŞERİFLER

ASHABIN, HZ. PEYGAMBER'E ÖLÜNCEYE
KADAR BİATLERİ

عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ خَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى الْخَنْدَقِ فَإِذَا الْمُهَاجِرُونَ وَالْأَنْصَارُ يَحْفَرُونَ فِي غَدَاةٍ بَارِدَةٍ فَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ عَيْدٌ يَعْمَلُونَ ذَلِكَ هُمْ فَلَمَّا رَأَى مَا بِهِمْ مِنَ النَّصَبِ وَالْجُوعِ قَالَ. اَللّٰهُمَّ نَ الْعَيْشَ عَيْشُ الْآخِرَةِ فَاعْفِرْ لِلْأَنْصَارِ وَالْمُهَاجِرَةِ فَقَالُوا سَجِييْنِ لَهُ نَحْنُ الَّذِينَ بَايَعُوا مُحَمَّدًا عَلَى الْجِهَادِ مَا بَقِينَا
بَدَأَ

Enes İbn-i Mâlik radiya'llâhu anh'den şöyle dediği rivâyet edilmiştir: (Ahzâb sırasında)Resûlullâh salla'lâhu aleyhi ve sellem Hendek (kazılan yer)e varmıştı. Muhâcirlerin, Ensâr'ın soğuk bir kuşluk vaktinde hendek kazdıklarını gördü. Onların yanlarında kendileri hesâbına bu

işi görecek köleleri de yoktu. Resûlullâh bunların çektikleri meşakkati ve açlığı görünce:

- Yâ Rab! Dirlik ve yaşamak âhiret dirliğidir, Sen Ensâr'ı ve Muhâcirleri mağfiret et! buyurmuş. Orada bulunan Ashâb da Resûlullâh'a cevap vererek:

- Biz yaşadıkça dâimâ biat etmek için Muhammed'e söz vermiş kişileriz, demişlerdir. (Tecrid-i Sarih t. C.8, H.No: 1197)

ENSARİLER'İN BİÂTI

حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ. ثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ إِدْرِيسَ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْحَاقَ؛ وَيَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ، وَعُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ، وَأَبْنُ عَجْلَانَ عَنْ عُبَادَةَ بْنِ الْوَلِيدِ بْنِ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ؛ قَالَ: بَايَعَنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَلَى السَّمْعِ وَالطَّاعَةِ فِي الْعُسْرِ وَالْيُسْرِ وَالْمَنْشَطِ وَالْمَكْرَهِ وَالْأَثَرَةِ عَلَيْنَا. وَأَنْ لَا تُتَارَعَ الْأَمْرُ أَهْلَهُ وَأَنْ نَقُولَ الْحَقَّ حَيْثُمَا كُنَّا. لَا نَخَافُ فِي اللَّهِ لَوْمَةً لَائِمَةً.

“...Ubâde bin es-Sâmî (Radiyallahu anh)’den: Şöyle demiştir.

Biz (Ensârilere Akabe gecesi) Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’e şöyle biat ettik:

Zor ve kolay hallerimizde, neş’eli ve kederli zamanlarımızda ve başkalarının biz (Ensârilere) e tercih edilmesi durumunda (bile Resûl-i Ekrem (Sallallahu Aleyhi ve Sel-

lem) tarafından verilecek) emirleri dinlemek ve itâat etmek, emir'e karşı emirlik konusunda nizâlaşmamak ve nerede olursak hakkı söyleyip Allah uğrunda hiçbir kınayanın kınamasından korkmamak (yâni bu korkuyla hakkı bırakmamak) üzere. (Fakat emirin açık küfrünü görüp, küfrü hakkında Allah'ın kitab'ından elinizde kuvvetli deliliniz olursa o takdirde emirliği konusunda nizâ edersiniz.)" (Sünen-i İbn-i Mace, t. (C.8, H.No: 2866)

BIÂTIN İSLÂM VE CİHAD ÜZERİNE OLDUĞU

حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ حَاتِمٍ . حَدَّثَنَا بِهِزٌ . حَدَّثَنَا حَمَّادٌ
بْنُ سَلَمَةَ . حَدَّثَنَا ثَابِتٌ عَنْ أَنَسٍ ؛ أَنَّ أَصْحَابَ مُحَمَّدٍ
ﷺ كَانُوا يَقُولُونَ يَوْمَ الْخَنْدَقِ :

نَحْنُ الَّذِينَ بَايَعُوا مُحَمَّدًا عَلَى الْإِسْلَامِ مَا بَقِينَا أَبَدًا
وَقَالَ : عَلَى الْجِهَادِ . شَكَ حَمَّادٌ . وَالنَّبِيُّ ﷺ يَقُولُ
«اللَّهُمَّ ! إِنَّ الْخَيْرَ خَيْرُ الْآخِرَةِ فَاعْفِرْ لِلْأَنْصَارِ
وَالْمُهَاجِرَةِ» .

(...) Bana Muhammed b. Hâtim rivâyet etti. (Dedi ki):
Bize Behz rivâyet etti. (Dedi ki): Bize Hammâd b. Seleme
rivâyet etti. (Dedi ki): Bize Sâbit, Enes'den naklen rivâ-
yet etti ki, Hendek (harbi) günü Muhammed (Sallallahu
Aleyhi ve Sellem)'in ashâbı:

“Bizler sağ kaldıkça ebediyyen İslâmiyet üzerine Muhammed’e bey’at edenleriz!” derlermiş. Yâhut râvi Sâbit “İslâmiyet üzerine” yerine “Cihâd üzerine” demiştir. (Burada) Hammâd şekketmiştir.

Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) de:

“Allahım! Gerçekten hayır, âhiret hayrıdır. O halde sen Ensarla Muhâcirlere mağfîret eyle!” dermiş. (Sahih-i Müslim t. C.1, H.No: 130)

SEFERDE ÜÇ KİŞİ DE OLSA BİR EMİR TAYİNİ

حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ بَحْرِ بْنِ بَرِّى، حَدَّثَنَا حَاتِمُ بْنُ إِسْمَاعِيلَ،
حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَجْلَانَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ
أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا خَرَجَ
ثَلَاثَةٌ فِي سَفَرٍ فَلْيُؤَمِّرُوا أَحَدَهُمْ».

Ebû Said el-Hudri (r.a) dan rivâyet edildiğine göre: Re-sûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

“Üç kişi sefere çıktığı vakit, içlerinden birini emir (başkan) tayin etsinler.” (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2608)

İMAM NASIL OLACAK?

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ ثنا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ إِدْرِيسَ عَنْ
حَسَنِ بْنِ فِرَاتٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ أَبِي
هُرَيْرَةَ؛ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «إِنَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَانَتْ

تَسُوْسُهُمْ أَنْبِيَاؤُهُمْ. كُلَّمَا ذَهَبَ نَبِيٌّ خَلَفَهُ نَبِيٌّ. وَأَنَّهُ لَيْسَ كَائِنٌ بَعْدِي نَبِيٌّ فِيكُمْ» قَالُوا: فَمَا يَكُونُ؟ يَا رَسُولَ اللَّهِ! قَالَ «تَكُونُ خُلَفَاءَ فَيَكْتُمُوا» قَالُوا: فَكَيْفَ نَصْنَعُ؟ قَالَ «أَوْفُوا بِبَيْعَةِ الْأَوَّلِ فَلِأَوَّلٍ آدُوا الَّذِي عَلَيْكُمْ فَسَيَسْأَلُهُمُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ عَنِ الَّذِي عَلَيْهِمْ».

“...Ebû Hüreyre (Radıyallahu anh)’den rivâyet edildiğine göre; Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu, demiştir:

İsrâil oğullarını peygamberleri idare ederdi. Her ne zaman bir peygamber gider (ölür)se, onun yerine başka bir peygamber geçerdi. Benden sonra şüphesiz içinde hiç bir peygamber olmayacaktır. Sahâbiler:

Şu halde (senden sonra) ne olabilir? diye sordular. Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

(Benden sonra) halifeler olur ve sayıları çoğalabilir, buyurdu. Sahâbîler:

(Yâ Resûlallah)! Halifelerin sayısı taaddüd edince nasıl yapacağız? diye sordular. Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

Birinciye ettiğiniz biate bağlı kalınız (Çünkü ilk biat sahihtir) ve üzerinizdeki (emri dinleme ve itâat etme) hakkı ödeyiniz. Onlara da Allah (Azze ve Celle) riâyet etmeleri gerekli haklarınızı soracaktır.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.8, H.No: 2871)

İKİNCİ BİR İMAM ÇIKARSA NE OLACAĞI

حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ، حَدَّثَنَا عِيسَى بْنُ يُونُسَ، حَدَّثَنَا الْأَعْمَشُ،
عَنْ زَيْدِ بْنِ وَهْبٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَبْدِ رَبِّ الْكَعْبَةِ،
عَنْ عَبْدِ اللَّهِ ابْنِ عَمْرٍو، أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «مَنْ بَايَعَ
إِمَامًا فَأَعْطَاهُ صَفْقَةً يَدِهِ وَثَمَرَةَ قَلْبِهِ، فَلْيُطْعُهُ مَا اسْتَطَاعَ،
فَإِنْ جَاءَ آخَرُ يُنَازِعُهُ فَاضْرِبُوا رَقَبَةَ الْآخِرِ» قُلْتُ: أَنْتَ
سَمِعْتَ هَذَا مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ؟ قَالَ: سَمِعْتُهُ أُذُنَايَ،
وَوَعَاهُ قَلْبِي، قُلْتُ: هَذَا ابْنُ عَمِّكَ مُعَاوِيَةُ يَأْمُرُنَا أَنْ نَفْعَلَ
وَنَفْعَلَ، قَالَ: «أَطِيعْهُ فِي طَاعَةِ اللَّهِ وَاعْصِهِ فِي مَعْصِيَةِ اللَّهِ

Abdullah bin Amr (r.a) dan rivayet edildiğine göre Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Kim bir imama biat eder, uyar ve ona elinin ayasını ve gönlünün meyvesini verirse gücü yettiği kadar ona itaat etsin. Başka bir imam gelir, onunla nizaa tutuşursa, sonra gelenin boynunu vurun.” Ben, Ey Abdullah, bunu bizzat Peygamber (s.a.v) in kendisinden işittin mi? dedim. Abdullah bin Amr, onu kulaklarım işitti, kalbim de ezberledi, dedi. Ben şu amcan oğlu Muaviye bize şöyle şöyle yapmamızı emrediyor (ne dersin) dedim. Abdullah bin Amr ise şöyle dedi:

- Muaviye'nin emirleri Allah'a itaat olan kanunlarda ise ona uy. Eğer Allah'a isyan olan şeyler emrediliyorsa ona uyma. (Sünen-i Ebu Davud, C.5, H.No: 4248)

MÜSLÜMAN EMİRE İTAAT ETMEK VACİPTİR

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رُمْحٍ . ثَنَا اللَّيْثُ بْنُ سَعْدٍ عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ
بْنِ عُمَرَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ . ح وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ
الصَّبَّاحِ . وَسُوَيْدُ بْنُ سَعِيدٍ؛ قَالَا: ثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ رَجَاءِ
الْمَكِّيُّ عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ؛ أَنَّ رَسُولَ
اللَّهِ ﷺ قَالَ «عَلَى الْمَرْءِ الْمُسْلِمِ الطَّاعَةُ فِيمَا أَحَبَّ
أَوْ كَرِهَ. إِلَّا أَنْ يُؤْمَرَ بِمَعْصِيَةٍ فَإِذَا أُمِرَ بِمَعْصِيَةٍ، فَلَا سَمْعَ
وَلَا طَاعَةَ».

“...(Abdullah) bin Ömer (Radiyallahu anhüma)’dan rivâyet edildiğine göre Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

Müslüman kişinin bir günah işlemekle emrolunması durumu dışında hoşlandığı veyâ hoşlanmadığı hususlarda (müslüman âmirlerinin emirlerine) itâat etmesi vaciptir. Bir günah işlemekle emrolunduğu zaman (hiçbir âmiri) dinlemek veya itâat etmek yoktur.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.8, H.No: 2864)

İMAMA İTAAT PEYGAMBERE İTAAT GİBİDİR

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَعَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ، قَالَا: ثَنَا

وَكَيْعُ ثَنَا الْأَعْمَشُ عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ؛ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «مَنْ أَطَاعَنِي، فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ. وَمَنْ عَصَانِي، فَقَدْ عَصَى اللَّهَ. وَمَنْ أَطَاعَ الْإِمَامَ، فَقَدْ أَطَاعَنِي. وَمَنْ عَصَى الْإِمَامَ، فَقَدْ عَصَانِي».

“... Ebû Hüreyre (Radıyallahu anh)’den rivâyet edildiğine göre; Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu, demiştir:

Kim bana itâat ederse şüphesiz Allah’a itaat etmiş olur ve kim bana isyân ederse şüphesiz Allah’a isyan etmiş olur. Her kim imâma (devlet reisine) itâat ederse şüphesiz bana itâat etmiş olur. Her kim imâma isyân ederse şüphesiz bana isyân etmiştir.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.8, H.No: 2859)

İMAMA İTAAT ETMEK

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ ثَنَا وَكَيْعُ بْنُ الْجَرَّاحِ عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ يَحْيَى ابْنِ الْحُصَيْنِ، عَنْ جَدِّهِ أُمِّ الْحُصَيْنِ؛ قَالَتْ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ «إِنْ أَمَرَ عَلَيْكُمْ عَبْدٌ حَبَشِيٌّ مُجَدَّعٌ، فَاسْمَعُوا لَهُ وَأَطِيعُوا، مَا قَادَكُمْ بِكِتَابِ اللَّهِ».

...(Ümmü’l-Husayn (el-Ahmesiyye) (Radıyallâhü an-hâ)’dan; şöyle demiştir:

Ben Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'den şöyle buyururken işittim:

Eğer üzerinize habesi ve burunu, kulağı kesik bir köle emir tâyin edilse, o sizi Allah'ın Kitâbı ile sevk ve idâre ettiği sürece siz onun emirlerini dinleyiniz ve (ona) itâat ediniz.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.8 H.No: 2861)

MASİYET OLMADIKÇA İMAMA İTAAT EDİLİR

حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ، حَدَّثَنَا يَحْيَى، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ، حَدَّثَنِي نَافِعٌ،
عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، أَنَّهُ قَالَ: «السَّمْعُ
وَالطَّاعَةُ عَلَى الْمَرْءِ الْمُسْلِمِ فِيمَا أَحَبَّ وَكَرِهَ، مَا لَمْ يُؤْمَرْ
بِمَعْصِيَةٍ، فَإِذَا أَمَرَ بِمَعْصِيَةٍ فَلَا سَمْعَ وَلَا طَاعَةَ».

Abdullah Bin (Mesut) dan rivâyet edildiğine göre:

Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Masiyetle emir olunmadıkça Müslüman adama sevdiği ve sevmediği yerde âmi-re itaat ve sözünü dinlemek gereklidir, masiyetle emrettiğinde itaat ve dinlemek yoktur) (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2626)

ALLAH'A İSYANDA KOMUTANA İTAAT YOKTUR

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ. ثَنَا يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ. ثَنَا
مُحَمَّدُ بْنُ عَمْرِو، عَنْ عُمَرَ بْنِ الْحَكَمِ بْنِ ثَوْبَانَ، عَنْ أَبِي

سَعِيدُ الْخُدْرِيِّ؛ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ بَعَثَ عَلْقَمَةَ بْنَ مُجَزَّزٍ عَلَى بَعْثٍ، وَأَنَا فِيهِمْ. فَلَمَّا انْتَهَى إِلَى رَأْسِ غَزَاتِهِ، أَوْ كَانَ بِيَعُضِ الطَّرِيقِ، اسْتَأْذَنَتْهُ طَائِفَةٌ مِنَ الْجَيْشِ، فَأَذِنَ لَهُمْ وَأَمَرَ عَلَيْهِمْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ حُذَافَةَ بْنُ قَيْسٍ السَّهْمِيُّ. فَكُنْتُ فِيمَنْ غَزَاهُ. فَلَمَّا كَانَ بِيَعُضِ الطَّرِيقِ أَوْ قَدْ الْقَوْمَ نَارًا لِيَصْطَلُّوا أَوْ لِيَصْنَعُوا عَلَيْهَا صَنِيعًا. فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ (وَكَاثَتْ فِيهِ دُعَابَةٌ): أَلَيْسَ لِي عَلَيْكُمْ السَّمْعُ وَالطَّاعَةُ؟ قَالُوا: بَلَى. قَالَ: فَمَا أَنَا بِأَمْرِكُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا صَنَعْتُمُوهُ؟ قَالُوا: نَعَمْ. قَالَ: فَإِنِّي أَعِزُّكُمْ عَلَيْكُمْ إِلَّا تَوَاثَبْتُمْ فِي هَذِهِ النَّارِ. فَقَامَ نَاسٌ فَتَحَجَّزُوا. فَلَمَّا ظَنَّ أَنَّهُمْ وَاثِبُونَ، قَالَ: أَمْسِكُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ. فَإِنَّمَا كُنْتُ أَمْزُحُ مَعَكُمْ.

فَلَمَّا قَدِمْنَا ذَكَرُوا ذَلِكَ لِلنَّبِيِّ ﷺ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «مَنْ أَمَرَكُمْ مِنْهُمْ بِمَعْصِيَةِ اللَّهِ، فَلَا تُطِيعُوهُ».

“...Ebû Said-i Hudri (Radiyallahu anh)’den şöyle demiştir:

Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Alkama bin Mücezziz (Radiyallahu anh)’ı bir müfrezenin başında (savaş) gönderdi. Ben de o müfrezede idim. Kumandan savaşın başına vardığı veya yolculuk ettiği sıralarda askerlerden bir grup (ayrı gitmek için) kumandandan izin iste-

di. Kumandan da onlara izin vererek başlarına Abdullah bin Huzafe bin Kays es-Sehmi (Radiyallahu anh)'ı kumandan tâyin etti. Ben de bu kumandanla beraber savaşa gidenler arasında idim. Abdullah bin Huzafe (beraberindeki grup ile) yolun bir yerinde (konaklamış) olduğu sırada mücâhidler ısınmak veyâ üzerinde bir yemek yapmak için muazzam bir ateş yaktılar. (Kumandanımız) Abdullah - Kendisinde şaka etme huyu vardı:-

(Ey asker)! Sizin üzerinizde benim emirlerimi dinlemek ve bana itâat etmek hakkı yok mu? diye sordu. Mücâhidler:

- Evet (var), dediler. Kumandan:

- Şu halde ben size neyi emredersem behemehal yapacaksınız (değil mi?) dedi. Mücâhidler:

- Evet, dediler. Kumandan:

- Şu halde ben size şu (alev alev yanan) ateşe atılmanızı emrediyorum, dedi. Bunun üzerine mücâhidlerin bazıları ayağa kalkarak ateşe atılmaya hazırlandılar. Kumandan bunların kendilerini cidden ateşe atacakları kanaatine varınca (onlara):

Kendinizi tutunuz (yâni ateşe atılmayınız). Çünkü ben sizlere şaka ettim, dedi.

Rasulullah (S.A.V)'in yanına vardığımızda olayı anlattılar. Rasulullah bunun üzerine: “Onlardan (emîrlerden) kim size Allah’a isyanı emrederse, ona itaat etmeyiniz” buyurdu.

(Sünen-i İbn-i Mace, C.8, H.No: 2863)

ALLAH'A İSYANDA KOMUTANA İTAAT YOKTUR

حَدَّثَنَا سُوَيْدُ بْنُ سَعِيدٍ. ثَنَا يَحْيَى بْنُ سُلَيْمٍ. ح وَحَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ عَمَّارٍ. ثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عِيَّاشٍ، قَالَ: ثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُثْمَانَ بْنِ حُثَيْمٍ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَدِّهِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ؛ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ «سَيَلَى أُمُورَكُمْ بَعْدِي رِجَالٌ يُطْفِئُونَ السُّنَّةَ وَيَعْمَلُونَ بِالْبِدْعَةِ، وَيُؤَخِّرُونَ الصَّلَاةَ عَنْ مَوَاقِيتِهَا» فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! إِنْ أَدْرَكْتُهُمْ، كَيْفَ أَفْعَلُ؟ قَالَ «تَسْأَلُنِي يَا بَنَ أُمِّ عَبْدِ كَيْفَ تَفْعَلُ؟ لَا طَاعَةَ لِمَنْ عَصَى اللَّهَ».

“...Abdullah bin Mes’ûd (Radiyallahu anh)’den rivâyet edildiğine göre; Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) (bize):

Benden sonra sünneti (yâni volumu) söndüren, bid’ât ile amel eden ve namazları vakitlerinden geciktiren bir takım adamlar sizlerin işlerinizi tedvîr edecekler (yâni başınıza geçecekler) dir, buyurdu. Bunun üzerine ben:

Ya Resûlallah eğer ben onların zamanına ulaşırsam nasıl yapayım? diye sordum. Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) (bana):

Yâ İbn-i Abd-i Üm! Sen bana nasıl yapacağını soruyorsun? Allah’a isyan eden kimseye itâat etmek yoktur, buyurdu.” (Sünen-i İbn-i Mâce, C.8, H.No: 2865)

حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ. ثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ. حَدَّثَنِي عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ يَزِيدٍ بْنُ جَابِرٍ. حَدَّثَنِي بُسْرُ بْنُ عُبَيْدِ اللَّهِ حَدَّثَنِي أَبُو إِدْرِيسَ الْخَوْلَانِيُّ؛ أَنَّهُ سَمِعَ خُذَيْفَةَ ابْنَ الْيَمَانَ يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «يَكُونُ دُعَاةٌ عَلَى أَبْوَابِ جَهَنَّمَ مَنْ أَجَابَهُمْ إِلَيْهَا قَذَفُوهُ فِيهَا» قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! صِفْهُمْ لَنَا. قَالَ «هُمْ قَوْمٌ مِنْ جِلْدَتِنَا؛ يَتَكَلَّمُونَ بِالسِّنْتِنَا» قُلْتُ: فَمَا تَأْمُرُنِي، إِنْ أَدْرَكَنِي ذَلِكَ؟ قَالَ «فَالْزَمِ جَمَاعَةَ الْمُسْلِمِينَ وَإِمَامَهُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ جَمَاعَةٌ وَلَا إِمَامٌ، فَاعْتَزِلْ تِلْكَ الْفِرْقَ كُلَّهَا. وَلَوْ أَنَّ تَعَصَّ بِأَصْلِ شَجَرَةٍ حَتَّى يُدْرِكَكَ الْمَوْتُ وَأَنْتَ كَذَلِكَ».

“... Huzeyfe bin el-Yemân (Radiyallâhü anh)’den rivâyet edildiğine göre; Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“Cehennem kapılarında (halkı cehenneme) çağırıcı (cehennemlik) bir gurup olacak. Kim o dâvetçilere icâbetle o kapılara giderse dâvetçiler o kimseyi cehenneme atarlar (yâni cehenneme girmesine sebep olurlar)” buyurdu. (Huzeyfe demiştir ki) Ben:

Yâ Resûlullah! O gurubun vasıflarını bize anlat (târif et), dedim. Resûl-i Ekrem (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“Onlar bizim milletimizden (veyâ Adem oğullarından) bir zümredir, lisanımızla konuşurlar”, buyurdu. Ben:

Peki, o fitne devri bana erişirse nasıl davranmamı emredersin? diye sordum. O:

“Sen müslümanların cemâatına ve imâmına (yâni devlet başkanına) bağlan, (onlardan ayrılma) Müslümanların cemâatı olmaz ve imâmları yoksa o fırkaların hepsinden uzaklaşman bir ağacın kökünü ısırman suretiyle (meşakkatli) de olsa ölüm sana erişinceye kadar, dişlerini sıkarak fırkaların hepsinden uzak durmayadevâmet, buyurdu.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.10, H.No: 3979)

✱ FİTNE ÇIKARANLAR HAKKINDA

حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ، حَدَّثَنَا يَحْيَى، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ زِيَادِ بْنِ
عَلَّاقَةَ، عَنْ عَرْفَجَةَ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ:
يَقُولُ: «سَتَكُونُ فِي أُمَّتِي هَنَاتٌ وَهَنَاتٌ وَهَنَاتٌ، فَمَنْ أَرَادَ
أَنْ يُفَرِّقَ أَمْرَ الْمُسْلِمِينَ وَهُمْ جَمِيعٌ فَاضْرِبْهُ بِالسَّيْفِ،
كَائِنًا مَنْ كَانَ».

Arfece (r.a) dan:

Resûlüllah (s.a.v) ın şöyle buyurduğunu işittim: “Gelecekte ümmetim içerisinde fitneler olacak, Müslümanlar toplu ve birlik halinde iken kim Müslümanların birliğini bozmak isterse, onun boynunu kılıçla vurun. Kim olursa olsun.

(Sünen-i Ebu Davud, C.5, H.No: 4762)

ÜÇ KİŞİ İÇİN ELİM BİR AZAP VARDIR

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَعَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ، وَأَحْمَدُ
بْنُ سِنَانٍ، قَالُوا: ثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ أَبِي

صَالِحٌ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ؛ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «ثَلَاثَةٌ لَا يَكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَلَا يُزَكِّيهِمْ، وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ: رَجُلٌ عَلَى فَضْلِ مَاءٍ بِالْفَلَاقَةِ يَمْنَعُهُ مِنْ ابْنِ السَّبِيلِ. وَرَجُلٌ بَايَعَ رَجُلًا بِسِلْعَةٍ بَعْدَ الْعَصْرِ، فَحَلَفَ بِاللَّهِ لِأَخْذِهَا بَكْذَا وَكَذَا، فَصَدَّقَهُ، وَهُوَ عَلَى غَيْرِ ذَلِكَ. وَرَجُلٌ بَايَعَ إِمَامًا، لَا يُبَايِعُهُ إِلَّا لِدُنْيَا. فَإِنْ أَعْطَاهُ مِنْهَا وَفَى لَهُ، وَإِنْ لَمْ يُعْطِهِ مِنْهَا لَمْ يَفِ لَهُ».

“... Ebû Hureyre (Radiyallâhü anh)’den rivâyet edildiğine göre; Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu, demiştir:

“Üç kişi vardır ki kıyâmet günü Allah onlarla konuşmayacak, onlara bakmayacak ve onları temize çıkarmayacaktır. Onlar için elim bir azab da vardır:

(Onlardan birincisi) çölde ihtiyacından fazla suyu bulunup da (susamış) yolcudan esirgeyen adamdır. (İkincisi) ikindiden sonra bir kimseye mal satıp bu malı şu ve bu fiyatla aldığına dair Allah’a yemin eden, müşteri de (bu yemin üzerine) kendisine inanan, halbuki yemininde yalancı olan (satıcı) adamdır. (Üçüncüsü) de o adamdır ki, imâm (yâni devlet başkanın)a sırf dünyalık için biat eder. İmâm ona dünyalıktan verirse o adam biâtının gereğini ifâ eder (yâni itâat eder). Ona dünyalık vermezse o adam biatının gereğini ifâ etmez (yâni isyân eder).” (Sünen-i İbn-i Mace, C.8, H.No: 2870)

FİTNE DÖNEMİNDE DAVRANIŞ TARZI

حَدَّثَنَا الْقَعْنِي، أَنَّ عَبْدَ الْعَزِيزِ بْنِ أَبِي حَازِمٍ حَدَّثَهُمْ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَمَّارَةَ بْنِ عَمْرٍو، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِرِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «كَيْفَ بِكُمْ وَبِزَمَانٍ» أَوْ «يُوشِكُ أَنْ يَأْتِيَ زَمَانٌ يُغْرِبُ النَّاسُ فِيهِ غَرْبَةً تَبْقَى حُثَالَةٌ مِنَ النَّاسِ قَدْ مَرَجَتْ عُهُودُهُمْ وَأَمَانَاتُهُمْ، وَاخْتَلَفُوا فَكَانُوا هَكَذَا» وَشَبَّكَ بَيْنَ أَصَابِعِهِ، فَقَالُوا: [و] كَيْفَ بِنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «تَأْخُذُونَ مَا تَعْرِفُونَ، وَتَذَرُونَ مَا تُنْكِرُونَ، وَتُقْبِلُونَ عَلَى أَمْرِ خَاصَّتِكُمْ وَتَذَرُونَ أَمْرَ عَامَّتِكُمْ».

Abdullah bin Amr bin As (r.a) dan:

Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Sizinle zamanın durumu nasıl olacak? Veya yakında bir zaman gelecek insanlar arada kalburlanırcasına ayıklanacak (iyiler gidecek) reziller kalacak, sözleri ve emanetler karıştırılmış olacak, ihtilaf edilecek, şöyle birbirlerine girecekler.” Buyurup parmaklarını birbirine kenetledi. Dediler ki: Bize ne yapmamızı tavsiye edersiniz. Ey Allah’ın Resûlü? Resûlullah (s.a.v), “Maruf olanı alırsınız, münker olanı terk edersiniz, içinizden seçkin kimselerin emrini kabul edersiniz, ilimden mahrum olanların emrini terk edersiniz”, buyurdu. (Sünen-i Ebu Davud, C.5, H.No: 4342)

İHTİLAF ZAMANI...

حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ بَشِيرٍ بْنُ ذَكْوَانَ الدَّمَشَقِيُّ،
ثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ، ثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الْعَلَاءِ (يَعْنِي ابْنَ
زُبَيْرٍ). حَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ أَبِي الْمُطَاعِ، قَالَ: سَمِعْتُ
الْعَرَبَاضَ بْنَ سَارِيَةَ يَقُولُ قَامَ فِيْنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، ذَاتَ
يَوْمٍ، فَوَعظَنَا مَوْعِظَةً بَلِيغَةً وَجَلَتْ مِنْهَا الْقُلُوبُ وَذَرَفَتْ
مِنْهَا الْعُيُونُ. فَقِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ. وَعَظْتَنَا مَوْعِظَةً مُودَعٍ
فَاعْهَدْ إِلَيْنَا بِعَهْدٍ. فَقَالَ «عَلَيْكُمْ. بِتَقْوَى اللَّهِ. وَالسَّمْعِ
وَالطَّاعَةِ، وَإِنْ عَبْدًا حَبَشِيًّا وَسَتَرُونَ مِنْ بَعْدِي اخْتِلَافًا
شَدِيدًا. فَعَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ
عَضُّوا عَلَيْهَا بِالنَّوَاجِدِ. وَإِيَّاكُمْ وَالْأُمُورَ الْمُحْدَثَاتِ. فَإِنْ
كُلَّ بَدْعَةٍ ضَلَالَةٌ».

...Yahya bin Ebi'l-Mutâ'dan rivayet edildiğine göre kendisi İrbâd İbn-i Sâriye'den şöyle söylediğini işitmiştir: (Radiyallahu anhüma).

Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bir gün bizde kaldı. Kalbleri titreten ve gözleri yaşartan çok korkutucu bir mev'ize ile bize vaaz etti. O'na denildi ki: “- Yâ Resulullah! (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) vedâlaşan kimsenin yaptığı vaaz gibi nasîhat ettin. Bize tavsiyelerde bulun.” Bunun üzerine Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bu-

yurdular ki:

“Takvaya yapışınız ve başınızdaki Halife siyah bir köle dahi olsa onu dinleyip itaat etmeye sarılınız. Siz benden sonra şiddetli ihtilafı göreceksiniz. Onun için benim sünnetime ve hidayete mazhar kılınmış olan Hulefâ’yı Raşidîn’in sünnetlerine yapışınız. Bu sünnetleri dişlerinize tutar gibi sıkıca tutunuz. (Yahut karşılaştığınız eziyetlere tahammül için dişlerinizi sıkınız.) İhdâs edilen (dinde dayanağı olmadan dine sokulmak istenen) şeylerden sakının. Çünkü her bid’at dalâlettir.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.1, H.No: 42)

CIHAD İÇİN VERİLEN SÖZDE DURMAK

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ. حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ عَنِ الْوَلِيدِ ابْنِ جُمَيْعٍ. حَدَّثَنَا أَبُو الطَّفِيلِ. حَدَّثَنَا حُذَيْفَةُ بْنُ الْيَمَانِ. قَالَ: مَا مَنَعَنِي أَنْ أَشْهَدَ بَدْرًا إِلَّا أَنِّي خَرَجْتُ أَنَا وَأَبِي، حُسَيْلٌ. قَالَ: فَأَخَذْنَا كُفَّارُ قُرَيْشٍ. قَالُوا: إِنَّكُمْ تُرِيدُونَ مُحَمَّدًا؟ فَقُلْنَا: مَا نُرِيدُهُ. مَا نُرِيدُ إِلَّا الْمَدِينَةَ فَأَخَذُوا مِنَّا عَهْدَ اللَّهِ وَمِيثَاقَهُ لَنَنْصَرِفَنَّ إِلَى الْمَدِينَةِ وَلَا نُقَاتِلَ مَعَهُ. فَأَتَيْنَا رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فَأَخْبَرْنَاهُ الْخَبَرَ. فَقَالَ «انْصَرِفَا. نَفَى لَهُمْ بَعْدَهُمْ، وَنَسْتَعِينُ اللَّهَ عَلَيْهِمْ».

Bize Ebû Bekir b. Ebi Şeybe rivâyet etti. (Demiş ki): Bize Ebû Üsâme, Velîd b. Cümei’den rivâyet etti. (Demiş ki): Bize Ebû’t-Tufeyl rivâyet etti. (Dedi ki): Bize

Huzeyfetü'bnü'l-Yemân rivâyet etti. (Dedi ki): Bedir'de bulunmamdan beni meneden bir şey yoktu. Şu kadar var ki ben, babam Huseyl ile beraber (yola) çıktım da bizi Ku-reyş kâfirleri yakaladılar.

- Siz muhakkak Muhammed'in yanına gitmek istiyorsunuz! dediler.

- Biz onun yanına gitmek istemiyoruz; biz ancak Me-dîne'ye gitmek istiyoruz! dedik. Bunun üzerine bizden mutlaka Medine'ye gideceğimize, onunla birlikte harb etmeyeceğimize, Allah'a ahdü misâk aldılar. Sonra Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e gelerek bu haberi kendisi-ne ilettik de:

“Haydi gidin! Biz onlara verdiğimiz sözü tutar; onlara galebe için Allah'tan yardım dileriz!” buyurdular.

Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in Hz. Hu-zeyfe ile babasına sözlerinde durmalarını emir buyurma-sı ashabının verdikleri sözde durmadıkları şüü' bulma-sın diyedir. Yoksa cihadı terk etmek için verilen bir sözü tutmak vâcib değildir. (Sahih-i Müslim, C.1, H.No:98)

ÖZÜR SEBEBİYLE HARBE ÇIKMAMAYA RUHSAT

حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ مَنْصُورٍ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ أَبِي
الزَّنَادِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ خَارِجَةَ بْنِ زَيْدٍ، عَنْ زَيْدِ بْنِ ثَابِتٍ،
قَالَ: كُنْتُ إِلَى جَنْبِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَعَشِيَّتُهُ السَّكِينَةُ
فَوَقَعْتُ فَخُذُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ عَلَيَّ فَخَذِي، فَمَا وَجَدْتُ

ثَقَلَ شَيْءٌ أَثْقَلَ مِنْ فَخْذِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، ثُمَّ سُرِيَ عَنْهُ فَقَالَ: «اُكْتُبْ» فَكُتِبَتْ فِي كَتِفِ: (لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ) إِلَى آخِرِ الْآيَةِ، فَقَامَ ابْنُ أُمِّ مَكْتُومٍ، وَكَانَ رَجُلًا أَعْمَى، لَمَّا سَمِعَ فَضِيلَةَ الْمُجَاهِدِينَ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَكَيْفَ بِمَنْ لَا يَسْتَطِيعُ الْجِهَادَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ؟ فَلَمَّا قَضَى كَلَامَهُ غَشِيَتْ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ السَّكِينَةُ فَوَقَعَتْ فَخَذُهُ عَلَى فَخْذِي، وَوَجَدْتُ مِنْ ثَقْلِهَا [فِي الْمَرَّةِ الثَّانِيَةِ] كَمَا وَجَدْتُ فِي الْمَرَّةِ الْأُولَى، ثُمَّ سُرِيَ عَنِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، فَقَالَ: «إِقْرَأْ يَازَيْدُ» فَقَرَأْتُ (لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ) فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ (غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ) الْآيَةَ كُلَّهَا، قَالَ زَيْدُ: فَأَنْزَلَهَا اللَّهُ وَحْدَهَا، فَالْحَقُّهَا، وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَكَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى مُلْحَقِهَا عِنْدَ صَدْعٍ فِي كَتِفِ.

Zeyd bin Sâbit (r.a)'dan rivâyet edildiğine göre dedi ki:

“Ben Resûlullah (s.a.v)’ın yanında idim. O’nu bir sessizlik bürüdü. Resûlullah (s.a.v)’ın uyluğu, benim uyluğumun üzerine geldi. Resûlullah (s.a.v)’ın uyluğunun o andaki ağırlığı kadar hiç bir şeyin ağırlığını bulmamıştım. Sonra vahy ondan kaldırıldı. Resûlullah (s.a.v) yaz, diye buyurdu. Ben de bir kürek kemiği üzerine, “Mü’minlerden oturanlarla, Allah yolunda mücâhede edenler müsâ-

vi değildir”, ayetlerini sonuna kadar yazdım. Kendisi âmâ bir kimse olan Ümmü Mektum, mücâhidlerin faziletini işitince, ayağa kalktı ve ya Resûlüllah, mü’minlerden cihâda gücü yetmeyenlerin durumu nedir? dedi. Ümmü Mektum sözünü bitirir bitirmez Resûlüllah (s.a.v)’ı (yine) sessizlik kapladı, uyluğu uyluğumun üzerine geldi, birinci defada olduğu gibi ikinci defa da uyluğunun ağırlığını hissettirdi. Sonra vahiy ondan kaldırıldı. Oku ya Zeyd buyurdu. Ben, mü’minlerden oturanlar müsâvi değildir, kısmını okudum. Resûlüllah (s.a.v), özür sahibi olanlardan başka, dedi ve âyetin tamâmını okudu.”

Zeyd bin Sâbit diyor ki: “Allah âyetin özür sâhibi olanlardan gayri (meâlindeki) kısmını başlı başına indirdi. Onu âyete ilhâk ettim (yerine yazdım) nefsim kudretinde olan Allah’a yemin ederim ki, onu kemiğin üzerindeki yazdığım yeri görüyormuş gibi oluyordum.” (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2507) (Tecrid-i Sarih, C.8, S.293-294)

MAZERET SEBEBİYLE CİHADA KATILAMAYANLARIN DURUMU

حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ، حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ حُمَيْدٍ، عَنْ مُوسَى بْنِ أَنَسٍ [بْنِ مَالِكٍ]، عَنْ أَبِيهِ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «لَقَدْ تَرَكْتُمْ بِالْمَدِينَةِ أَقْوَامًا مَا سِرْتُمْ مَسِيرًا وَلَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ نَفَقَةٍ وَلَا قَطَعْتُمْ مِنْ وَادٍ إِلَّا وَهُمْ مَعَكُمْ فِيهِ» قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَكَيْفَ يَكُونُونَ مَعَنَا وَهُمْ بِالْمَدِينَةِ؟ فَقَالَ: «حَبَسَهُمُ الْعُذْرُ».

Mûsa bin Enes'den, o da babasından rivâyet ettiğine göre:

Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Gerçekten siz Medine’de birçok kimseler bıraktınız. Siz, mesâfeler kat ettikce, nafaka tasadduk ettikce, vâdiler kat ettikce, ancak onlar orada sizinle beraberdirler.” Ashâb: “Yâ Resûlullah, onlar Medine’de oldukları halde nasıl bizimle beraber olabilirler?” dediler. Resûlullah (s.a.v) “Onları özür alıkoydu” buyurdu. (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2508)

RASÛLULLAH (S.A.S) ÜSTÜN CESARET SAHİBİ İDİ

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ جَنَابٍ الْمِصِّيصِيُّ. حَدَّثَنَا عِيسَى
بْنُ يُونُسَ عَنْ زَكَرِيَّا، عَنْ أَبِي إِسْحَقَ، قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ
إِلَى الْبَرَاءِ. فَقَالَ: أَكُنْتُمْ وَلَيْتُمْ يَوْمَ حُنَيْنٍ؟ يَا أَبَا عُمَارَةَ!
فَقَالَ: أَشْهَدُ عَلَى نَبِيِّ اللَّهِ ﷺ مَا وَلَّى وَلَكِنَّهُ انْطَلَقَ
أَخْفَاءَ مِنَ النَّاسِ، وَحُسِرَ إِلَى هَذَا الْحَيِّ مِنْ هَوَازِنَ. وَهُمْ
قَوْمٌ رُمَاةٌ فَرَمَوْهُمْ بِرِشْقٍ مِنْ نَبْلِ. كَانَتْهَا رَجُلٌ مِنْ جَرَادٍ
فَانْكَشَفُوا. فَأَقْبَلَ الْقَوْمُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ. وَأَبُو سُفْيَانَ
بْنُ الْحَارِثِ يَقُودُ بِهِ بَعْلَتَهُ. فَتَزَلَّ، وَدَعَا، وَاسْتَنْصَرَ، وَهُوَ
يَقُولُ: «أَنَا النَّبِيُّ لَا كَذِبَ أَنَا ابْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ اللَّهُمَّ! نَزِّلْ
نَصْرَكَ»

قَالَ الْبَرَاءُ: كُنَّا، وَاللَّهِ إِذَا احْمَرَّ الْبَاسُ نَتَّقِي بِهِ. وَإِنَّ الشُّجَاعَ مِنَّا لَلَّذِي يُحَازِي بِهِ يَعْنِي النَّبِيَّ ﷺ.

Bize Ahmed b. Cenâb El-Missisi rivâyet etti. (Dedi ki): Bize Îsâ b. Yûnus, Zekerîyyâ'dan, o da Ebû İshâk'dan naklen rivâyet etti. (Şöyle demiş): (Berâ'a bir adam-gelerek:

- Siz Huneyn günü dönüp gittiniz mi yâ Ebâ Umâra? diye sordu. Bunun üzerine Berâ' şunları söyledi:

- Nebiyyüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e şehâdet ederim ki dönüp gitmedi. Lâkin insanların aceleci ve zırhsızlar Hevâzin'in şu kabîlesine gittiler. Halbuki onlar atıcı bir kavimdir. Kendilerini ok yağmuruna tuttular. San-ki bu oklar bir çekirge sürüsü idi. Derken bozuldular. Düş-man Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e doğru yö-neldi Ebû Süfyan b. Hâris Rasulullah (S.A.S)'ın katırını yediyordu. Derken (yere) indi. Duâ etti ve zafer diledi. Hem:

“Peygamber benim; yalan yok! Abdülmuttalib'in oğ-lu benim! Allah'ım, yardımını indir!” diyordu.

Berâ' demiş ki: Vallahı harb kızıştı mı biz onunla ko-runuyorduk! Bizim cesurumuz onunla (yâni) Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'le bir hizada durandı. (Sahih-i Müslim, C.1, H.No: 79)

RASÛLULLAH (S.A.S)'IN HARBDEKİ CESARETİ

وَحَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ. حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ يُوسُفَ الْحَنْفِيُّ.
حَدَّثَنَا عِكْرِمَةُ بْنُ عَمَّارٍ. حَدَّثَنِي إِيَّاسُ بْنُ سَلَمَةَ. حَدَّثَنِي

أَبِي. قَالَ: غَزَوْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ حُنَيْنًا. فَلَمَّا وَاجَهْنَا
الْعَدُوَّ تَقَدَّمْتُ. فَأَعْلُو ثَنِيَّةً. فَاسْتَقْبَلَنِي رَجُلٌ مِنَ الْعَدُوِّ.
فَأَرَمِيهِ بِسَهْمٍ. فَتَوَارَى عَنِّي. فَمَا دَرَيْتُ مَا صَنَعَ وَظَرْتُ
إِلَى الْقَوْمِ فَإِذَا هُمْ. قَدْ طَلَعُوا مِنْ ثَنِيَّةٍ أُخْرَى. فَالْتَقَوْهُمْ
وَصَحَابَةُ النَّبِيِّ ﷺ. فَوَلَّى صَحَابَةُ النَّبِيِّ ﷺ. وَأَرْجِعُ
مُنْهَزِمًا. وَعَلَى بُرْدَتَانِ. مُتَزِرًا بِإِحْدَاهُمَا. مُرْتَدِيًا
بِالْأُخْرَى. فَاسْتَطَلَقَ إِزَارِي. فَجَمَعْتُهُمَا جَمِيعًا. وَمَرَرْتُ،
عَلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، مُنْهَزِمًا. وَهُوَ عَلَى بَغْلَتِهِ الشَّهْبَاءِ.
فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «لَقَدْ رَأَى ابْنُ الْأَكْوَعِ فِرْعَاءً فَلَمَّا
غَشُوا رَسُولَ اللَّهِ ﷺ نَزَلَ عَنِ الْبُغْلَةِ، ثُمَّ قَبَضَ قَبْضَةً
مِنْ تُرَابٍ مِنَ الْأَرْضِ. ثُمَّ اسْتَقْبَلَ بِهِ وُجُوهَهُمْ. فَقَالَ
«شَاهَتِ الْوُجُوهُ» فَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْهُمْ إِنْسَانًا إِلَّا مَلَأَ عَيْنِيهِ
تُرَابًا، بِتِلْكَ الْقَبْضَةِ. فَوَلَّوْا مُذْبِرِينَ. فَهَزَمَهُمُ اللَّهُ عَزَّ
وَجَلَّ. وَقَسَمَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ غَنَائِمَهُمْ بَيْنَ الْمُسْلِمِينَ.

Bize yine Zübeyr b. Harb rivâyet etti. (Dedi ki): Bize
Ömer b. Yûnus El-Hanefî rivâyet etti. (Dedi ki): Bize İkrime
b. Ammâr rivâyet etti. (Dedi ki): Bana İyâs b. Seleme
rivâyet etti. (Dedi ki): Bana babam rivâyet etti. (Dedi
ki):

Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'le birlikte Hu-

neyn'de harbettik. Düşmanla karşılaşınca ben ilerledim ve bir dağ yoluna çıktım. Derken karşıma düşmandan bir adam çıktı. Ben de kendisine bir ok attım. Hemen gözümden kayboldu. Ne yaptığını anlamadım. Bir de baktım; düşman öbür yoldan çıkıverdi! Ve derhal Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in ashâbı dönüp çekildiler. Ben de bozulmuş olarak geri döndüm. Üzerimde iki elbise vardı. Birisi ile sarınmış, diğeri ile de bürünmüştüm. Derken peştemalım çözüldü. Ben de ikisini birden topladım. Ve bozulmuş olarak Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in yanına uğradım. Kendisi benekli beyaz katırının üzerinde idi ve:

“Ekva'nın oğlu muhakkak bir korku gördü!” dedi. Düşmanlar Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'i kuşatınca katırdan indi. Sonra yerden bir avuç toprak aldı. Ve yüzlerine karşı dönerek:

“Bu yüzler kahrolsun!” buyurdu. Artık onlardan Allah'ın yarattığı hiç bir insan yoktu ki, bu avuçtan gözlerini toprakla doldurmasın! Az sonra savuşup gittiler. İşte Allah (Azze ve Celle) onları bozguna uğrattı. Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) de ganimetlerini müslümanlar arasında taksîm etti. (Sahih-i Müslim, C.1, H.No: 81)

RASULULLAH (S.A.S), İNSANLARIN EN GÜZELİ, EN CÖMERTİ VE EN CESURU İDİ

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ عَبْدِ أَنْبَاءَ حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ عَنْ ثَابِتٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ؛ قَالَ: ذَكَرَ النَّبِيُّ ﷺ فَقَالَ: كَانَ أَحْسَنَ النَّاسِ. وَكَانَ أَجْوَدَ النَّاسِ. وَكَانَ أَشْجَعَ النَّاسِ. وَلَقَدْ

فَرَعَ أَهْلَ الْمَدِينَةِ لَيْلَةً. فَانْطَلَقُوا قَبْلَ الصَّوْتِ. فَتَلَقَاهُمْ
رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَقَدْ سَبَقَهُمْ إِلَى الصَّوْتِ. وَهُوَ عَلَى
فَرَسٍ لِأَبِي طَلْحَةَ، عُرِي. مَا عَلَيْهِ سَرَجٌ. فِي عُنُقِهِ
السَّيْفُ. وَهُوَ يَقُولُ «يَا أَيُّهَا النَّاسُ! لَنْ تُرَاعُوا» يَرُدُّهُمْ.
ثُمَّ قَالَ، لِلْفَرَسِ «وَجَدْنَاهُ بَحْرًا» أَوْ «إِنَّهُ لَبَحْرٌ».

قَالَ حَمَّادٌ: وَحَدَّثَنِي ثَابِتٌ أَوْ غَيْرُهُ قَالَ: كَانَ فَرَسًا لِأَبِي
طَلْحَةَ يُطَا فَمَا سُبِقَ، بَعْدَ ذَلِكَ الْيَوْمِ.

“... Enes bin Mâlik (Radıyallahu anh)’den rivayet edil-
diğine göre: (bir kere) Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve
Sellem)’den söz edildiğinde kendisi şöyle demiştir:

“O, insanların en güzeli idi, insanların en cömerdi idi
ve insanların en cesûru idi. Bir gece Medine-i Münevvere
halkı bir düşman baskını korkusuyla sesin geldiği tara-
fa doğru gittiler. Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem),
Ebû Talha’nın çıplak, eğersiz bir atı üstünde, boynunda
kılıç bulunduğu vaziyette ve herkesden önce sesin olduğu
yere varmış olarak (geri dönüp geldiğinde) onlara (yâni
sesin olduğu yere gitmekte olan Medinelilere) rastladı ve
onları geri çevirip:

“Ey insanlar korkutulmayacaksınız” buyuruyordu.
Sonra at için de:

“Biz onu bir derya (gibi akıcı) bulduk” veya “o, bir
derya (gibi akıcı)dır” buyurdu.

(Râvilerden) Hammâd demiştir ki: Sâbit veya başkası
bana bu hadisi rivâyet ederek dedi ki: O, Ebû Talha’nın

bir atı idi. Ağır gidişli olduğu söyleniyordu. Fakat o günden sonra önüne hiç geçilmedi.”(Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2772)

RASULULLAH (S.A.S), GEÇMİŞİ ANLATIRKEN GÖRÜR GİBİ ANLATIRDI

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ. ثَنَا وَكِيعٌ ثَنَا الْأَعْمَشُ عَنْ شَقِيقٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، وَهُوَ يَحْكِي نَبِيًّا مِنَ الْأَنْبِيَاءِ ضَرَبَهُ قَوْمُهُ، وَهُوَ يَمْسَحُ الدَّمَ عَنْ وَجْهِهِ وَيَقُولُ: رَبِّ اغْفِرْ لِقَوْمِي فَإِنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ.

“... Abdullah (bin Mes’ûd) Radiyallahü anh)’den; şöyle demiştir:

Ben, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’e, peygamberlerden birisinin hâlini geçmişte bize anlatırken sanki şu anda bakıyor gibiyim. O peygamberi kendi kavmi döğmüş (de kan içinde bırakmış). Fakat o (peygamber), yüzünden hem kanı siliyor, hem de: “Ya Rabbi! Kavmi mi mağfiret eyle! Çünkü onlar bilmiyorlar” diyordu. (Sünen-i İbn-i Mace, C.10, H.No: 4025)

HZ. PEYGAMBER’İN SAVAŞA GİDEN ASKERE DUASI

حَدَّثَنَا عَبَّادُ بْنُ الْوَلِيدِ. ثَنَا حَبَّانُ بْنُ هِلَالٍ. ثَنَا ابْنُ مُحَيْصِنٍ، عَنِ ابْنِ أَبِي لَيْلَى، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ؛

قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِذَا أَشْخَصَ السَّرَايَا يَقُولُ
لِلشَّائِخِص «أَسْتَوْدِعُ اللَّهَ دِينَكَ وَأَمَانَتَكَ وَخَوَاتِيمَ
عَمَلِكَ».

“...(Abdullah) bin Ömer (Radiyallahu anhüma)’dan;
şöyle demiştir:

Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) seriyye (kü-
çük askeri müfreze)leri (savaşa) uğurladığı zaman giden
(asker)e şöyle buyurdu:

“Senin dinini, emânetini (yâni geride bıraktığın şey-
leri) ve amelinin sonuçlarını Allah’a emânet ediyorum.”

(Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2826)

RESÛLULLAH (S.A.S), 19 GAZAYA İŞTİRAK ETTİ

وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ ج حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ
آدَمَ. حَدَّثَنَا زُهَيْرٌ عَنْ أَبِي إِسْحَقَ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمَ،
سَمِعَهُ مِنْهُ؛ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ غَزَاتِ سَعَ عَشْرَةَ غَزْوَةً.
وَحَجَّ بَعْدَ مَا هَاجَرَ حَجَّةً لَمْ يَحُجَّ غَيْرَهَا. حَجَّةَ الْوَدَاعِ.

Bize Ebu Bekir b. Ebi Şeybe de rivâyet etti. (Dedi
ki): Bize Yahyâ b. Âdem rivâyet etti. (Dedi ki): Bize Zü-
beyr, Ebû İshâk’dan, o da Zeyd b. Erkam’dan naklen ri-
vâyet etti. Ebû İshâk onu Zeyd b. Erkam’dan dinlemiş,
ki Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ondokuz gazâ
yapmış, fakat hicret ettikten sonra bir defa hacc etmiş;
Haccetü’l-Vedâi! Ondan başka haccetmemiş. (Sahih-i Müs-
lim, C.1, H.No: 144)

UHUD HARBİNDE RESÛLULLAH (S.A.S)’IN YARALANMASI

حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْلَمَةَ بْنِ قَعْنَبٍ. حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ سَلَمَةَ عَنْ ثَابِتٍ، عَنْ أَنَسٍ؛ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كُسِرَتْ رِبَاعِيَّتُهُ يَوْمَ أُحُدٍ. وَشَجَّ (١) فِي رَأْسِهِ. فَجَعَلَ يَسْلُتُ الدَّمَ عَنْهُ وَيَقُولُ «كَيْفَ يُفْلِحُ قَوْمٌ شَجُّوا نَبِيَّهُمْ وَكَسَرُوا رِبَاعِيَّتَهُ، وَهُوَ يَدْعُوهُمْ. إِلَى اللَّهِ!» فَأَنْزَلَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ [٣/آل عمران/١٢٨].

Bize Abdullah b. Mesleme b. Ka’neb rivâyet etti. (Dedi ki): Bize Hammâd b. Seleme, Sâbit’ten, o da Enes’den naklen rivâyet etti ki, Uhud (harbi) gününde Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in yan dişi kırılmış; başı da yarılmış. Artık hem yaradan kanı silmeye başlamış; hem:

“Peygamberinin başını yarıp yan dişini kıran bir kavim nasıl felâh bulur! Halbuki o kendilerini Allah’a dâvet ediyordu!” diyordu. Bunun üzerine Allah (azze ve Celle):

“Sana bu işten bir şey yoktur!” âyetini indirdi.

Hadis-i şerif âyetin nüzul sebebini bildirmektedir. Mâ-fih bu âyetin nüzûl sebebi ihtilâflıdır. Bazı müfessirle-re göre Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) münâ-fıklardan bir kavme lânet ettiği zaman inmişti. Bir takım-ları Uhud harbinde bozguna uğrayanlara sitemde bulun-duğunda indirildiğini söylemişlerdir. Bozguna uğrayanların içinde Hz. Osmân. b. Affân’da bulunuyormuş. Âyet inince Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) sitemden vaz geç-

miş. Bu âyetin inmesine Ashab-ı Soffa'ın öldürülmeleri-
ni sebep gösterenler de vardır. Peygamber (Sallallahu Aley-
hi ve Sellem) katiller aleyhine kırk sabah bed duâda bu-
lunmuştu.

Âyetten murâd: “Suçluları ıslah veya azab etmek hu-
susunda sana düşen bir vazife yoktur” Yâhut: “Zafer veya
hezîmet sana âit değildir.” demektir. (Sahih-i Müslim, C.1,
H.No: 104)

UHUD HARBİNDE OKÇULARIN DURUMU

عَنِ الْبَرَاءِ بْنِ عَازِبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ جَعَلَ النَّبِيُّ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى الرَّجَالِ يَوْمَ أُحُدٍ وَكَانُوا
خَمْسِينَ رَجُلًا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ جُبَيْرٍ فَقَالَ إِنْ رَأَيْتُمُونَا تَخْطِفُنَا
الطَّيْرُ فَلَا تَبْرَحُوا مَكَانَكُمْ هَذَا حَتَّى أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ وَإِنْ
رَأَيْتُمُونَا هَزَمْنَا الْقَوْمَ وَأَوْ طَانَاهُمْ فَلَا تَبْرَحُوا حَتَّى أُرْسِلَ
إِلَيْكُمْ فَهَزَمُوهُمْ قَالِي وَأَنَا وَاللَّهِ رَأَيْتُ النِّسَاءَ يَشْتَدِدْنَ قَدْ
بَدَتْ خَلَا خِلُهُنَّ وَأَسْوَقُهُنَّ رَافِعَاتٍ ثِيَابَهُنَّ فَقَالَ أَصْحَابُ
عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جُبَيْرٍ الْغَنِيمَةَ أَيْ قَوْمِ الْغَنِيمَةِ ظَهَرَ أَصْحَابُكُمْ
فَمَا تَنْتَظِرُونَ فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ جُبَيْرٍ أَنْسَيْتُمْ مَا قَالَ لَكُمْ
رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالُوا وَاللَّهِ لَنَأْتِيَنَّ النَّاسَ
فَلَنَصِيبَنَّ مِنَ الْغَنِيمَةِ فَلَمَّا أَتَوْهُمْ صُرِفَتْ وُجُوهُهُمْ فَأَقْبَلُوا
مُنْهَرِمِينَ فَذَلِكَ إِذْ يَدْعُوهُمْ الرَّسُولُ فِي أَخْرَاهُمْ فَلَمْ يَبْقَ

مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ غَيْرِ اثْنَيْ عَشَرَ رَجُلًا
فَأَصَابُوا مِنَّا سَبْعِينَ وَكَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
وَأَصْحَابُهُ أَصَابُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ يَوْمَ بَدْرٍ أَرْبَعِينَ وَمِائَةً
سَبْعِينَ أَسِيرًا وَسَبْعِينَ قَتِيلًا فَقَالَ أَبُو سُفْيَانَ أَفَى الْقَوْمِ
مُحَمَّدٌ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ فَنَهَاهُمْ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
أَنْ يُجِيبُوهُ ثُمَّ قَالَ أَفَى الْقَوْمِ ابْنُ أَبِي قُحَافَةَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ
ثُمَّ قَالَ أَفَى الْقَوْمِ ابْنُ الْخَطَّابِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ ثُمَّ رَجَعَ
إِلَى أَصْحَابِهِ فَقَالَ أَمَّا هَؤُلَاءِ فَقَدْ قُتِلُوا فَمَا مَلَكَ عُمَرُ
نَفْسَهُ فَقَالَ كَذَبْتَ وَاللَّهِ يَاعَدُوهُ اللَّهُ إِنَّ الَّذِينَ عَدَدْتَ
لِلْأَحْيَاءِ كُلَّهُمْ وَقَدْ بَقِيَ لَكَ مَا يَسُوءُكَ قَالَ يَوْمَ يَوْمٍ بَدْرٍ
وَالْحَرْبُ سِجَالٌ إِنَّكُمْ سَتَجِدُونَ فِي الْقَوْمِ مُثَلَّةً لَمْ آمُرْ بِهَا
وَلَمْ تَسْؤُنِي ثُمَّ أَخَذَ يَرْتَجِزُ أُعْلُ هُبْلُ أُعْلُ هُبْلُ فَقَالَ النَّبِيُّ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَلَا تُجِيبُوا لَهُ قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ
مَا نَقُولُ قَالَ قُولُوا اللَّهُ أَعْلَى وَأَجَلُّ قَالَ إِنَّ لَنَا الْعُزَّى وَلَا
عُزَّى لَكُمْ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَلَا تُجِيبُوا
لَهُ قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا نَقُولُ قَالَ قُولُوا اللَّهُ مَوْلَانَا وَلَا
مَوْلَى لَكُمْ.

Berâ' İbn-i Âzib (radiyallahu anhüma'dan şöyle dediği rivayet olunmuştur:

Nebî (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Uhud (harbi) günü piyâde (okçu asker) ler üzerine -ki, bunlar elli kişi idiler- Abdullah İbn-i Cübeyr'i kumandan tayin etmişti de onlara hitâben

- (Ashabım! Size gösterilen şu yerinizden sakın ayrılmayınız! (Bizim harp saffından ayrıldığımızı, inhizâma uğradığımızı, yâhud) biz (im öldürüldüğümüzü, atlarımız) ı kuşların kaptığını görseniz de size ben haber gönderinceye kadar (yerinizi bırakmayınız!). Yine siz, bizim düşmanları hezîmete uğratıp onları çiğnediğimizi görseniz de size ben haber gönderinceye kadar yerinizden ayrılmayınız! diye kat'î emretti.

Bunu müteâkip (harp başladı ve ilk hamlede) müslümanlar müşrikleri hezîmete uğrattılar.

Râvî berâ' İbn-i Âzib demiştir ki:

Va'llâhi ben (o sırada düşman ordusundaki müşrik) kadınları gördüm ki; onlar elbiselerini toplamışlar; bacaklarındaki halhalları, baldırları görünerek (ya bozgun askeri teşçi için, yâhut, kaçarak Uhud dağına çıkmak için) sür'atle koşuyorlardı. Müslümanların bu galebesi üzerine Abdullah İbn-i Zübeyr'in kumandasındaki piyade okçular birbirlerine:

- Arkadaşlar, ganimet, ganimet! Cephedeki arkadaşlarınız düşmana galebe etti. Daha burada ne bekliyorsunuz? (Gidelim, biz de ganimete konalım) dediler. Abdullah İbn-i Cübeyr bunlara karşı:

- Arkadaşlar, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in size verdiği emri unuttunuz mu? dediyse de maiyeti:

- Vallahi arkadaşların yanına muhakkak gideceğiz, ganimetten bize isâbet edeni elbette alacağız! diye ısrar etti-

ler. Ve (me'mur oldukları yeri bırakarak ordunun içine karıştılar). Onlar varır varmaz yüzleri geldikleri tarafa çevrildi. Ve ordu (nun küllî kuvvetleri) münhezim olarak (Medine'ye) yönel (erek ric'ate başla) dı. Bu meş'ûm vaziyet ânında idi ki, Resûlüllah askerinin geri kalanlarını:

- (Ey Allah'ın kulları bana geliniz, ey Allah'ın kulları bana geliniz; ben Allah'ın Resûlüyüm! Her kim geri döner de düşmana hücum ederse, ona Cennet vardır, diye) çağırıyordu. O sırada Nebî (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in yanında on iki kişiden başka kimse kalmamıştı.

Uhud harbinde müşrikler bizden yetmiş kişi şehid ettiler. Halbuki Bedir harbinde Nebî (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ile Ashâb'ı, müşriklerden yüz kırk kişiyi elde ederek bunun yetmişini katl, yetmişini esir etmişlerdi. (Harp kesildiği sırada müşriklerin reisi) Ebû Süfyan (müslümanlara karşı) üç defa:

- İçinizde Muhammed var mı? (Sağ mıdır?) diye seldi. Fakat Nebî (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), Ashâb'ını Ebû Süfyan'a cevap vermekten men etti. Sonra Ebû Süfyan üç kere:

- İçinizde İbn-i Ebi Kuhâfe (ki, Ebu Bekr-i Sıddîk'tır) var mıdır? dedi. Sonra da yine üç defa:

- İçinizde İbnü'l-Hattâb var mıdır? diye sordu. Bütün bunlardan sonra da Mekke müşriklerine dönerek:

- Anladınız mı, bunların hepsi öldürülmüş, dedi. Bunun üzerine Ömer kendini tutamıyarak:

- Ey Allah'ın düşmanı, yalan söyledin! İyi bil ki, senin o saydığın zatların hepsi hayattadırlar; yarın (Mekke fethedilirken) sana zarar verecek kuvvetimiz bâkidir, diye haykırdı.

Ebu Süfyan Ömer'e karşı:

- Bu gün Bedir gününün karşılığıdır. Harp (tâli) ku-

yunun iki kovaşı gibi biri iner biri çıkar. (Kâh siz galip gelirsiniz, kâh biz). Şimdi siz maktullerinizin içinde işkence ile öldürülmüş kimseler bulacaksınız. Bunu ben emretmedim. Maamâfih bana fenâ da görünmedi, dedi. Sonra ebû Süfyan:

Yüce ol Hübel, yüce ol Hübel! diye şairane konuşmaya başladı. Bunun üzerine Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Ashab'a:

- Ebu Süfyan'a cevap vermeyecek misiniz!? buyurdu. Ashâb:

- Yâ Resûlallah, ne diyelim? diye sordular. Resûlullah: En yüce ve En büyük olan ALLAH'tır diye cevap veriniz! buyurdu. (Ashab da bu veçhile cevap verdiler. Bu defa) Ebû Süfyan:

- Bizim Uzza'mız var, sizin Uzzâ'nız yok, demişti. Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Ashab'a:

- Ebû Süfyan'a cevap vermeyecek misiniz? Ashab:
- Yâ Resûlullah! Ne diye cevap verelim? diye sordular. Resûlullah:

- Allah bizim yardımcımızdır, halbuki sizin yardımcınız yoktur, deyiniz! buyurdu. (Ve o yolda cevap verildi).

(Tecrid-i Sarih, C.8, H.No: 1269)

HANÇER OLAYI

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ. حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ هُرُونَ. أَخْبَرَنَا حَمَّادُ بْنُ سَلَمَةَ عَنْ ثَابِتٍ، عَنْ أَنَسٍ؛ أَنَّ أُمَّ سَلِيمٍ اتَّخَذَتْ يَوْمَ حُنَيْنٍ خِنْجَرًا. فَكَانَ مَعَهَا. فَرَأَاهَا أَبُو طَلْحَةَ. فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! هَذِهِ أُمُّ سَلِيمٍ مَعَهَا خِنْجَرٌ فَقَالَ لَهَا

رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «مَا هَذَا الْخِنْجَرُ؟» قَالَتْ: اتَّخَذْتُهُ. إِنْ دَنَا مِنِّي أَحَدٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ بَقَرْتُ بِهِ بَطْنَهُ. فَجَعَلَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَضْحَكُ. قَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ اقْتُلْ مَنْ بَعَدَنَا مِنَ الطَّلَقَاءِ أَنْهَزْمُوا بِكَ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «يَا أُمَّ سُلَيْمٍ! إِنَّ اللَّهَ قَدْ كَفَى وَأَحْسَنَ».

Bize Ebû Bekir b. Ebi Şeybe rivayet etti. (Dedi ki): Bize Yezid b. Harun rivayet etti. (Dedi ki): Bize Hammâd b. Seleme, Sâbit'ten, o da Enes'den naklen haber verdi ki, Ümmü Süleym, Huneyn (harbi) günü bir hançer edinmiş. Hançer yanında imiş. Onu (kocası) Ebû Talha görerek:
- Yâ Resûlallah! Şu Ümmü Süleym'dir; yanında hançer var! Demiş. Bunun üzerine Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ona:

“Bu hançer ne?” diye sormuş. Ümmü Süleym:

- Onu aldımki, şâyet müşriklerden biri bana yaklaşırsa onunla karnını deşeceğim! cevabını verdi. Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) de gülmeye başladı. Ümmü Süleym:

- Yâ Resûlallah! Bizden gayri âzadlılardan olup bozguna uğrattıklarını öldür! Demiş. Bunun üzerine Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“Yâ Ümmü Süleym! Şüphesiz Allah kâfi geldi ve iyi yaptı!” buyurmuşlar. (Sahih-i Müslim, C.1, H.No: 134)

RESÛLULLAH (S.A.S)'IN MÜŞRİKLERDEN GÖRDÜĞÜ EZALAR

وَحَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ أَبَانَ الْجُعْفِيُّ.
حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمِيِّ (يَعْنِي ابْنَ سُلَيْمَانَ) عَنْ زَكَرِيَّاءَ، عَنْ
أَبِي إِسْحَقَ، عَنْ عَمْرِو بْنِ مَيْمُونِ الْأَوْدِيِّ، عَنْ ابْنِ
مَسْعُودٍ. قَالَ: بَيْنَمَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُصَلِّي عِنْدَ الْبَيْتِ؛
وَأَبُو جَهْلٍ وَأَصْحَابٌ لَهُ جُلُوسٌ، وَقَدْ نُحِرَتْ جُزُورٌ
بِالْأَمْسِ. فَقَالَ أَبُو جَهْلٍ: أَيُّكُمْ يَقُومُ إِلَى سَلَا جُزُورِ بَنِي
فُلَانٍ فَيَأْخُذُهُ، فَيَضَعُهُ فِي كَتِفِي مُحَمَّدٍ إِذَا سَجَدَ؟ فَانْبَعَثَ
أَشَقَى الْقَوْمِ فَأَخَذَهُ. فَلَمَّا سَجَدَ النَّبِيُّ ﷺ وَضَعَهُ بَيْنَ
كَتِفَيْهِ. قَالَ: فَاسْتَضْحَكُوا. وَجَعَلَ بَعْضُهُمْ يَمِيلُ عَلَى
بَعْضٍ. وَأَنَا قَائِمٌ أَنْظُرُ. لَوْ كَانَتْ لِي مَنَعَةٌ طَرَحْتُهُ عَنْ
ظَهْرِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ. وَالنَّبِيُّ ﷺ سَاجِدٌ، مَا يَرْفَعُ
رَأْسَهُ. حَتَّى انْطَلَقَ إِنْسَانٌ فَأَخْبَرَ فَاطِمَةَ. فَجَاءَتْ، وَهِيَ
جُوَيْرِيَّةٌ؛ فَطَرَحَتْهُ عَنْهُ. ثُمَّ أَقْبَلَتْ عَلَيْهِمْ تَشْتِمُهُمْ. فَلَمَّا
قَضَى النَّبِيُّ ﷺ صَلَاتَهُ رَفَعَ صَوْتَهُ ثُمَّ دَعَا عَلَيْهِمْ. وَكَانَ
إِذَا دَعَا، دَعَا ثَلَاثًا. وَإِذَا سَأَلَ، سَأَلَ ثَلَاثًا. ثُمَّ قَالَ «اللَّهُمَّ!
عَلَيْكَ بِقُرَيْشٍ» ثَلَاثَ مَرَّاتٍ. فَلَمَّا سَمِعُوا صَوْتَهُ ذَهَبَ

عَنْهُمْ الضُّحْكُ. وَخَافُوا دَعْوَتَهُ. ثُمَّ قَالَ «اللَّهُمَّ! عَلَيَّ
 بِأَبِي جَهْلٍ بْنِ هِشَامٍ، وَعُتْبَةَ بْنِ رَبِيعَةَ، وَشَيْبَةَ بْنِ رَبِيعَةَ،
 وَالْوَلِيدَ بْنِ عُقْبَةَ، وَأُمَيَّةَ بْنِ خَلْفٍ، وَعُقْبَةَ بْنِ أَبِي مُعَيْطٍ»
 (وَذَكَرَ السَّابِعَ وَلَمْ أُحْفَظْهُ) فَوَ الَّذِي بَعَثَ مُحَمَّدًا ﷺ
 بِالْحَقِّ! لَقَدْ رَأَيْتُ الَّذِينَ سَمَى صَرَعى يَوْمَ بَذْرِ ثُمَّ سُحِبُوا
 إِلَى الْقَلْبِ، قَلْبِ بَذْرِ.

قَالَ أَبُو إِسْحَقَ الْوَلِيدُ بْنُ عُقْبَةَ غَلَطَ فِي هَذَا الْحَدِيثِ.

Bize Abdullah b. Muhammen b. Ebân El-Cu'fi rivâyet etti. (Dedi ki): Bize Abdurrahîm (yâni İbni Süleymân), Zekerîyyâ'dan, o da Ebû İshâk'dan, o da Amr b. Meymûn El-Evdî'den, o da İbni Mes'ûd'dan naklen rivâyet etti. (Şöyle dedi):

Bir defa Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Kâbe'nin yanında namaz kılarken Ebû Cehil ile bazı arkadaşları da oturuyorlardı. Evvelki gün bir dişi deve boğazlanmıştı. Ebû Cehil:

- Fülân oğullarının devesinin iç sargısını hanginiz kalkıp alacak ve onu secde ettiği vakit Muhammed'in omuzlarına koyacak?" dedi. Hemen düşmanın en azgını ileri atılarak onu aldı. Ve Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) secde edince omuzlarının arasına koydu. Bunun üzerine gülüştiler ve birbirlerinin üzerine yanlamaya başladılar. Ben de ayakta bakıyordum. Bir kuvvetim olsa onu Resûlüllâh (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in sırtından atardım! Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) secdede idi;

başını kaldırmıyordu. Nihâyet bir insan giderek Fâtîme'ye haber verdi. Fâtîme yetişmiş bir kızcağız... hemen giderek (babasının) üzerinden o sargıyı attı. Sonra onlara dönerek sitemde bulundu:

Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) namazını bitirince sesini kaldırdı ve onlara bed duâ etti. Duâ ettiği zaman üç defa eder; bir şey dilediği zaman üç defa dilerdi. Sonra üç defa:

“Allahım, Kureyş sana havâle!” dedi. Müşrikler onun sesini işitince gülmeleri kesildi. Ve bed-duasından korkular. Sonra:

“Allahım, Ebû Cehil b. Hişâm ile Utbe b. Rabia, Şeybe b. Rabia, Velid b. Ukbe, Umeyye b. Halef ve Ukbe b. Ebi Muayt sana havâle!” dedi. (Yedinciyi de söyledi ama onu belleyemedim.) Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'i hak (din) ile gönderen Allah'a yemîn ederim ki bu adlarını saydığı kimseleri Bedir harbinde yerlere serilmiş gördüm. Sonra çukura, Bedir çukuruna sürüklendiler.

Ebû İshâk: “Bu hadîste Velîd b. Ukbe hatadır.” demiştir. (Sahih-i Müslim, C.1, H.No: 107)

RESÛLÜLLAH (S.A.S)'IN MÜŞRİKLERDEN EZA GÖRDÜĞÜ HALDE ONLARA BEDDUA ETMEMESİ

وَحَدَّثَنَا أَبُو الطَّاهِرِ أَحْمَدُ بْنُ عَمْرِ بْنِ سَرْحٍ، وَحَرَمَلَةُ
بْنُ يَحْيَى، وَعَمْرُو بْنُ سَوَادٍ الْعَامِرِيُّ (وَالْفَاطَهُمْ مُتَقَارِبَةً)
قَالُوا: حَدَّثَنَا بْنُ وَهْبٍ. قَالَ: أَخْبَرَنِي يُونُسُ عَنْ ابْنِ
شِهَابٍ. حَدَّثَنِي عُرْوَةُ بْنُ الزُّبَيْرِ؛ أَنَّ عَائِشَةَ زَوْجَ النَّبِيِّ

ﷺ حَدَّثَهُ؛ أَنَّهَا قَالَتْ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! هَلْ أَتَى عَلَيْكَ يَوْمٌ كَانَ أَشَدَّ مِنْ يَوْمٍ أَحَدٍ؟ فَقَالَ «لَقَدْ لَقِيتُ مِنْ قَوْمِكَ. وَكَانَ أَشَدُّ مَا لَقِيتُ مِنْهُمْ يَوْمَ الْعَقَبَةِ. إِذْ عَرَضْتُ نَفْسِي عَلَى ابْنِ عَبْدِ يَالِيلَ بْنِ عَبْدِ كَلَالٍ. فَلَمْ يُجِبْنِي إِلَى مَا أَرَدْتُ فَانْطَلَقْتُ وَأَنَا مَهْمُومٌ عَلَى وَجْهِهِ. فَلَمْ أُسْتَفِقْ إِلَّا بِقَرْنِ الثَّعَالِبِ. فَرَفَعْتُ رَأْسِي فَإِذَا أَنَا بِسَحَابَةٍ قَدْ أَظَلَّتْنِي. فَنَظَرْتُ فَإِذَا فِيهَا جِبْرِيلُ. فَنَادَانِي. فَقَالَ: إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَدْ سَمِعَ قَوْلَ قَوْمِكَ لَكَ وَمَا رَدُّوا عَلَيْكَ. وَقَدْ بَعَثَ إِلَيْكَ مَلَكَ الْجِبَالِ لِتَأْمُرَهُ بِمَا شِئْتَ فِيهِمْ. قَالَ: فَنَادَانِي مَلَكُ الْجِبَالِ وَسَلَّمْ عَلَيَّ. ثُمَّ قَالَ: يَا مُحَمَّدُ! إِنَّ اللَّهَ قَدْ سَمِعَ قَوْلَ قَوْمِكَ لَكَ. وَأَنَا مَلَكُ الْجِبَالِ. وَقَدْ بَعَثَنِي رَبُّكَ إِلَيْكَ لِتَأْمُرَنِي بِأَمْرِكَ. فَمَا شِئْتَ؟ إِنْ شِئْتَ أَنْ أُطَبِّقَ عَلَيْهِمُ الْأَخْشَبِينَ». فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «بَلْ أَرْجُو أَنْ يُخْرِجَ اللَّهُ مِنْ أَصْلَابِهِمْ مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ وَحْدَهُ، لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا.

Bana Ebû't-Tâhir Ahmed b. Amr b. Serh ile Harmele b. Yahyâ ve Amr b. Sevvâd El-Âmiri rivayet ettiler. Lâfızları birbirine yakındır. (Dediler ki): Bize İbni Vehb rivâyet etti. (Dedi ki): Bana Yûnus, İbni Şihâb'dan naklen

haber verdi. (Demiş ki): Bana Urvetü'bnü'z-Zübeyr rivâyet etti. Ona da Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in zevcesi Âişe rivâyet etmiş ki, kendisi Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e:

- Yâ Resûlâllah! Uhud gününden daha şiddetli bir gün başına geldi mi? diye sormuş da şöyle buyurmuşlar:

“Gerçekten senin kavminden neler başıma geldi neler?.. Qnlardan başıma gelenin en şidde!lisi Akabe günü gelmiştir. Kendimi İbni Abdî Yâlil b. Abdi Külâl'e arz etmiştim. Arzum hususunda bana icâbet etmedi. Ben de üzgün olarak gözümün gördüğü tarafa yollandım. Ve ancak Karnü's-Seâlib'de kendime gelebildim de, başımı kaldırdım. Bir de ne göreyim? Bir bulut... Beni gölgelendirmiş! Baktım; içinde Cibrîl!.. Hemen bana seslenerek:

- Muhakkak Allah (Azze ve Celle), kavminin sana söylediklerini ve sana verdikleri redd cevabını işitti de onlar hakkında dilediğini kendisine emretmen için sana dağlar meleğini gönderdi. Dedi. Arkacığınan:

Dağlar meleği bana seslendi ve selam verdi. Sonra:

- Muhakkak Allah (Azze ve Celle), kavminin sana söylediklerini ve sana verdikleri redd cevabını işitti de onlar hakkında dilediğini kendisine emretmen için sana dağlar meleğini gönderdi. Dedi.

Dağlar meleği bana seslendi ve selam verdi. Sonra:

- Yâ Muhammed! Şüphesiz Allah, kavminin sana söylediklerini işitti. Ben de Dağlar meleğiyim! Rabbin beni sana dilediğini emretmen için gönderdi. İmdi ne dilersen dile! Eğer üzerlerine iki dağı kapamamı dilersen (kopardım) dedi. Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ona şunu söylemiş:

“Bilâkis! Allah'ın onların sulblerinden sırf Allah'a ibâdet edecek, ona hiç bir şeyi şerîk koşmayacak kimseler çı-

RESÛLULLAH (S.A.S)’IN DÜŞMAN HAKKINDAKİ BEDDUASI

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ. ثَنَا يَعْلَى بْنُ عُبَيْدٍ.
حَدَّثَنِي إِسْمَاعِيلُ بْنُ أَبِي خَالِدٍ: سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ أَبِي
أَوْفَى يَقُولُ: دَعَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَلَى الْأَحْزَابِ فَقَالَ
«اللَّهُمَّ مُنْزِلَ الْكِتَابِ، سَرِيعَ الْحِسَابِ، اهْزِمِ الْأَحْزَابَ.
اللَّهُمَّ اهْزِمْهُمْ وَزَلِّزْلَهُمْ».

“... Abdullah bin Ebî Evfâ (Radiyallahu anhümâ)’dan;
şöyle demiştir:

Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) (Hendek sa-
vaşı günü) Ahzâb (yâni müşrikler) aleyhine duâ ederek
şöyle buyurdu:

“Ey Kur’ân’ı gönderen, düşmanlarla hesâbı hızlı olan
Allahım! (Medine önünde toplanan) Ahzâbı (yani şu Arap
kabilelerini) sen dağıt. Allahım! Onların topluluklarını sen
hezîmete uğrat ve irâdelerini sen sars (ki yerlerinde tutu-
namasınlar!)” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2796)

CİHÂD DEVAM EDECEKTİR

حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ، حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ
مُطَرِّفٍ، عَنْ عِمْرَانَ بْنِ حُصَيْنٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ
«لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي يُقَاتِلُونَ عَلَى الْحَقِّ ظَاهِرِينَ

عَلَى مَنْ نَاوَأَهُمْ حَتَّى يُقَاتِلَ آخِرَهُمُ الْمَسِيحَ الدَّجَالُ».

İmrân bin Husayn (r.a)'dan rivâyet edildiğine göre: Resûlullah (s.a.s), “Ümmetimden bir fırka hak uğrunda savaşımaya devam edecekler, kendilerine düşmanlık edenlere gâlib gelecekler. Hattâ onların en sonu mesîh (gözü silinmiş) deccâlla savaşıacak,” buyurdu. (Sünen-i Ebu Davud, C.3 H.No: 2484)

FETİHTEN SONRA CİHÂD VARDIR

حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ، عَنْ طَاوُوسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَوْمَ الْفَتْحِ — فَتَحَ مَكَّةَ —: «لَا هِجْرَةَ، وَلَكِنْ جِهَادٌ وَنِيَّةٌ، وَإِذَا اسْتَنْفَرْتُمْ فَاَنْفِرُوا»

İbni Abbas (r.a)'dan rivâyet edildiğine göre dedi ki: Mekke'nin fethedildiği, fetih günü, Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Fetihten sonra) hicret yok, lâkin cihâd ve niyet var, cihada davet olduğunuz vakit, hep birden ona koşun.” (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2480)

CİHÂDIN İKİ TÜRÜ HAKKINDA

حَدَّثَنَا حَيْوَةُ. بْنُ شُرَيْحٍ الْحَضْرَمِيُّ، حَدَّثَنَا بَقِيَّةٌ، حَدَّثَنِي بُخَيْرٌ، عَنْ خَالِدِ بْنِ مَعْدَانَ، عَنْ أَبِي بَحْرِيَّةٍ، عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَنَّهُ قَالَ: «الْغَزْوُ غَزْوَانِ: فَأَمَّا مَنْ ابْتَغَى وَجْهَ اللَّهِ، وَأَطَاعَ الْإِمَامَ، وَأَنْفَقَ الْكَرِيمَةَ،

وَيَاسَرَ الشَّرِيكَ، وَاجْتَنَبَ الْفُسَادَ، فَإِنْ تَوَمَّهَ وَتَبَّهَهُ أَجْرُ كُلُّهُ. وَأَمَّا مَنْ غَزَا فَخْرًا وَرِيَاءً وَسُمْعَةً، وَعَصَى الْإِمَامَ، وَأَفْسَدَ فِي الْأَرْضِ، فَإِنَّهُ لَمْ يَرْجِعْ بِالْكَفَافِ».

Muaz bin Cebel (r.a) dan rivayet edildiğine göre:

Resûlullah (s.a.v) “Harb iki türlüdür, ama o kimse ki, Allah’ın rızasını talep eder, imama itaat eder, en kıymetli malını infak eder, arkadaşlarına kolaylık gösterir, fesattan kaçınırsa, o kimsenin uyuması, uyanması hepsi ecirdir. Ama, o kimse ki övünmek, gösteriş ve duyurmak için harb ederse, imama isyan eder. Yer yüzünde fesad çıkarırsa, o kimse sevâbını almış olarak dönmez (almadan döner)” buyurdu. (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 25/5)

KIYAMETE KADAR ALLAH İÇİN CİHÂD EDEN BİR KAVİM BULUNACAK

حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ عَمَّارٍ، ثنا مُحَمَّدُ بْنُ شُعَيْبٍ، ثنا سَعِيدُ بْنُ بِشِيرٍ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَبِي أَسْمَاءَ (الرَّحَبِيِّ)، عَنْ ثَوْبَانَ؛ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ «لَا يَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي عَلَى الْحَقِّ مَنْصُورِينَ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَالَفَهُمْ حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ، عَزَّ وَجَلَّ».

...Sevbân (Radiyallahu anh)’den:

Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“Benim ümmetimden, hak üzerinde, düşmanlarını yenen ve muhaliflerinden zarar görmeyen bir cemaat, Al-

lah (Azze ve Celle)'nin emri (kıyamet günü) gelinceye kadar eksik olmayacaktır.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.1, H.No: 10)

ALLAH YOLUNDA CİHÂD EDEN ZENGİN BİLE OLSA ZEKÂT (VEYA SADAKA) ALABİLİR

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى. ثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ. أَنبَأَنَا مَعْمَرٌ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ؛ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «لَا تُحِلُّ الصَّدَقَةُ لِعِنِي إِلَّا لِخُمْسَةٍ: لِعَامِلٍ عَلَيْهَا، أَوْ لِعَازٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، أَوْ لِعِنِي اشْتَرَاهَا بِمَالِهِ، أَوْ فَقِيرٍ تُصَدَّقُ عَلَيْهِ فَأَهْدَاهَا لِعِنِي، أَوْ غَارِمٍ».

“...Ebû Said-i Hudrî (Radiyallahu anh)'den rivâyet edildiğine göre; Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyırdı, demiştir:

“(Şu) beş kişi müstesnâ, zekât almak hiç bir zengine helâl değildir: Zekât âmili (memuru), Allah yolundaki mücâhid, zekât malını kendi malı ile satın alan zengin, fakirin, kendisine verilmiş olan sadakayı hediye ettiği zengin ve (Müslümanların arasını bulmak yolunda) borçlanan (zengin).” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 1841)

SAVAŞTA KADINLARIN GÖREVİ

حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى. أَخْبَرَنَا جَعْفَرُ بْنُ سُلَيْمَانَ عَنْ

ثَابِتٌ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ. قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَغْزُو بِأَمِّ سُلَيْمٍ. وَنِسْوَةٍ مِنَ الْأَنْصَارِ مَعَهُ إِذَا غَزَا. فَيَسْقِيَنِ الْمَاءَ وَيُدَاوِينَ الْجَرْحَى.

Bize Yahyâ b. Yahyâ rivayet etti. (Dedi ki): Bize Ca'fer b. Süleyman, Sâbit'ten, o da Enes b. Mâlik'den naklen haber verdi. Şöyle dedi:

Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) gazâyâ Ümmü Süleym'le birlikte giderdi. O gazâ ettiği vakit Ensâr'dan bazı kadınlar da maiyetinde bulunur, su verirler ve yaralıları tedavi ederlerdi. (Sahih-i Müslim, C.1, H.No: 135)

SAVAŞTA KADINLARIN GÖREVİ

عَنِ الرَّبِيعِ بِنْتِ مُعَوِّذٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ كُنَّا نَغْزُو مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَسْقِي الْقَوْمَ وَنُخْدِمُهُمْ وَنُرُدُّ الْجَرْحَى وَالْقَتْلَى إِلَى الْمَدِينَةِ.

Muavviz kızı Rübeyy'i radiyallahu anha'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir: Biz kadınlar Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ile berâber gazâda bulunurduk. Mücâhidlere su verir ve onlara hizmet ederdik. Yaralıları (tedâvi ile onları) ve şehîdleri Medîne'ye nakleylerdik. (Tecrid-i Sarih, C.8, H.No: 1216)

HZ. ÜMMÜ ATİYYE (R.ANHA) SAVAŞTAKİ FEDAKÂRLIĞI

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ ثَنَا عَبْدُ الرَّحِيمِ بْنُ سُلَيْمَانَ،
عَنْ هِشَامٍ، عَنْ حَفْصَةَ بِنْتِ سِيرِينَ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ
الْأَنْصَارِيَّةِ؛ قَالَتْ: غَزَوْتُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ سَبْعَ
غَزَوَاتٍ. أَخْلَفُهُمْ فِي رِحَالِهِمْ. وَأَصْنَعُ لَهُمُ الطَّعَامَ.
وَأُدَوِي الْجَرْحَى. وَأَقُومُ عَلَى الْمَرْضَى.

“...Ümmü Atiyye el-Ensâriyye (Radiyallahu an-ha)’dan; şöyle demiştir:

Ben Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in beraberinde yedi savaşa gittim. Ben onların eşyaları başında bekler, yemeklerini yapar, yaralıları tedâvi eder ve hastalara bakardım.” (Sünen-i İbn-i Mâce, C.7, H.No: 2856)

MÜSLÜMANLARIN YAHUDİLERLE HARB EDECEĞİ

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ
ﷺ قَالَ تُقَاتِلُونَ الْيَهُودَ حَتَّى يَخْتَبِئَ
أَحَدُهُمْ وَرَاءَ الْحَجَرِ فَيَقُولُ يَا عَبْدَ اللَّهِ هَذَا يَهُودِيٌّ وَرَأَى
فَأَقْتُلْهُ وَفِي رِوَايَةٍ لَاتَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تُقَاتِلُوا الْيَهُودَ وَذَكَرَ
بَاقِيَ الْحَدِيثِ.

Abdullah İbn-i Ömer (radiyallahu anha)'dan rivayet olunduğuna göre, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

(İleride)

Yahudiler ile harb edeceksiniz.

Hattâ onlardan bir Yehûdî taşın arkasına saklansa (da sağ kaldığı farz edilse) taş parçası da (dile gelerek) ey Allah'ın kulu, şu arkamdaki Yahûdî'dir, onu da öldür! diyecektir.

(Ebû Hüreyre'den gelen) bir rivâyette de: Müslümanlarla Yahûdiler arasında kanlı bir harb olmadıkça kıyâmet kopmaz, buyurulmuş ve hadisin geri kalan kısmı zikr edilmiştir (ki, bu harbde müslümanların yehûdîleri tamâmiyle tenkîl etmesinden ve bir tânesinin taş arkasında saklı kaldığı farzedilse bile taş da izhâr-ı husûmet ederek: ey müslüman, arkamda saklanan yehûdîyi de öldür! demesinden ibârettir). (Tecrid-i Sarih terc. C.8, S.342)

KADINLARIN SAVAŞAN ERKEKLERE YARDIM ETMESİ, (SU TAŞIMASI, YARALI TEDAVİ ETMESİ...)

حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ حَدَّثَنَا حَاتِمُ بْنُ إِسْمَاعِيلَ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ
عَنْ أَبِيهِ عَنْ يَزِيدَ بْنِ هُرْمُزٍ «أَنَّ نَجْدَةَ الْحُرُورِيِّ كَتَبَ
إِلَى ابْنِ عَبَّاسٍ يَسْأَلُهُ هَلْ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ يَغْزُو بِالنِّسَاءِ؟ وَهَلْ كَانَ يَضْرِبُ لَهُنَّ بِسَهْمٍ؟
فَكَتَبَ إِلَيْهِ ابْنُ عَبَّاسٍ: كَتَبْتُ إِلَيْكَ تَسْأَلُنِي هَلْ كَانَ
رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَغْزُو بِالنِّسَاءِ، وَكَانَ يَغْزُو

بِهِنَّ فَيُدَاوِينَ الْمَرْضَى وَيُحْذِنَ مِنَ الْغَنِيمَةِ، وَأَمَّا يُسْهِمُ
فَلَمْ يَضْرِبْ لَهُنَّ بِسْهِمٍ».

Yezid bin Hürmüz'den rivayet edilmiştir: Harûra'lı Necdet, İbn-i Abbas (R.Anhuma) ya mektub yazıp “Resulüllah (S.A.V), kadınlarla gaza yapmış (kadınları harbe iştirak ettirmiş) ve onlar için hisse tayin etmiş midir?” diye sordu. Bunun üzerine İbn-i abbas şöyle (cevab) yazdı: “Bana mektub yazarak Resûlüllah (S.A.S), kadınları harbe iştirak ettirir miydi diye soruyorsun. Kadınları harbe iştirak ettirirdi. Onlar, hastaları tedavi eder ve ganimet mallarından da (cüz'i bir) nasip alırlardı. Hisse verme meselesine gelince Resûl-i Ekrem, onlar için hisse tayin etmemiştir.” (Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1598)

**CİHÂDIN
ÖNEMİNİ BİLDİREN
ÂYET-İ KERİME
VE
HADİS-İ ŞERİFLER
(ÜÇÜNCÜ BÖLÜM)**

CIHÂDIN
ÖNEMİNİ BİLDİREN
ÂYET-İ KERİMELER

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي
اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى
الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ
ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ*

“Ey iman edenler içinizden kim dininden dönerse Allah -mü’minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı onurlu ve zorlu, kendisinin onları seveceği, onların da kendisini seveceği- bir kavm getirir ki onlar Allah yolunda cihad ederler ve hiç bir kınayanın kınamasından (dedi-kodusundan) çekinmezler. Bu, Allah’ın lutf-ü inayetidir ki onu kim dileirse ona verir. Allah ihsanı bol olan, en çok bilendir.”

(Maide sûresi, âyet: 54)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ فَإِنْ
انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ*

“(Yer yüzünde) bir fitne kalmayınca ve din tama-
miyle Allah’ın oluncaya kadar onlarla muharebe edin. Eğer
vaz geçerlerse (onları bırakın). Şüphesiz ki Allah, ne ya-
pacaklarını hakkıyla görücüdür.”

(Enfal sûresi, âyet: 39)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَإِنْ تَوَلَّوْا فَاغْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَوْلِيكُمْ نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ
النَّصِيرُ*

“Eğer yüz çevirirlerse (korkmayın). Bilin ki Allah si-
zin mevlanızdır. Ne güzel mevladır, ne güzel yardımcısıdır
O.”

(Enfal sûresi, âyet: 40)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
أَجْعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ أَمَرَ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَوِنَ عِنْدَ
اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ*

“Siz hacılara su dağıtmayı, Mescid-i Haram’ın i’marını Allah’a, ahiret gününe inanan, Allah yolunda cihad eden kimse (lerin amelleri bir mi tuttunuz? Bunlar (bu iki sınıf) Allah yanında bir olmazlar. Allah zalimler güruhuna hidayet vermez.”

(Tevbe sûresi, âyet: 19)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِئَتَيْنِ الْتَقَتَا فِئَةٌ تُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَأُخْرَى كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُمْ مِثْلَهُمْ رَأَى الْعَيْنِ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ
بِنَصْرِهِ مَنْ يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ*

“(Bedir savaşında) karşılaşan iki birlik hakkında, siz-
ze muhakkak bir alamet (Peygamberin doğruluğuna bir
nişane) olmuştur. Biri (ki mü’minler), Allah yolun-
da çarpışıyordu; diğeri de kâfirdi. Mü’minler kâfirleri göz-
göre göre kendilerinin iki misli görüyorlardı. Allah, di-
lediğine yardımı ile zafer verir. Şüphesiz bunda (azı çoğa
üstün getirmekte) anlayış sahibi olanlar için kesin bir ib-
ret vardır.

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 13)

CIHÂDIN ÖNEMİNİ BİLDİREN HADİS-İ ŞERİFLER

ÖNCE İSLÂM, SONRA CİHÂD

عَنْ مُجَاشِعٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَا وَأَخِي فَقُلْتُ بَايَعْنَا عَلَى الْهِجْرَةِ فَقَالَ مَضَتِ الْهِجْرَةُ لِأَهْلِهَا عَلَامٌ تُبَايَعُنَا قَالَ عَلَى الْإِسْلَامِ وَالْجِهَادِ.

Mücâşi' (İbn-i Mes'ûd) radiyallahu anh'den şöyle dediği rivayet olunmuştur:

(Mekke'nin fethinden sonra) ben, kardeşim (Mücâhid İbn-i Mes'ûd) ile Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in yanına geldim de:

- Yâ Resûlallah! (Medine'ye) hicret etmek üzere bize muâhede ve müsâade eyle! dedim. Resûlullah:

- Artık hicretin hükmü, (fetihden önce) hicret edenlere aid olarak geçmiştir, buyurdu. Ben:

- Ya ne üzerine biat etmemizi buyurursunuz? dedim. Resûlullah:

- (Evvelâ) İslâm, (sonra) cihâd üzerine, buyurdu. (Tecrid-i Sarih, C.8, H.No: 1244)

DÜŞMANLARA KARŞI SİLAH HAZIRLAMA

حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ مَنْصُورٍ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ وَهَبٍ،
أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ الْحَارِثِ، عَنْ أَبِي عَلِيٍّ نُمَامَةَ بْنِ شَفِيٍّ
الْهَمْدَانِيِّ، أَنَّهُ سَمِعَ عُقْبَةَ بْنَ عَامِرٍ الْجُهَنِيَّ يَقُولُ: سَمِعْتُ
رَسُولَ اللَّهِ ﷺ وَهُوَ عَلَى الْمِنْبَرِ يَقُولُ: «وَأَعِدُّوا لَهُمْ
مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ، أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمْيُ، أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ
الرَّمْيُ، أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمْيُ».

Ukbe bin Amr el-Cüheni (r.a) dan, rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

Resûlullah (S.A.S)’ın minber üzerinde olduğu halde şöyle buyurduğunu işittim: “Gücünüz yettiği kadar düşmanlara karşı kuvvet hazırlayın, dikkat edin kuvvet at-
maktır. Dikkat edin kuvvet almaktır. Dikkat edin kuvvet
atmaktır.”

(Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2514)

ZEKÂT VERMEK, CİHAD ETMEK

حَدَّثَنَا الْحَسَنُ بْنُ الصَّبَّاحِ، حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ — يَعْنِي ابْنَ
عَبْدِ الْكَرِيمِ — حَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ — يَعْنِي ابْنَ عَقِيلِ بْنِ
هُنَبَةَ — عَنْ أَبِيهِ، عَنْ وَهَبٍ، قَالَ: سَأَلْتُ جَابِرًا عَنْ شَأْنِ
ثَقِيفٍ إِذْ بَايَعَتْ، قَالَ: اشْتَرَطَتْ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ أَنْ لَا
صَدَقَةَ عَلَيْهَا وَلَا جِهَادَ، وَأَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ ﷺ بَعْدَ ذَلِكَ

يَقُولُ: «سَيَتَصَدَّقُونَ وَيُجَاهِدُونَ إِذَا أَسْلَمُوا»

Veheb (r.a)'dan:

Sakif biat ettiği vakit ne durumda olduğunu Câbir'e sordum. Câbir dedi ki: Sakif zekât vermemeyi ve harbe girmemeyi Resûlullah (s.a.v)'a şart koştu. Câbir bundan sonra Resûlullah (s.a.v)'ın şöyle dediğini işitmiş: “Müslüman oldukları vakit zekât verecekler ve cihad yapacaklar.”

Ebu Davud, C.4, H.No: 3025)

OK ATMANIN ÖNEMİ

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى. ثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ أُنْبَأَنَا سُفْيَانُ عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ زِيَادِ بْنِ الْحُصَيْنِ، عَنْ أَبِي الْعَالِيَةِ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ: قَالَ: مَرَّ النَّبِيُّ ﷺ بِنَفَرٍ يَرْمُونَ. فَقَالَ «رَمِيًا بَنِي إِسْمَاعِيلَ. فَإِنَّ أَبَاكُمْ كَانَ رَامِيًا».

“... (Abdullah) bin Abbâs (Radiyallahu anhüma)'dan: Şöyle demiştir:

Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) (bir kere Eslem kabilesinden) ok atan bir cemâatın yanına uğradı da:

“Ey İsmâil oğulları ok atmaya devam ediniz. Çünkü babanız İsmâil Peygamber) de (mehâretli) bir ok atıcı idi” buyurdu.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2815)

OK VE BENZERİ ŞEYLER ATMANIN ÖNEMİ

حَدَّثَنَا يُونُسُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى. أُنْبَأَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ وَهَبٍ. أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ الْحَرِثِ، عَنْ أَبِي عَلِيٍّ الْهَمْدَانِيِّ، أَنَّهُ

سَمِعَ عُقْبَةَ بْنَ عَامِرٍ الْجُهَنِي يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقْرَأُ عَلَى الْمِنْبَرِ «وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ. أَلَا وَإِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمِيَّ» ثَلَاثَ مَرَّاتٍ.

“...Ukbe bin Âmir el-Cühenî (Radiyallahu anh)’den şöyle demiştir:

Resulüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“Siz de düşmanlarınıza karşı gücünüzün yettiği kuvveti hazırlayınız” âyetini minber üzerinde okurken üç kez:

“İyi biliniz ki (bu devirde) kuvvet de ok atmaktır” buyurdu. Bunu kulağımla işittim.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2813)

EMİRLE BİRLİKTE CİHAD ETMEK

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ السُّلَمِيُّ. نَكَا مُسْلِمُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ. ثنا الْحَرِثُ بْنُ نَبْهَانَ. ثنا عُتْبَةُ بْنُ يَقْظَانَ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ، عَنْ مَكْحُولٍ، عَنْ وَائِلَةَ بْنِ الْأَسْقَعِ؛ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «صَلُّوا عَلَى كُلِّ مَيِّتٍ. وَجَاهِدُوا مَعَ كُلِّ أَمِيرٍ».

“...Vâsile bin el-Eskâ (Radiyallahu anh)’den rivâyet edildiğine göre; Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu, demiştir.

“Her müslüman ölü üzerine namaz kılınız ve her emirle beraber cihâd ediniz.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 1525)

HZ. PEYGAMBER'İN BİZZAT HARBİ İDARE ETMESİ

حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى. أَخْبَرَنَا أَبُو خَيْثَمَةَ عَنْ أَبِي إِسْحَقَ. قَالَ قَالَ: رَجُلٌ لِلْبَرَاءِ: يَا أَبَا عُمَارَةَ! أَفَرَرْتُمْ يَوْمَ حُنَيْنٍ؟ قَالَ: لَا. وَاللَّهِ! مَا وَلَّى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَلَكِنَّهُ خَرَجَ شَبَّانُ أَصْحَابِهِ وَأَخْفَأُوهُمْ. حُسْرًا لَيْسَ عَلَيْهِمْ سِلَاحٌ، أَوْ كَثِيرُ سِلَاحٍ، فَلَقُوا قَوْمًا رُمَاةً لَا يَكَادُ يَسْقُطُ لَهُمْ سَهْمٌ. جَمْعُ هَوَازِنَ وَبَنَى نَصْرٍ. فَرَشَقُوهُمْ رَشْقًا مَا يَكَادُونَ يُخْطِئُونَ. فَأَقْبَلُوا هُنَاكَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَرَسُولِ اللَّهِ ﷺ عَلَى بَغْلَتِهِ الْبَيْضَاءِ. وَأَبُو سُفْيَانَ بْنُ الْحَارِثِ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ يَقُودُ بِهِ فَنَزَلَ فَاسْتَنْصَرَ. وَقَالَ:

«أَنَا النَّبِيُّ لَا كَذِبَ أَنَا ابْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ»

Bize Yahyâ b. Yahyâ rivâyet etti. (Dedi ki): Bize Ebû Hayseme, Ebû İshâk'tan naklen haber verdi. (Şöyle demiş): Bir adam Berâ'a:

- Yâ Ebâ Ümâra! Siz Huneyn günü (harbten) kaçtınız mı? diye sordu. Berâ' şu cevabı verdi:

- Hayır, vallâhi Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) dönüp gitmedi. Lakin şu var ki, ashabının gençleri ve acelecî takımı zırhsız, üzerlerinde silah olmaksızın yâhut çok silah olmaksızın (meydana) çıkmışlardı. Ve atıcı,

okları yere düşmeyen bir kavimle Hevâzin ve Beni Nasr toplulukları ile karşılaştılar. Bunlar kendilerini öyle bir ok yağmuruna tuttular ki, nerde ise okları hiç boşa gitmiyordu. Orada Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in de üzerine yürüdüler. Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) beyaz katırının üzerinde idi. Ebû Süfyân b. Hâris b. Abdilmuttalib de onu yediyordu. Hemen (yere) inerek Allah'tan zafer diledi ve:

“Peygamber benim, yalan yok! Abdülmuttalib'in oğlu benim!” dedi. Sonra askerini sıraya dizdi. (Sahih-i Müslim, C.1, H.No: 78) (Tecrid-i Sarih, C.8, S.315)

UHUD HARBI

حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الدَّارِمِيُّ.
 حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَمْرٍو (وَهُوَ أَبُو مَعْمَرٍ الْمِنْقَرِيُّ).
 حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ (وَهُوَ ابْنُ صُهَيْبٍ)
 عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ. قَالَ: لَمَّا كَانَ يَوْمُ أَحُدٍ انْهَزَمَ نَاسٌ
 مِنَ النَّاسِ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ. وَأَبُو طَلْحَةَ بَيْنَ يَدَيْ النَّبِيِّ
 ﷺ مُجَوَّبٌ عَلَيْهِ بِحَجَفَةٍ. قَالَ: وَكَانَ أَبُو طَلْحَةَ رَجُلًا
 رَامِيًا شَدِيدَ النَّزْعِ. وَكَسَرَ يَوْمَئِذٍ قَوْسَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا. قَالَ:
 فَكَانَ الرَّجُلُ يَمُرُّ مَعَهُ الْجَعْبَةُ مِنَ النَّبْلِ. فَيَقُولُ: انْثَرَهَا
 لِأَبِي طَلْحَةَ. قَالَ: وَيُشْرِفُ نَبِيُّ اللَّهِ ﷺ يَنْظُرُ إِلَى
 الْقَوْمِ. فَيَقُولُ أَبُو طَلْحَةَ: يَا نَبِيَّ اللَّهِ! بِأَبِي أَنْتَ وَآمِي!

لَا تُشْرِفْ لَا يُصِيبُكَ سَهْمٌ مِنْ سِهَامِ الْقَوْمِ . نَحْرِي دُونَ
نَحْرِكَ . قَالَ : وَلَقَدْ رَأَيْتُ عَائِشَةَ بِنْتَ أَبِي بَكْرٍ وَأُمَّ سُلَيْمٍ
وَأَنْهُمَا لَمْ شَمَّرَتَانِ . أَرَى خَدَمَ سُوقِهِمَا تَنْقُلَانِ الْقِرْبَ
عَلَى مُتُونِهِمَا . ثُمَّ تُفْرِغَانِهِ فِي أَفْوَاهِهِمْ ثُمَّ تَرْجِعَانِ
فَتَمْلَأْنِيهَا ثُمَّ تَجِيئَانِ تُفْرِغَانِهِ فِي أَفْوَاهِ الْقَوْمِ . وَلَقَدْ وَقَعَ
السَّيْفُ مِنْ يَدَيَّ أَبِي طَلْحَةَ إِمَّا مَرَّتَيْنِ وَإِمَّا ثَلَاثًا ، مِنْ
النُّعَاسِ .

Bize Abdullah b. Abdirrahmân Ed. Dârimî rivâyet etti. (Dedi ki): bize Abdullah b. Amr rivâyet etti - bu zât Ebû Ma'mer El-Minkârî'dir- (Dedi ki): Bize Abdülvâris rivâyet etti. (Dedi ki): Bize Abdülaziz -ki İbni Suheyb'tir- Enes b. Mâlik'ten rivayet etti. Şöyle demiş:

Uhud harbi kopunca insanlardan bazıları Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in yanından bozguna uğradılar. Ebû Talha ise Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in önünde onun üzerine deriden bir kalkan tutuyordu. Ebû Talha şiddetle ok atan atıcı bir adamdı. O gün iki veya üç yay kırdı. Beraberinde ok torbası bulunan bir adam geçerken hemen Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“O okları Ebû Talha'ya saç!” buyururdu.

Nebiyallah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) uzanıp düşmana bakıyor; Ebû Talha:

- Yâ Nebiyallah! Annem babam sana feda olsun, uzanıp bakma! Düşmanın oklarından sana bir ok isâbet etmesin! Göğsüm onlara senin göğsünden daha yakın olsun! diyordu.

Yemin olsun ki, Âişe binti Ebû Bekir ile Ümmü Süleym'i paçalarını sıvamış halde gördüm. Baldırlarının bileziklerini görüyordum. Su tulumlarını sırtlarında taşıyor; sonra gazilerin ağızlarına boşaltıyor; bilâhare dönüp tekrar dolduruyor; ve gelerek yine cemaatin ağızlarına boşaltıyorlardı. Vallahi uyuklamaktan ebû Talha'nın elinden ya iki yâhut üç defa kılıç düştü.

Bu hadisi Buhârî "Cihâd" ve "Menâkıbü'l-Ensâr" bahislerinde tahrir etmiştir. (Sahih-i Müslim, C.1, H.No. 136)

HARPDE HZ. PEYGAMBER'İN PARMAĞININ YARALANMASINA ÖNEM VERMEDİĞİ

حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى وَقُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ. كِلَاهُمَا عَنْ أَبِي
عَوَانَةَ. قَالَ يَحْيَى: أَخْبَرَنَا أَبُو عَوَانَةَ عَنِ الْأَسْوَدِ بْنِ قَيْسٍ،
عَنْ جُنْدُبِ بْنِ سُفْيَانَ. قَالَ: دَمِيتُ إِصْبِعُ رَسُولِ اللَّهِ
ﷺ فِي بَعْضِ تِلْكَ الْمَشَاهِدِ. فَقَالَ:

«هَلْ أَنْتَ إِلَّا إِصْبِعُ دَمِيتُ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ مَا لَقِيتُ»

Bize Yahyâ b. Yahyâ ile Kuteybe b. Saîd ikisi birden Ebû Avâne'den rivâyet ettiler. Yahyâ (Dedi ki): Bize Ebû Avâne, Esved b. Kays'dan, o da Cündüb b. Süfyân'dan naklen haber verdi. Cündüb şöyle demiş:

- Bu gazâlardan birinde Resûlülullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in parmağı kanadı da şöyle buyurdular:

“Sen kanayan parmaktan başka bir şey değilsin! Ama başına gelen Allah yolunda gelmiştir!” (Sahih-i Müslim, C.1, H.No: 112)

BAŞA GELECEK ZOR DURUMLARA RIZA GÖSTERİP HAYIFLANMAMAK

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَعَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ الطَّنَافِصِيُّ
قَالَا: ثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ إِدْرِيسَ، عَنْ رَبِيعَةَ بْنِ عُثْمَانَ، عَنْ
مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى بْنِ حَبَّانَ، عَنِ الْأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ
قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «الْمُؤْمِنُ الْقَوِيُّ خَيْرٌ وَأَحَبُّ
إِلَى اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِ الضَّعِيفِ. وَفِي كُلِّ خَيْرٍ اِخْرِصْ
عَلَى مَا يَنْفَعُكَ. وَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ وَلَا تَعْجِزْ. فَإِنْ أَصَابَكَ
شَيْءٌ فَلَا تَقُلْ: لَوْ أَنِّي فَعَلْتُ كَذَا وَكَذَا. وَلَكِنْ قُلْ: قَدَّرَ
اللَّهُ، وَمَا شَاءَ فَعَلَ. فَإِنَّ «لَوْ» تَفْتَحُ عَمَلَ الشَّيْطَانِ».

Ebû Hureyre (Radıyallahu anh)'den:

Şöyle dediği rivayet olunmuştur: Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki:

“Kuvvetli mü'min zayıf mü'minden daha hayırlı ve Allah'a daha sevimlidir. Her ikisinde de hayır vardır. Sana menfaati olan şeylere düşkün ol. Allah'tan da yardım dile ve (faydalı şeyleri istemek, Allah'tan da yardım dilemek hususunda) gevşeklik etme. Eğer (hoşlanmadığın) bir şey sana isabet ederse (başına gelirse) ben şunu isteseydim, bunu yapsaydım (bu iş başıma gelmezdi) söyleme ve lâkin: “Allah (böyle) takdir buyurdu ve dilediğini yapar” demelisin. Çünkü Lev (= şunu yapsaydım, böyle olsaydı kelimesi) şeytan (vesvesesine ve) işine yol açar. (= kader'e

HZ. PEYGAMBER'İN CİHAD İÇİN ÖLDÜKTEN SONRA DİRİLİP TEKRAR CİHAD ETMEK İSTEDİĞİ

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ ثنا مُحَمَّدُ بْنُ الْفَضْلِ عَنْ
عُمَارَةَ بْنِ الْقَعْقَاعِ، بْنِ أَبِي زُرْعَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ؛ قَالَ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «أَعَدَّ اللَّهُ لِمَنْ خَرَجَ فِي سَبِيلِهِ،
وَيُخْرِجُهُ إِلَّا جِهَادًا فِي سَبِيلِي، وَإِيمَانًا بِي، وَتَصَدِيقُ
بِرُسُلِي. فَهُوَ عَلَى ضَامِنٍ أَنْ أُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ، وَأَرْجِعَهُ إِلَى
مَسْكَنِهِ الَّذِي خَرَجَ مِنْهُ، نَائِلًا مَا نَالَ مِنْ أَجْرٍ أَوْ غَنِيمَةٍ»
ثُمَّ قَالَ «وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوْ لَا أَنَّ أَشُقُّ عَلَى
الْمُسْلِمِينَ، مَا قَعَدْتُ خِلَافَ سَرِيَّةٍ تَخْرُجُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
أَبَدًا. لَكِنْ لَا أَجِدُ سَعَةً فَأَحْمِلُهُمْ. وَلَا يَجِدُونَ سَعَةً
فَيَتَّبِعُونِي. وَلَا نَطِيبُ أَنْفُسُهُمْ تَتَخَلَّفُونَ بَعْدِي وَالَّذِي نَفْسُ
مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ! لَوْ دِدْتُ أَنْ أَغْزَوْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَأُقْتَلَ،
أَغْزَوْ فَأُقْتَلَ، ثُمَّ أَغْزَوْ فَأُقْتَلَ».

“...Ebû Hüreyre (Radiyallahu Anh)’den rivayat edil-

diğine göre; Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu, demiştir:

“Allah, kendi yolunda (cihâd’a) çıkan (müslüman) kimseye “Benim yolumda cihâd, bana iman ve peygamberlerimi tasdikten başka bir neden onu (evinden) çıkar-mıyor” diye (büyük ikram ve çok sevab) hazırlamıştır. (Allah) “O kimseyi cennete dahil etmek veya elde ettiği sevab veya ganimete nail olarak, çıktığı evine (selâmetle) geri getirmek benim kefâletim altındadır” (diye taahhüde bulundu.) Sonra Resul-i Ekrem (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) (sözüne devamla):

“Nefsim (kudret) elinde bulunan Allah’a yemin ederim ki müslümanlara güçlük çıkarmam (endişesi) olmasaydı. Allah yolunda (cihada) çıkan hiç bir seriyye (yani savaş müfrezesine katılmak)dan katiyen geri kalmazdım. Ve lâkin ben bir imkan bulamıyorum ki onları (binit hayvanlarına) bindireyim. Onlar da bir imkan bulamıyorlar ki (binici olarak) beni takip edebilsinler. Ben (savaşa gittik)den sonra (savaştan) geri kalmalarına da gönülleri razı olmaz. Muhammed’in nefsi (kudret) elinde olan (Allah’a yemin ederim ki Allah yolunda savaşıp öldürmeyi, sonra (dirilerek) savaşıp katlolunmayı, sonra (tekrar dirilerek) savaşıp öldürülmeyi arzularım” buyurdu.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.no: 2753)

EBÛ EYYÛB-İ ENSARÎ’NİN CİHADI

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ عَمْرٍو بْنِ السَّرْحِ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ،
عَنْ حَيَّوَةَ بْنِ شَرِيحٍ وَأَبْنِ لَهْيَعَةَ، عَنْ يَزِيدَ بْنِ أَبِي

حَبِيبٍ، عَنْ أُسْلَمَ أَبِي عِمْرَانَ قَالَ: غَزَوْنَا مِنَ الْمَدِينَةِ،
نُرِيدُ الْقُسْطَنْطِينِيَّةَ، وَعَلَى الْجَمَاعَةِ عَبْدُ الرَّحْمَنِ ابْنُ خَالِدِ
بْنِ الْوَلِيدِ، وَالرُّومُ مُلْصِقُوا ظُهُورَهُمْ بِحَائِطِ الْمَدِينَةِ،
فَحَمَلَ رَجُلٌ عَلَى الْعَدُوِّ، فَقَالَ: النَّاسُ: مَهْ، مَهْ، لَا إِلَهَ
إِلَّا اللَّهُ، يُلْقِي بِيَدَيْهِ إِلَى التَّهْلُكَةِ، فَقَالَ أَبُو أَيُّوبَ: إِنَّمَا
نَزَلَتْ هَذِهِ آيَةٌ فِينَا مَعَشَرَ الْأَنْصَارِ لِمَا نَصَرَ اللَّهُ نَبِيَّهُ،
وَأَظْهَرَ الْإِسْلَامَ، قُلْنَا: هَلُمَّ نَقِمْ فِي أَمْوَالِنَا وَنُصْلِحْهَا،
فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى: (وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَلَا تَلْقُوا
بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ)، فَأِلْقَاءُ بِالْأَيْدِي إِلَى التَّهْلُكَةِ: أَنْ
نُقِمْ فِي أَمْوَالِنَا وَنُصْلِحْهَا وَنَدْعَ الْجِهَادَ، قَالَ أَبُو عِمْرَانَ:
فَلَمْ يَزَلْ أَبُو أَيُّوبَ يُجَاهِدُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ حَتَّى دُفِنَ
بِالْقُسْطَنْطِينِيَّةِ

Eslem Ebi İmrân (r.a)'dan rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

“İstanbul’u murad ederek, Medine’den gazaya çıktık. Ordu üzerinde Halit bin Velid oğlu Abdurrahman vardı. Rumlar da, sırtlarını şehir surlarına bitişirmiş (dayanmış-lar)dı. Bir adam düşman üzerine hücum etti. Nâs, ona dur dur lâ ilahe illallah kendini tehlikeye atıyor, dedi. Ebu Ey-yûb dedi ki: - Ey ensâr topluluğu bu âyet bizim hakkımızda indi. Cenâb-ı Allah Peygamberine yardım edip, İslâm’ı

meydana çıkarınca, biz şöyle dedik. Gelin mallarımızın başında duralım, onu ıslah edelim. (Bunun üzerine) Allah Teâlâ, “Allah yolunda infak ediniz, kendinizi tehlikeye atmayınız” âyetini indirdi. Kendimizi tehlikeye atmak mallarımızın başında bulunup, onları ıslah etmemiz ve cihâdı terk etmemizdir.” Ebû İmrân dedi ki: “Ebû Eyyûb İstanbul’da (Şehid olup defnedilene kadar, Allah yolunda cihâddan ayrılmadı.” (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2512)

ÜMMETİMİN SEYEHATİ ALLAH YOLUNDA CİHADDIR

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عُثْمَانَ التَّوْحِي [أَبُو الْجَمَاهِرِ] حَدَّثَنَا
لَهَيْثُمُ بْنُ حُمَيْدٍ، أَخْبَرَنِي الْعَلَاءُ بْنُ الْحَارِثِ، عَنِ
لُقَاسِمِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، عَنْ أَبِي أُمَامَةَ أَنَّ رَجُلًا قَالَ:
يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِذْنُ لِي فِي السِّيَاحَةِ، قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّ
سِيَاحَةَ أُمَّتِي الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ تَعَالَى».

Ebu Ümame (r.a)’dan rivayet edildiğine göre:

Bir adam, ya Resûlullah, “Bana seyahat için izin ver”, dedi. Resûlullah (s.a.v), “Ümmetimin seyahati (seyyahlığı) Allah Teâlâ yolunda cihâddır” buyurdu. (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2486)

CIHÂDIN
NASIL YAPILACAĞINI BİLDİREN
ÂYET-İ KERİME
VE
HADİS-İ ŞERİFLER
(DÖRDÜNCÜ BÖLÜM)

CIHÂDIN
NASIL YAPILACAĞINI BİLDİREN
ÂYET-İ KERİMELER

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ
اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ
بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَى شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ
مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ*

“Hepiniz, toptan sımsıkı Allah’ın ipine, dinine, şerî-
atına sarılın. Parçalanıp ayrılmayın. Allah’ın, üzerinizdeki
ni’metini düşünün. Hani siz (birbirinizin) düşmanlar(ı) idi-
niz de O, kalblerinizi (İslâm’a ısındırıp) birleştirmişti. İş-
te onun (bu) ni’meti sayesinde (din) kardeşler(i)
olmuştunuz ve yine siz, bir ateş çukurunun tam kenarın-
da iken oradan da sizi o kurtarmıştı. İşte Allah size ayet-
lerini böylece apaçık bildiriyor. Taki doğru yola eresiniz.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 103)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي
الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ
وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ
وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا*

“Ey iman edenler, Allah’a itaat edin. Peygambere ve sizden olan emir sahiblerine de itaat edin. Eğer bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz onu Allah’a ve peygambere döndürün (*) eğer Allah ve ahiret gününe inanıyorsanız. Bu hem hayırlı, hem netice i’tibariyle daha güzeldir.”

(Nisâ sûresi, âyet: 59)

(*) “O hususda Kur’ân-ı Kerim’e ve sünnet-i seniyyeye müracaat edin.”

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ
الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ*

“Andolsun, sizi biraz korku, (biraz) açlık, (biraz da) mallardan, canlardan ve mahsullerden yana eksiltme ile imtihan edeceğiz, sabredenlere (lutf-u keremimi) müjdele .”

(Bakara sûresi, âyet: 155)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ
وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ*

“Allah yolunda mallarınızı harcayın. Kendinizi tehli-
keye atmayın. (*) (daima da) ihsan (**) edin. Allah muhak-
kak ihsan edenleri sever.” (Bakara sûresi, âyet: 195)

(*) Savaştan kaçarak; hasislik ve hamiyyetsizlik ederek, dünyaya
taparak,

(**) Size tevdi edilen görevi dikkat ve itina ile iyi bir şekilde yapın,
iyilik edin.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ
وَصَدٌّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ
أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا يَزَالُونَ
يُقَاتِلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَاعُوا وَمَنْ
يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ
أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ*

“Sana haram olan o ayı, ondaki muharebeyi sorarlar.
De ki: “Onda (o ayda) muharebe etmek büyük (günah)

dir, (insanları) Allah yolundan men' etmek, onu inkâr etmek, (ziyaretçilerin) Mescid-i Haram'a gitmelerine mani olmak, onun halkını oradan çıkarmak ise Allah katında daha büyük (günah) dır. Fitne katilden de beterdir. Kâfirler, güçleri yetse, sizi dininizden döndürünceye kadar sizinle savaşmalarında devam edeceklerdir. İçinizden kim dininden döner de o, kâfir olarak ölürse onların (o gibilerin) yaptığı (iyi) işler dünyada da, ahirette de boşa gitmiştir. Onlar o ateşin (cehennemin) arkadaşlarıdır. Onlar orada (bir daha çıkmamak üzere) ebedi kalıcıdırlar.”

(Bakara sûresi, âyet: 217)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
لَنْ يَضُرُّكُمْ إِلَّا أَذًى وَإِنْ يُقَاتِلُواكُمْ يُولَوْكُمْ الْآذِبَارَ ثُمَّ لَا يَنْصُرُونَ*

“Onlar size ezadan başka asla bir zarar veremezler. Eğer sizinle muharebe ederlerse size arkalarını dönüp kaçarlar. Sonra kendilerine yardım da edilmez.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 111)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ*

Ey iman edenler, sabredin ve sabır yarışında düşmanlarınızı geçin. Cihada hazır bulunun ve Allah'tan korkun

ki felah bulasınız.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 200)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحَفًا فَلَا
تُولُوهُمْ الْأَدْبَارَ*

“Ey iman edenler, toplu bir halde kâfirlerle karşılaştığınız zaman onlara arkalarınızı dönmeyin (kaçmayın).”

(Enfal sûresi, âyet: 15)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَنْ يُولِهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرُهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ أَوْ مُتَحِيزًا إِلَى
فِتْنَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ*

“Tekrar muharebe için bir tarafa çekilenin, yahud diğer bir fırkaya ulaşip mevki tutanın hali müstesna olmak üzere kim öyle bir günde onlara arka çevirirse o, muhakkak ki Allah’ın gazabına uğramıştır. Onun yurdu cehennemdir. O, ne kötü bir sonuçdur.”

(Enfal sûresi, âyet: 16)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ

اللَّهُ رَمَى وَلِيْلَى الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَاءٌ حَسَنًا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

“Onları siz öldürmediniz, fakat Allah öldürdü onları. Attığın zaman da (Habibim) sen atmadın, ancak Allah attı. (ve bunu) mü’minleri kendinden güzel bir (nimet) imtihan ile denemek için (yaptı). Şüphesiz ki Allah hakkıyla işiten, kemaliyle bilendir.”

(Enfal sûresi, âyet: 17)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَإِنْ
يَعُودُوا فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ

“(Habibim), o küfredenlere söyle ki eğer (sana düşmanlıktan) vaz geçerlerse geçmiş (günahları) yarlığanacaktır, eğer (muharebeye) dönerlerse (kendilerinden) evvelki (ümme) ler (e tatbik edilen ilahi) kanun (un hükmü) muhakkak surette devam etmiş olacaktır.”

(Enfal sûresi, âyet: 38)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ
تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخِرِينَ مِنْ دُونِهِمْ

لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ
اللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ

“Siz de onlara (düşmanlara) karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve (cihad için) bağlanıp beslenen atlar (savaş araçları) hazırlayın ki bununla (bu hazırlanma ile) Allah’ın düşmanı ve sizin düşmanınız (onlar) ı ve burlardan başka sizin bilemeyip de Allah’ın bildiği diğerlerini korutasınız. Allah yolunda ne harcarsanız (ecri) size eksiksiz ödenir ve siz asla haksızlığa uğratılmazsınız.”

(Enfal sûresi, âyet: 60)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ
عِشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتِينَ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا
أَلْفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ

“Ey peygamber, mü’minleri harbe teşvik et. Eğer içinizden sabr-u sebata malik yirmi (kişi) bulunursa onlar iki yüze galebe ederler. Eğer sizden yüz (kişi) olursa kâfirlerden binini yener. Çünkü onlar anlamaz bir topluluktur.”

(Enfal sûresi, âyet: 65)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِينَ خَفَّفَ اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِنْ يَكُنْ

مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ
بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ

“Şimdi allah sizden (yükü) hafifletti. Bildi ki size mu-
hakkak bir za’f vardır. O halde eğer içinizden (azimli) sa-
bırlı yüz (kişi) olursa iki yüzü yenerler, eğer, sizden bin
(kişi) olursa iki bine galebe çalarlar, Allah’ın izniyle. Al-
lah sabr-u sebat edenlerle beraberdir.”

(Enfal sûresi, âyet: 66)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ
يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرْمٌ ذَلِكَ الدِّينُ
الْقَيِّمُ فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنْفُسَكُمْ وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً
كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ

“Hakikatte ayların sayısı Allah yanında, Allah’ın ki-
tabında tâ gökleri ve yeri yarattığı günden beri on iki ay-
dır. Onlardan dördü haram olanlardır. İşte bu en doğru
dindir. O halde (bilhassa) bunlarda (o haram aylarda)
nefislerinize zulmetmeyin. (Bununla beraber) müşrikler si-
zinle nasıl topyekün harb ederlerse siz de onlarla topye-
kün harb edin. Bilin ki Allah, (fenalıktan) sakınanlarla
beraberdir.”

(Tevbe sûresi, âyet: 36)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
لَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا
بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ

Allah'a ve ahiret gününe iman edenler malları ile, canlarıyla, cihad Cihad'ı (terk etmeleri hususunda senden izin istemez (ler). Allah takva sahiblerini çok iyi bilendir.”

(Tevbe sûresi, âyet: 44)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّمَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَارْتَابَتْ قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ

“Senden ancak Allah'a ve ahiret gününe inanmaz, kalbleri şek ve şübheye düşüb de kendilerini o şübhelerinin içinde şaşırıp bocalayan kimseler izin isterler.”

(Tevbe sûresi, âyet: 45)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَإِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّى إِذَا

أَخْتَمْتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوُثَاقَ فِيمَا مَنَّا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّى
تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ذَلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَا تَتَصَرَمْنَاهُمْ
وَلَكِنْ لَيَبْلُوَنَّ بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ

“Onun için o küfredenlerle (muharebede) karşılaştığınız vakit boyunlarını vurun. Nihayet onları mecalsiz bir hale getirdiğiniz zaman artık bağı sıkı tutun. (Esir alın) sonra ise ya bağışlayın yahud fidiye (alın). Yeter ki harb (erbabı) ağırlıklarını bıraksın. (emir) böyledir. Eğer Allah dileseydi onlardan (muharebesiz olarak da) elbet intikam alırdı. Fakat (muharebeyi emr etmesi) sizi birbirinizle imtihan etmesi içindir. Allah yolunda öldürülenlerin amel (ve hizmet) lerini asla boşa çıkarmaz O.”

(Muhammed sûresi, âyet: 4)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَانَتْهُمْ بُنْيَانٌ
مَرْصُوصٌ

“Şüphesiz ki Allah kendi yolunda, birbirine kenetlenmiş (yekpare ve müstahkem bir bina gibi, saflar bağlayarak çarpışanları sever.”

(Saff sûresi, âyet: 4)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ
وَمَا لَهُمْ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

“Ey peygamber, kâfirlerle, münafıklarla cihadet, onlara karşı sert davran. Onların barınacakları yer cehennemdir. O, ne fena dönüş yeridir.”

(Tahrim sûresi, âyet: 9)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ فَانْفِرُوا ثُبَاتٍ أَوْ انفِرُوا
جَمِيعًا

“Ey iman edenler! Düşmana karşı hazırlığınızı görün ve silâhlarınızı takınarak cenge hazır olun da birlikler halinde savaşa çıkın, yahut toptan seferber olun.”

(Nisa sûresi, âyet: 71)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا
تَقُولُوا لِمَنْ أَلْقَى إِلَيْكُمُ السَّلَامَ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ مَغَانِمُ كَثِيرَةٌ كَذَلِكَ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ
فَمَنْ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوا إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا

“Ey mü’minler! Allah yolunda cihada çıktığınız zaman, mü’mini kâfirden ayırt etmek için iyice araştırın. Size İslâm selâmı veren kimseye -dünya hayatının geçici nimet ve menfaatına göz dikerek- sen mü’min değilsin, demeyin. Allah katında çok ganimetler var. İslâm’a ilk önce girdiğiniz zaman siz de öyle idiniz (dilinizle getirdiğiniz şehadet, kalblerinizde kökleşmemişti). Sonra Allah, size iman ve istikameti lütfetti. Onun için iyice anlayın (öldürmede acele etmeyin). Muhakkak Allah yaptıklarınızdan haberdardır.”

(Nisa sûresi, âyet: 94)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَيْنَ مِتُّمْ أَوْ قُتِلْتُمْ لَإِلَى اللَّهِ تُحْشَرُونَ

“And olsun, eğer ölür veya Allah yolunda öldürülürseniz muhakkak ki Allah’ın huzurunda toplanacak, hesaba çekileceksiniz.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 158)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرْكُم مِّنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

“Eğer Allah size yardım ederse, size galib (üstün) gelecek yoktur; ve eğer size yardımı terk ederse ondan sonra size yardım edecek kimdir? Mü’minler sadece Allah’a

güvenip tevekkül etmelidir.”

(Âl-i İmrân sûresi, âyet: 160)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَإِنْ أَحَدٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّى يَسْمَعَ
كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ*

“Eğer (taarruza uğrayan) müşriklerden biri aman dilerse, ona aman ver, tâ ki Allah’ın kelâmını dinlesin. Sonra onu, emin olduğu yere kadar, (İslâm’ı kabul etmemişse), selâmete ulaştır. Çünkü bunlar, gerçeği bilmez bir kavimdirler.”

(Tevbe sûresi, âyet: 6)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلُمُونَ فَإِنَّهُمْ
يَأْلُمُونَ كَمَا تَأْلُمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ
اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا

“Düşmanınız olan kavmi (birliği) arayıp takip etmekte gevşeklik göstermeyin. Siz yaralanıp acı duyuyorsanız, muhakkak ki onlar da sizin çektiğiniz acı gibi acı çekiyorlar. Halbuki siz, Allah’dan onların ümit etmedikleri (ahiret ve cennet gibi) şeyleri umuyorsunuz. Allah (yaptıklarını) hakkıyla bilendir, (emir ve yasaklarında) hikmet sahibidir.”

(Nisa sûresi, âyet: 104)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلَامِ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ وَاللَّهُ مَعَكُمْ
وَلَنْ يَتْرَكَكُمْ أَعْمَالَكُمْ

“Onun için (ey mü’minler, düşmanla savaşırken) gevşeklik etmeyin sizler daha üstün iken barış istemek zorunda kalmayasınız. Allah sizinledir ve asla sizin amellerinizin mükâfatını eksiltmez.”

(Muhammed sûresi, âyet: 35)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَا يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا
إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ * وَمَا
كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً فَلَوْ لَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ
طَائِفَةٌ لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ
لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ

“Onların Allah yolunda harcadıkları küçük ve büyük bir nafaka ve geçtikleri bir vadi olmaz ki, (bunun karşılığında) Allah, yapmakta olduklarından daha güzelini kendilerine vermek için hesaplarına yazılmış bulunmasın.”

“Bununla beraber mü’minlerin hepsi toplanıp birden savaşa çıkmaları uygun değildir. Her kabileden büyük bir

kısım savaşı gıtmeli, onlardan bir kısmı da, din ilimlerini öğrenmek ve kabileleri savaştan kendilerine döndüğü zaman, onları Allah'ın azabı ile korkutmak için, geri kalmalıdır. Olur ki Allah'ın azabından sakınırlar.”

(Tevbe sûresi, âyet: 121-122)

**CIHÂDIN
NASIL YAPILACAĞINI BİLDİREN
HADİS-İ ŞERİFLER**

**ALLAH KELİMESİ YÜCE OLSUN DIYE
SAVAŞMAK**

حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ عُمَرَ، حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ عَمْرِو بْنِ مَرْثَةَ،
عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ أَبِي مُوسَى، أَنَّ أَعْرَابِيًّا جَاءَ إِلَى رَسُولِ
اللَّهِ ﷺ، قَالَ: إِنَّ الرَّجُلَ يُقَاتِلُ لِلذِّكْرِ، وَيُقَاتِلُ لِيُحَمَّدَ،
وَيُقَاتِلُ لِيَغْنَمَ، وَيُقَاتِلُ لِيَرَى مَكَانَهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ
ﷺ: «مَنْ قَاتَلَ حَتَّى تَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ أَعْلَى فَهُوَ
فِي سَبِيلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ».

Ebû Mûsa (r.a)'dan rivayet edildiğine göre:

Rasulullah (S.A.V)e bir bedevi geldi ve “Bir kimse ismi anılsın için harb eder, övülsün için harb eder, yani meşhur olmak için harb eder, ganimet almak için harb eder, mevkiini görsünler için harb eder” dedi. Resûlullah (s.a.v), “Kim Allah kelimesi yüce olsun diye savaşırsa, işte o, Aziz ve Celil olan Allah yolundadır” buyurdu. (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2517)

MÜŞRİKLERLE MALLA, NEFİSLE VE DİLLE SAVAŞMAK

حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ، حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ حُمَيْدٍ، عَنْ
أَنَسٍ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «جَاهِدُوا الْمُشْرِكِينَ بِأَمْوَالِكُمْ
وَأَنْفُسِكُمْ وَالسِّنِّتِكُمْ»

Enes (r.a)'dan rivâyet edildiğine göre:

Resûlüllah (s.a.v), “Müşriklerle, mallarınızla nefislerinizle ve dillerinizle savaşın” buyurdu. (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2504)

MÜNKERİ DEĞİŞTİRME YOLLARI

حَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ. ثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ
إِسْمَاعِيلَ بْنِ رَجَاءٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ.
وَعَنْ قَيْسِ بْنِ مُسْلِمٍ، عَنْ طَارِقِ بْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَبِي
سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ؛ قَالَ: أَخْرَجَ مَرْوَانُ الْمِنْبَرَ فِي يَوْمِ عِيدٍ.
فَبَدَأَ بِالْخُطْبَةِ قَبْلَ الصَّلَاةِ. فَقَالَ رَجُلٌ: يَا مَرْوَانُ! خَالَفْتَ
السُّنَّةَ: أَخْرَجْتَ الْمِنْبَرَ فِي هَذَا الْيَوْمِ، وَلَمْ يَكُنْ يُخْرَجُ.
وَبَدَأْتَ بِالْخُطْبَةِ قَبْلَ الصَّلَاةِ، وَلَمْ يَكُنْ يُبْدَأُ بِهَا. فَقَالَ
أَبُو سَعِيدٍ: أَمَّا هَذَا فَقَدْ قَضَى مَا عَلَيْهِ. سَمِعْتُ رَسُولَ
اللَّهِ ﷺ يَقُولُ «مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا. فَاسْتَطَاعَ أَنْ يُغَيِّرَهُ

بِيَدِهِ، فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ. فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ، فَبِلِسَانِهِ. فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ، فَبِقَلْبِهِ. وَذَلِكَ أَضْعَفُ الْإِيمَانِ».

“...Ebû Sâid-i Hudrî (Radiyallahu anh)’den rivayet edildiğine göre:

Mervân (bin el-Hakem Medine-i Münevvere vâlisi iken) bir bayram günü minberi (namazgâha) çıkarttı. Sonra bayram namazından önce hutbe okumaya başladı. Bunun üzerine bir adam:

- Yâ Mervân! Sen sünnete muhâlefet ettin. Bugün minberi (Mescidden namazgâha) çıkarttın. Halbuki minber (bayram namazı için mescidden namazgâha) çıkartılmazdı ve sen bayram namazından önce hutbeye başladın. Halbuki hutbe bayram namazından önce okunmazdı (yâni namazdan sonra okunurdu), dedi. Bunun üzerine Ebû Saîd(-i Hudrî) (Radiyallâhü anh):

- Bu adam kendisine düşen görevi ifâ etti. (Çünkü) ben, Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’den işittim, buyurdu ki:

- Kim bir münkeri (dine aykırı bir şeyi) görüp de onu eliyle değiştirmeye muktedir ise eliyle değiştirsin. Eğer gücü (buna) yetmezse dili ile değiştirsin. (Buna da) gücü yetmezse kalbiyle değiştirsin ve kalb ile değiştirmek imânın en zayıfıdır.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.10, H.No: 4013)

MÜNKERİ ELİYLE, DİLİYLE DEĞİŞTİRME

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْعَلَاءِ وَهَنَّاذُ بْنُ السَّرِيِّ، قَالَا، حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ رَجَاءٍ، عَنْ

أَبِيهِ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ، وَعَنْ قَيْسِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ طَارِقِ
 بْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْخُدْرِيِّ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ
 اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «مَنْ رَأَى مُنْكَرًا أَسْتَطَاءَ أَنْ يُغَيِّرَهُ بِيَدِهِ
 فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ». وَقَطَعَ هَذَا بَقِيَّةَ الْحَدِيثِ [وَفَاهُ ابْنُ الْعَلَاءِ]
 «فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ [بِلِسَانِهِ] فَبِقَلْبِهِ،
 وَذَلِكَ أَوْفَى الْإِيمَانِ».

Ebû Said el-Hudri (r.a)'dan, Resûlullah (s.a.v)'in şöyle buyurduğunu işittim: “Kim bir münkeri gördüğünde, onu eliyle değiştirmeye gücü yeterse, eliyle değiştirsin.” Ravi Hennad, hadisin geri kısmını kesti. İbni Âlâ devamını anlattı: “Eğer eliyle gücü yetmezse, diliyle men etsin, eğer diliyle gücü yetmezse, kalbi ile (buğz etsin) bu ise imanın en zayıfıdır” (Sünen-i Ebu Davud, C.5, H.No: 4340)

MECBUR KALIRSANIZ HAKKINIZI ZORLA ALIN

حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ، حَدَّثَنَا ابْنُ لَهِيْعَةَ عَنْ يَزِيدَ ابْنِ أَبِي حَبِيبٍ
 عَنْ أَبِي الْخَيْرِ عَنْ عُقْبَةَ ابْنِ عَامِرٍ قَالَ: «قُلْتُ يَا رَسُولَ
 اللَّهِ إِنَّا نَمُرُّ بِقَوْمٍ فَلَاهُمْ يُضَيِّفُونَا، وَلَا هُمْ يُؤَدُّونَ مَا لَنَا
 عَلَيْهِمْ مِنَ الْحَقِّ، وَلَا نَحْنُ نَأْخُذُ مِنْهُمْ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ
 ﷺ: إِنْ أَبَوْا إِلَّا أَنْ تَأْخُذُوا كَرْهًا فَخُذُوا».

Ukbe bin Âmir (r.a.)’den rivayet edilmiştir; dedi ki:
“Yâ Resûlüllâh!” dedim, “zimmî veya müslüman bazı kavimlere uğramaktayız; ne bizi konuklarlar, ne de üzerlerinde bulunan hakkımızı verirler ve biz de (cebren) almayız!..” Bunun üzerine Rasûlullah (S.A.V) şöyle buyurdu: “Eğer sizi cebren almak durumunda bırakılırsa (cebren) alın!..” (Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1637)

İSLÂM'DA YAZILI DÂVET

حَدَّثَنِي يُوسُفُ بْنُ حَمَّادٍ الْمَعْنِيُّ حَدَّثَنَا عَبْدُ الْأَعْلَى عَنْ
سَعِيدٍ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ؛ أَنَّ نَبِيَّ اللَّهِ ﷺ كَتَبَ إِلَى
كِسْرَى، وَإِلَى قَيْصَرَ، وَإِلَى النَّجَاشِيِّ، وَإِلَى كُلِّ جَبَّارٍ،
يَدْعُوهُمْ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى. وَلَيْسَ بِالنَّجَاشِيِّ الَّذِي صَلَّى عَلَيْهِ
النَّبِيُّ ﷺ.

Bana Yusuf b. Hammâd El-Ma’ni rivayet etti. (Dedi ki): Bize Abdûla’lâ, Saîd’den, o da Katâde’den, o da Enes’den naklen rivâyet etti ki, Nebiyyallah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Kısra’ya, Kayser’e, Necâşi’ye ve her diktatöre mektup yazarak kendilerini Allah Teâlâ’ya da’vet etmiştir. Bu Necâşî cenaze namazını Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in kıldığı Necâşî değildir. (Sahih-i Müslim, C.1, H.No: 75)

HERAKL'E MEKTUP

حَدَّثَنَا إِسْحَقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْحَنْظَلِيُّ وَأَبْنُ أَبِي عُمَرَ وَمُحَمَّدُ

بَنُ رَافِعٍ وَعَبْدُ بْنُ حُمَيْدٍ (وَاللَّفْظُ لِابْنِ رَافِعٍ) (قَالَ ابْنُ
 رَافِعٍ وَابْنُ أَبِي عُمَرَ: حَدَّثَنَا. وَقَالَ الْآخَرَانِ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ
 الرَّزَّاقِ) أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ
 اللَّهِ بْنِ عُتْبَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ؛ أَنَّ أَبَا سُفْيَانَ أَخْبَرَهُ، مِنْ
 فِيهِ إِلَى فِيهِ. قَالَ: انْطَلَقْتُ فِي الْمُدَّةِ الَّتِي كَانَتْ بَيْنِي
 وَبَيْنَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ: قَالَ: فَبَيْنَا أَنَا بِالشَّامِ، إِذْ جِئْتُ
 بِكِتَابٍ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ إِلَى هِرَقْلٍ يَعْنِي عَظِيمَ
 الرُّومِ. قَالَ: وَكَانَ دِحْيَةُ الْكَلْبِيُّ جَاءَ بِهِ. فَدَفَعَهُ إِلَى
 عَظِيمِ بَصْرَى. فَدَفَعَهُ عَظِيمُ بَصْرَى إِلَى هِرَقْلٍ. فَقَالَ
 هِرَقْلُ: هَلْ هَهُنَا أَحَدٌ مِنْ قَوْمِ هَذَا الرَّجُلِ الَّذِي يَزْعُمُ
 أَنَّهُ نَبِيٌّ؟ قَالُوا: نَعَمْ. قَالَ: فَدُعِيتُ فِي نَفَرٍ مِنْ قُرَيْشٍ.
 فَدَخَلْنَا عَلَى هِرَقْلٍ فَأَجْلَسَنَا بَيْنَ يَدَيْهِ. فَقَالَ: أَيُّكُمْ أَقْرَبُ
 نَسَبًا مِنْ هَذَا الرَّجُلِ الَّذِي يَزْعُمُ أَنَّهُ نَبِيٌّ؟ فَقَالَ أَبُو
 سُفْيَانَ: فَقُلْتُ: أَنَا فَأَجْلَسُونِي بَيْنَ يَدَيْهِ. وَأَجْلَسُوا
 أَصْحَابِي خَلْفِي. ثُمَّ دَعَا بَتَرَجْمَانِهِ فَقَالَ لَهُ: قُلْ لَهُمْ: إِنِّي
 سَائِلُ هَذَا عَنِ الرَّجُلِ الَّذِي يَزْعُمُ أَنَّهُ نَبِيٌّ فَإِنْ كَذَبَنِي
 فَكَذِّبُوهُ. قَالَ: فَقَالَ أَبُو سُفْيَانَ: وَائِمُ اللَّهُ! لَوْلَا مَخَافَةُ

أَنْ يُؤْثَرَ عَلَى الْكَذِبِ لَكَذَبْتُ. ثُمَّ قَالَ لِتَرْجُمَانِي: سَلُهُ.
 كَيْفَ حَسَبُهُ فِيكُمْ؟ قَالَ قُلْتُ: هُوَ فِينَا ذُو حَسَبٍ. قَالَ:
 فَهَلْ كَانَ مِنْ آبَائِهِ مَلِكٌ؟ قُلْتُ: لَا. قَالَ: فَهَلْ كُنْتُمْ
 تَتَّهِمُونَهُ بِالْكَذِبِ قَبْلَ أَنْ يَقُولَ مَا قَالَ؟ قُلْتُ: لَا. قَالَ:
 وَمَنْ يَتَّبِعُهُ؟ أَشَرَّافُ النَّاسِ أَمْ ضَعَفَاؤُهُمْ؟ قَالَ قُلْتُ: بَلْ
 ضَعَفَاؤُهُمْ. قَالَ: أَيْزِيدُونَ أَمْ يَنْقُصُونَ؟ قَالَ قُلْتُ: لَا. بَلْ
 يَزِيدُونَ. قَالَ: هَلْ يَرْتَدُّ أَحَدٌ مِنْهُمْ عَنْ دِينِهِ، بَعْدَ أَنْ
 يَدْخُلَ فِيهِ، سَخْطَةً لَهُ؟ قَالَ قُلْتُ: لَا. قَالَ: فَهَلْ قَاتَلْتُمُوهُ؟
 قُلْتُ: نَعَمْ. قَالَ: فَكَيْفَ كَانَ قِتَالُكُمْ إِيَّاهُ؟ قَالَ قُلْتُ:
 تَكُونُ الْحَرْبُ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُ سِجَالًا. يُصِيبُ مِنَّا وَنُصِيبُ
 مِنْهُ. قَالَ: فَهَلْ يَغْدِرُ؟ قُلْتُ: لَا. وَنَحْنُ مِنْهُ فِي مُدَّةٍ
 لَا نَذَرِي مَا هُوَ صَانِعٌ فِيهَا
 قَالَ: فَوَاللَّهِ! مَا أُمْكِنَنِي مِنْ كَلِمَةٍ أُدْخِلُ فِيهَا شَيْئًا غَيْرَ
 هَذِهِ.

قَالَ: فَهَلْ قَالَ هَذَا الْقَوْلَ أَحَدٌ قَبْلَهُ؟ قَالَ قُلْتُ: لَا. قَالَ
 لِتَرْجُمَانِي: قُلْ لَهُ: إِنِّي سَأَلْتُكَ عَنْ حَسَبِهِ فَرَعَمْتَ أَنَّهُ
 فِيكُمْ ذُو حَسَبٍ. وَكَذَلِكَ الرُّسُولُ تُبْعَثُ فِي أَحْسَابِ

قَوْمَهَا. وَسَأَلْتُكَ: هَلْ كَانَ فِي آبَائِهِ مَلِكٌ؟ فَرَعَمْتُ أَنْ
لَا. فَقُلْتُ: لَوْ كَانَ مِنْ آبَائِهِ مَلِكٌ قُلْتُ رَجُلٌ يَطْلُبُ مُلْكَ
آبَائِهِ. وَسَأَلْتُكَ عَنْ أَتْبَاعِهِ، أَضَعُفَاؤُهُمْ أَمْ أَشْرَافُهُمْ!
فَقُلْتُ: بَلْ ضَعُفَاؤُهُمْ. وَهُمْ أَتْبَاعُ الرُّسُلِ. وَسَأَلْتُكَ: هَلْ
كُنْتُمْ تَتَّهَمُونَهُ بِالْكَذِبِ قَبْلَ أَنْ يَقُولَ مَا قَالَ؟ فَرَعَمْتُ
أَنْ لَا. فَقَدْ عَرَفْتُ أَنَّهُ لَمْ يَكُنْ لِيَدْعَ الْكَذِبَ عَلَى النَّاسِ
ثُمَّ يَذْهَبُ فَيَكْذِبُ عَلَى اللَّهِ. وَسَأَلْتُكَ: هَلْ يَرْتَدُّ أَحَدٌ
مَنْهُمْ عَنْ دِينِهِ بَعْدَ أَنْ يَدْخُلَهُ سَخَطَةٌ لَهُ؟ فَرَعَمْتُ أَنْ لَا.
وَكَذَلِكَ الْإِيمَانُ إِذَا خَالَطَ بِشَاشَةَ الْقُلُوبِ. وَسَأَلْتُكَ: هَلْ
يَزِيدُونَ أَوْ يَنْقُصُونَ؟ فَرَعَمْتُ أَنَّهُمْ يَزِيدُونَ. وَكَذَلِكَ
الْإِيمَانُ حَتَّى يَتِمَّ. وَسَأَلْتُكَ: هَلْ قَاتَلْتُمُوهُ؟ فَرَعَمْتُ أَنَّكُمْ
قَدْ قَاتَلْتُمُوهُ فَتَكُونُ الْحَرْبُ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ سِجَالًا. يَنَالُ
مِنْكُمْ وَتَنَالُونَ مِنْهُ. وَكَذَلِكَ الرُّسُلُ تُبْتَلَى ثُمَّ تَكُونُ
لَهُمُ الْعَاقِبَةُ. وَسَأَلْتُكَ: هَلْ يَغْدِرُ؟ فَرَعَمْتُ أَنَّهُ لَا يَغْدِرُ.
وَكَذَلِكَ الرُّسُلُ لَا تَغْدِرُ وَسَأَلْتُكَ هَلْ قَالَ هَذَا الْقَوْلَ
أَحَدٌ قَبْلَهُ فَرَعَمْتُ أَنْ لَا فَقُلْتُ: لَوْ قَالَ هَذَا الْقَوْلَ أَحَدٌ
قَبْلَهُ، قُلْتُ رَجُلٌ أَتَمَّ بِقَوْلٍ قِيلَ قَبْلَهُ. قَالَ: ثُمَّ قَالَ:

بِمَ يَا مُرْكَم؟ قُلْتُ: يَا مُرْنَا بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَالصَّلَاةِ
وَالْعَفَافِ. قَالَ: إِنْ يَكُنْ مَا تَقُولُ فِيهِ حَقًّا، فَإِنَّهُ نَبِيٌّ.
وَقَدْ كُنْتُ أَعْلَمُ أَنَّهُ خَارِجٌ. وَلَمْ أَظْنَهُ مِنْكُمْ وَلَوْ أَنِّي
أَعْلَمُ أَنِّي أَخْلَصُ إِلَيْهِ، لَأَحْبَبْتُ لِقَاءَهُ. وَلَوْ كُنْتُ عِنْدَهُ
لَعَسَلْتُ عَنْ قَدَمَيْهِ. وَلَيَسْلُغَنَّ مُلْكُهُ مَا تَحْتَ قَدَمَيَّ
قَالَ: ثُمَّ دَعَا بِكِتَابِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَقَرَأَهُ فَإِذَا فِيهِ
«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ. مِنْ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ إِلَى
هَرَقْلَ عَظِيمِ الرُّومِ. سَلَامٌ عَلَى مَنْ اتَّبَعَ الْهُدَى أَمَّا بَعْدُ.
فَإِنِّي أَدْعُوكَ بِدَعَايَةِ الْإِسْلَامِ. أَسْلِمْ تَسْلِمًا. وَأَسْلِمْ يَوْمَكَ
لِلَّهِ أَجْرَكَ مَرَّتَيْنِ. وَإِنْ تَوَلَّيْتَ فَإِنَّ عَلَيْكَ إِثْمَ الْأَرِيسِيِّينَ
وَيَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَنْ
لَا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا
أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ
[٣/ آل عمران/ الآية ٦٤]. فَلَمَّا فَرَغَ مِنْ قِرَاءَةِ الْكِتَابِ
ارْتَفَعَتِ الْأَصْوَاتُ عِنْدَهُ وَكَثُرَ اللَّغْطُ. وَأَمَرَ بَنَاهُ فَأَخْرَجْنَاهُ.
قَالَ: فَقُلْتُ لِأَصْحَابِي حِينَ خَرَجْنَا: لَقَدْ أَمَرَ أَمْرٌ ابْنُ أَبِي
كَبْشَةَ. إِنَّهُ لَيَخَافُهُ مَلِكُ بَنِي الْأَصْفَرِ قَالَ: فَمَا زِلْتُ مُوقِنًا
بِأَمْرِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَنَّهُ سَيَظْهَرُ، حَتَّى أَدْخَلَ اللَّهُ عَلَيَّ
الْإِسْلَامَ.

Bize İshâk b. İbrahim El-Hanzalî ile İbni Ebi Ömer, Muhammed b. Râfi' ve Abd b. Humeyd rivâyet ettiler. Lafız İbni Râfi'indir. İbni Râfi' ile İbni Ömer "haddesenâ" tâbirini kullandılar. Diğer ikisi: Bize Abdürrazzâk haber verdi, dediler. (dedi ki): Bize Mamer, Zührî'den, o da Ubeydullah b. Abdillâh b. Utbe'den, o da İbni Abbâs'-dan naklen haber verdi, ona da Ebû Süfyân dudak dudağa haber verdi ve dedi ki:

Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'le aramızda geçen müddette seyahate çıktım. Ben Şam'da iken Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'den Herakl'e yâni Roma imparatoruna bir mektub getiriverdiler. Mektubu Dihyetü'l-Kelbî getirmişti. Onu Busrâ emirine verdi. Busrâ emiri de Herakl'e verdi. Herakl:

- Kendisinin Peygamber olduğunu söyleyen bu adamın kavminden burada kimse var mı? diye sordu.

- Evet! dediler. Bunun üzerine Kureys'den birkaç kişi ile birlikte beni de çağırdılar. Herakl'in yanına girdik. Biz huzuruna oturttu ve:

- Kendisinin Peygamber olduğunu söyleyen bu adama soyca hanginiz daha yakındır? dedi. Ebû Süfyân demiş ki:

- Ben! diye cevap verdim. Ve beni onun önüne, arkadaşlarımı da benim arkama oturtttular. Sonra tercümanını çağırarak ona şunu söyledi:

- Bunlara söyle! Ben kendisinin Peygamber olduğunu söyleyen bu adamın kim olduğunu soruyorum! Eğer bana yalan söyledi ise siz de onu yalanlayın! Râvi diyor ki: Bunun üzerine Ebû Süfyân:

- Allah'a yemin olsun ki, yalanımın nakledileceğinden korkmasam mutlaka yalan söylerdim! dedi. Sonra Herakl tercümanına:

- Buna sor! Onun sizin aranızda asâleti nasıl? dedi. Ebû

Süfyân dedi ki: Ben:

- O aramızda asâlet sâhibidir; dedim.

- Babalarından kiral olan var mı idi?

Hayır!

- Onu bu söylediğini söylemezden önce yalanla ithâm eder mi idiniz?

- Hayır!

- Peki ona tâbi' olanlar kim? Halkın eşrâfı mı yoksa zayıfları mı?

- Yok, zayıfları!

- Bunlar artıyorlar mı, eksiliyorlar mı?

- Hayır, bilâkis artıyorlar!

- Onlardan hiç biri onun dînine girdikten sonra beğenmeyerek dininden dönüyor mu?

- Hayır!

- Onunla hiç harb ettiniz mi?

- Evet!

- Onunla harbiniz nasıl olmuştu?

- Onunla bizim aramızdaki harb nevbetleşe olur. Kimi o bizi mağlûb eder, kimi biz onu!

- Vefâsızlık eder mi?

- Hayır! Ama biz onunla bir müddet (anlaşma) içindeyiz; o müddette ne yapacağını bilmeyiz! dedim. Vallâhi içerisinde bundanbaşka bir şey sokabileceğim bir söz söylemeye bana imkân vermedi.

- Bu sözü ondan önce hiç bir kimse söyledi mi? diye sordu.

- Hayır! dedim. Tercümanına dedi ki:

- Buna söyle! Ben sana onun asâletini sordum; sen de onun aramızda asâlet sahibi olduğunu söyledin. Peygamberler de böyledir; kavimlerinin asâletlerinden gönderilirler. Babalarının içerisinde kiral olan var mı? dedim. Ha-

yır! diye cevap verdin. İmdi ben de derim ki: Babaların-
dan kiral olan bulunsa idi, babalarının saltanatını arayan
bir adam!... derdim. Sana ona tabi olanları sordum. Kav-
minin zayıfları mı, eşrâfı mı? dedim. Yok, zayıfları.. de-
din. Peygamberlerin tâbi'leri de bunlardır! Sana: Onu bu
söylediğini söylemezden önce yalanla ithâm eder mi idi-
niz? diye sordum. Hayır! diye cevap verdin! Gerçekten
anladım ki, bu zât insanlara yalan söylemeyi bırakıp da
giderek Allah'a karşı yalan uyduracak değildir. Sana: On-
lardan hiç biri onun dinine girdikten sonra beğenmeye-
rek dîninden dönüyor mu? diye sordum! Hayır! diye ce-
vap verdin! İşte kalplerin hoşnufluğu ile karıştığı zaman
iman da böyledir. Sana: Onun tâbi'leri artıyorlar mı, ek-
siliyorlar mı? diye sordum; arttıklarını söyledin! İşte imân
da tamam oluncaya kadar böyledir. Sana: Onunla hiç harb
ettiniz mi? diye sordum. Onunla harbettığınızı, aranızda
geçen harblerin nevbetleşe olduğunu, kimi onun sizi mağ-
lûb ettiğini, kimi de sizin onu mağlûb ettiğinizi söyledin!
Peygamberler de böyledir; (evvelâ) ibtilâ edilirler; sonra
âkıbet onların olur! Sana: Vefasızlık eder mi? diye sor-
dum. Vefasızlık etmediğini söyledin. Peygamberler de böy-
ledir; vefasızlık etmezler. Sana: Bu sözü ondan önce hiç
bir kimse söyledi mi? diye sordum. Hayır! diye cevâp ver-
din!

İmdi ben de derim ki: Eğer bu sözü ondan önce biri
söylemiş olsaydı, ben: Kendinden önce söylenmiş bir sö-
ze uyan bir adam!.. derdim. Ebû Süfyan demiş ki: Bun-
dan sonra:

- Size neyi emrediyor? diye sordu. Ben:
- Bize namazı, zekâtı, akrabaya yardımı ve iffeti em-
rediyor; dedim.
- Eğer onun hakkında söylediklerin doğru ise o haki-

katens Peygamberdir. Onun çıkacağını biliyordum; ama sizden olacağını zannetmezdim. Ona kavuşacağımı bilsem mutlaka onunla görüşmek isterdim. Yanında olsam ayaklarını yıkardım! Onun mülkü behemehal ayaklarımın altındaki yere erişecektir! dedi. Sonra Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in mektubunu istedi; ve onu okudu. Bir de baktı ki mektupta şunlar var:

“Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla: Allah'ın Resûlü Muhammed'den Romalıların büyüğü Herakl'e: Doğru yola tâbi' olana selâm!..

Bundan sonra: (mâlûmun olsun ki): Ben seni İslâm dâveti ile dâvet ediyorum. Müslüman ol ki, selameti bulasın. Müslüman ol da Allah senin ecrini iki defa versin! Şâyet, yüz çevirirsen ırgatların, çiftçilerin vebâli de muhakkak senin üzerine olur! Ey kitap ehli! Sizinle aramızda dosdoğru bir kelimeye gelin! Allah'tan başka hiç bir şeye tapmayalım! Ona hiç bir şeyi şerik koşmayalım! Allah'ı bırakıp da birbirimizi Rabb ittihâz etmeyelim! Eğer yüz çevirirlerse! Şâhid olun ki biz müslümanlarız! deyin!..”

Mektubu okumayı bitirince yanında sesler yükseldi ve gürültü çoğaldı. Bizim için de emir verdi ve dışarı çıkarıldık. Çıktığımız vakit ben arkadaşlarıma: Artık İbni Ebi Kebşe'nin işi iştir!.. Ondan Benî Asfar'ın kiralı bile korkuyor! dedim. Ve artık Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in muzaffer olacağına yüzde yüz inanmaya devam ettim. Nihayet Allah İslâm'ı bana nasib etti! (Sahih-i Müslim, C.1, H.No: 74)

RESÛLULLAH (S.A.S.)IN CİHAD EDENLERE NASIL DAVRANACAKLARI HAKKINDA EMİRLERİ

حَدَّثَنَا أَبُو صَالِحٍ أَلَّا نَطَاكِي مَحْبُوبُ بْنُ مُوسَى، أَخْبَرَنَا

أَبُو إِسْحَاقَ الْفَزَارِيُّ، عَنْ سُفْيَانَ، عَنْ عَلْقَمَةَ بْنِ مَرْثَدٍ،
عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ بُرَيْدَةَ، عَنْ أَبِيهِ، أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ:
«أَغْزُوا بِاسْمِ اللَّهِ، وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَقَاتِلُوا مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ،
أَغْزُوا، وَلَا تَعْدُرُوا، وَلَا تَغْلُوا، وَلَا تُمَثِّلُوا، وَلَا تَقْتُلُوا
وَلِيدًا».

Süleyman bin Büreyde (r.a.)dan, o da babasından rivâyet ettiğine göre:

Resûlullah (s.a.v), “Allah’ın âdıyla gaza edin, Allah yolunda gaza edin, Allah’a küfür edeni öldürün, savaşın, ahdi bozmayın, ganimet malına hiyanet etmeyin, kulak, burun, parmak kesmeyin. Çocukları öldürmeyin.” buyurdu. (Sünen-i Ebu Davud (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2613)

RESÛLULLAH (S.A.S)IN HENDEK HARBİNDEKİ ÇALIŞMALARI

عَنْ جَابِرِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ إِنَّا يَوْمَ الْخَنْدَقِ نَخْفِرُ
فَعَرَضْتُ كُذْيَةً شَدِيدَةً فَجَاؤَا النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
فَقَالُوا هَذِهِ كُذْيَةٌ عَرَضَتْ فِي الْخَنْدَقِ فَقَالَ أَنَا نَازِلٌ ثُمَّ
قَامَ وَبَطْنُهُ مَعْصُوبٌ بِحَجَرٍ وَلَبِثْنَا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ لَا نَذُوقُ
ذَوَاقًا فَأَخَذَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْمِعْوَلَ فَضْرَبَ
فِي الْكُذْيَةِ فَعَادَ كَشِيبًا أَهْيَا.

Câbir (r.a)’den rivâyete göre şöyle demiştir: Hendek

savaşında biz (Peygamber'in Ashâb'ı) istihkâm kazarken bir ara çok sert bir yere rastgelmiştik. Bunun üzerine Ashâb Nebî sallâllâhu aleyhi ve sellem'e geldiler.

- Yâ Resûlallâh! Hendekte (taş parçası gibi) şöyle sert bir damar rastgeldi, diye haber verdiler. Resûlullâh:

- Hele ben hendeğe ineyim (göreyim) buyurdu. Sonra Resûlullâh karnına (açlıktan) bir taş parçası sarılmış olarak kalktı. Çünkü biz, (hendek kazarken) üç gün yiyecek, içecek bir şey tatmamıştık. Resûlullâh (hendeğe indi). Ve sivri balyozu eline aldı. Bunu kayaya vurmakla o sert kaya, en ince kum gibi dağıldı. (Tecrid-i Sarih, C.10, H.No: 1588)

HUDEYBİYE ANLAŞMASI

حَدَّثَنَا إِسْحَقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْحَنْظَلِيُّ وَأَحْمَدُ بْنُ
جَنَابِ الْمِصِّصِيِّ. جَمِيعاً عَنْ عِيسَى ابْنِ يُونُسَ (وَاللَّفْظُ
لِإِسْحَقَ). أَخْبَرَنَا عِيسَى بْنُ يُونُسَ. أَخْبَرَنَا زَكَرِيَاءُ عَنْ
أَبِي إِسْحَقَ، عَنِ الْبَرَاءِ. قَالَ: لَمَّا أُحْصِرَ النَّبِيُّ ﷺ عِنْدَ
الْبَيْتِ، صَالَحَهُ أَهْلُ مَكَّةَ عَلَى أَنْ يَدْخُلَهَا فَيَقِيمَ بِهَا ثَلَاثًا
وَلَا يَدْخُلَهَا إِلَّا بِجُلْبَانِ السَّلَاحِ. السَّيْفِ وَقِرَابِهِ. وَلَا
يَخْرُجَ بِأَحَدٍ مَعَهُ مِنْ أَهْلِهَا. وَلَا يَمْنَعُ أَحَدًا يَمْكُثُ بِهَا
مِمَّنْ كَانَ مَعَهُ. قَالَ لِعَلِيٍّ «اكَتُبِ الشَّرْطَ بَيْنَنَا. بِسْمِ اللَّهِ
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ. هَذَا مَا قَاضَى عَلَيْهِ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ»
فَقَالَ لَهُ الْمُشْرِكُونَ: لَوْ نَعْلَمُ أَنَّكَ رَسُولُ اللَّهِ تَابَعْنَاكَ.

وَلَكِنْ اُكْتُبْ: مُحَمَّدٌ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ. فَأَمَرَ عَلِيًّا أَنْ يَمَحَاهَا. فَقَالَ عَلِيٌّ: لَا. وَاللَّهِ! لَا أَمَحَاهَا. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «أَرِنِي مَكَانَهَا» فَأَرَاهُ مَكَانَهَا. فَمَحَاهَا. وَكَتَبَ «ابْنُ عَبْدِ اللَّهِ» فَأَقَامَ بِهَا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ. فَلَمَّا أَنْ كَانَ يَوْمُ الثَّلَاثِ قَالُوا لِعَلِيٍّ: هَذَا آخِرُ يَوْمٍ مِنْ شَرْطِ صَاحِبِكَ. فَأَمَرَهُ فَلْيَخْرُجْ بِذَلِكَ. فَقَالَ «نَعَمْ» فَخَرَجَ. وَقَالَ ابْنُ جَنَابٍ فِي رِوَايَتِهِ: (مَكَانَ تَابِعْنَاكَ) بَايَعْنَاكَ.

Bize İshâk b. İbrâhim el-Hanzalî ile Ahmed b. Cenâb El-Missîsî hep birden İsâ b. Yûnus'dan rivâyet ettiler. Lâfız İshâk'ındır.

(Dedi ki): Bize isâ b. Yûnus haber verdi. (Dedi ki): Bize Zekerıyyâ, Ebû İshâk'dan, o da Berâ'dan naklen haber verdi. Berâ' şöyle demiş:

Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Beyt-i Şerifin yanında durdurulunca Mekke halkı onunla: Mekke'ye girerek üç gün orada kalmak, oraya sadece silâh dağarcığı yâni bir kılıç ve kını ile girmek, beraberinde Mekkeliler'den kimseyi çıkarmamak, yanındakilerden Mekke'de kalmak isteyen bir kimseye mâni' olmamak şartı ile bir anlaşma yaptılar. Alî'ye:

“Aramızdaki şartı yaz! Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adı ile:

Bu, Resûlüllah Muhammed'in imza ettiği sulhnâme-dir!” buyurdu.

Müşrikler:

- Biz senin Resûlüllah olduğunu bilsek sana tâbi' olur-

duk! Lâkin sen Muhammed b. Abdillâh yaz! dediler. O da Alî'ye bunu silmesini emretti. Fakat Alî:

- Hayır, vallâhi! Ben onu silemem! dedi. Bunun üzerine Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“Bana onun yerini göster!” dedi. O da yerini gösterdi. Ve o cümleyi sildi de:

“İbni Abdillâh” diye yazdı. Artık orada üç gün kaldı. Üçüncü gün olunca Alî'ye:

- Bu seninkinin şartının son günüdür: Ona emret de çıksın! dediler. O da kendilerine bunu haber verdi. Fahr-i Kâinât:

“Peki” buyurdu ve çıktı.

İbni Cenâb kendi rivâyetinde “sana tâbi’ olurduk” yerine “sana bey’at ederdik” demiştir. (Sahih-i Müslim, C.1, H.No: 92)

HARBDE NASIL OK ATILACAĞI HAKKINDA

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ سِنَانٍ، حَدَّثَنَا أَبُو أَحْمَدَ الزُّبَيْرِيُّ، حَدَّثَنَا
عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ سُلَيْمَانَ بْنِ الْعَسِيلِ، عَنْ حَمْزَةَ بْنِ أَبِي
أَسِيدٍ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حِينَ اصْطَفَيْنَا
يَوْمَ بَدْرٍ: «إِذَا أَكْتُبُوكُمْ — يَعْنِي إِذَا عَشَوَكُمْ — فَارْمُوهُمْ
بِالنَّبْلِ، وَاسْتَبَقُوا نَبْلَكُمْ».

Hamza'nın babası Ebi Üseyd (r.a)'dan rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

Bedir savaşında saf tuttuğunuz zaman Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Düşman size yaklaştığında yani

etrafınızı sardığında onlara ok atınız. Oklarınızdan bir kısmını (itiyat olarak) alıkoyunuz.”(Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2663)

CIHAD ESNASINDA TECESSÜS

(Hz. Zübeyr Hakkında)

عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَنْ يَأْتِنِي بِخَبَرِ الْقَوْمِ يَوْمَ الْأَحْزَابِ فَقَالَ الزُّبَيْرُ أَنَا ثُمَّ قَالَ مَنْ يَأْتِنِي بِخَبَرِ الْقَوْمِ فَقَالَ الزُّبَيْرُ أَنَا فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِنَّ لِكُلِّ نَبِيٍّ حَوَارِيًّا وَحَوَارِيَ الزُّبَيْرِ.

Câbir radiyallahu anh'den gelen rivâyete göre, ahzâb günü (Kureyş ile birlikte bütün Arab kabîlelerinin İslâm aleyhinde harekete geçmesi, Benî Kurayza'nın da ahdi bozması üzerine vaziyet ciddîleşince) Nebî (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

- Bana Beni Kurayza'nın (vaziyetine dair) kim haber getirir? diye sordu. Zübeyr:

- Ben (yâ Resûlallah!) dedi. Sonra (harb şiddetlenince) Resûlullah (bir kere daha):

- Beni Kurayza'ya dâir bana kim haber getirir? diye sordu. (Yine) Zübeyr:

- Ben, diye cevap verdi. (Bunun üzerine) Nebi (S.A.S):

- Her peygamberin ashâbı içinde bir güzidesi vardır.

Benim güzidem de Zübeyr'dir, buyurdu. (Tecrid-i Sarih, C.8, H.No: 1205)

وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ سَهْمٍ . أَخْبَرَنَا عَبْدُ
اللَّهِ بْنُ الْمُبَارَكِ . أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ عَنْ هُمَامِ بْنِ مُنَبِّهٍ، عَنْ
أَبِي هُرَيْرَةَ . قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «الْحَرْبُ خُدَعَةٌ» .

Bize Muhammed b. Abdirrahmân b. Sehm de rivâyet etti. (Dedi ki): Bize Abdullah b. Mubarek haber verdi. (Dedi ki): Bize Ma'mer, Hemmâm b. Münebbih'den, o da Ebû Hüreyre'den naklen haber verdi. Ebû Hüreyre şöyle demiş: Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“Harb hileden ibârettir” buyurdular. (Sahih-i Müslim, C.1, H.No: 18)

KA'B İBN-İ EŞREF'İN ÖLDÜRÜLMESİ

عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ قَالَ رَسُولُ
اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَنْ لِكَعْبِ بْنِ الْأَشْرَفِ فَإِنَّهُ
قَدْ آذَى اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَامَ مُحَمَّدُ بْنُ مَسْلَمَةَ فَقَالَ يَا رَسُولَ
اللَّهِ أَتُحِبُّ أَنْ أَقْتُلَهُ قَالَ نَعَمْ قَالَ فَاذْنُ لِي أَنْ أَقُولَ شَيْئاً
قَالَ قُلْ فَاتَاهُ مُحَمَّدُ بْنُ مَسْلَمَةَ فَقَالَ إِنَّ هَذَا الرَّجُلَ قَدْ
سَأَلَنَا صَدَقَةً وَإِنَّهُ قَدْ عَنَّا وَإِنِّي قَدْ أَتَيْتُكَ أَسْتَسْلِفُكَ قَالَ
وَأَيْضاً وَاللَّهِ لَتَمْلَنَّهُ قَالَ إِنَّا قَدْ أَتَبَعْنَاهُ فَلَا نُحِبُّ أَنْ نَدْعَهُ
حَتَّى نَنْظُرَ إِلَى أَى شَيْءٍ يَصِيرُ شَأْنُهُ وَقَدْ أَرَدْنَا أَنْ تُسْلِفَنَا

وَسَقَا أَوْ وَسَقَيْنِ فَقَالَ نَعَمْ أَرْهَنُونِي قَالُوا أَيُّ شَيْءٍ تُرِيدُ
قَالَ أَرْهَنُونِي نِسَاءَكُمْ قَالُوا كَيْفَ نَرْهَنُكَ نِسَاءَنَا وَأَنْتَ
أَجْمَلُ الْعَرَبِ قَالَ فَارْهَنُونِي أَبْنَاءَكُمْ قَالُوا كَيْفَ نَرْهَنُكَ
أَبْنَاءَنَا فَيَسَبُّ أَحَدُهُمْ فَيُقَالُ رُهْنٌ بَوَسَقٍ أَوْ وَسَقَيْنِ هَذَا
عَارٌ عَلَيْنَا وَلَكِنَّا نَرْهَنُكَ اللَّامَةَ فَوَاعَدَهُ أَنْ يَأْتِيَهُ فَجَاءَهُ لَيْلاً
وَمَعَهُ أَبُو نَائِلَةَ وَهُوَ أَخُو كَعْبٍ مِنَ الرِّضَاعَةِ فَدَعَاهُمْ إِلَى
الْحِصْنِ فَنَزَلَ إِلَيْهِمْ فَقَالَتْ لَهُ أَمْرَأَتُهُ أَيْنَ تَخْرُجُ هَذِهِ
السَّاعَةَ فَقَالَ إِنَّمَا هُوَ مُحَمَّدُ بْنُ مَسْلَمَةَ وَأَخِي أَبُو نَائِلَةَ
قَالَتْ إِنِّي أَسْمَعُ صَوْتاً كَأَنَّهُ يَقْطُرُ مِنْهُ الدَّمُ قَالَ إِنَّمَا هُوَ
أَخِي مُحَمَّدُ بْنُ مَسْلَمَةَ وَرَضِيعِي أَبُو نَائِلَةَ إِنَّ الْكَرِيمَ لَوْ
دُعِيَ إِلَى طَعْنَةٍ بَلِيلٍ لَأَجَابَ قَالَ وَيُدْخِلُ مُحَمَّدُ بْنُ
مَسْلَمَةَ مَعَهُ رَجُلَيْنِ وَفِي رِوَايَةٍ أَبُو عَبْسٍ بْنُ جَبْرِ وَالْحَرِثُ
بْنُ أَوْسٍ وَعَبَّادُ بْنُ بَشِيرٍ فَقَالَ إِذَا مَا جَاءَ فَإِنِّي قَائِلٌ بِشَعْرِهِ
فَأَشْمُهُ فَإِذَا رَأَيْتُمُونِي اسْتَمَكَنْتُ مِنْ رَأْسِهِ فَذُونَكُمْ
فَاضْرِبُوهُ وَقَالَ مَرَّةً ثُمَّ أَشْمَكُمْ فَنَزَلَ إِلَيْهِمْ مُتَوَشِّحاً وَهُوَ
يَنْفَخُ مِنْهُ رِيحَ الطِّيبِ فَقَالَ مَا رَأَيْتُ كَالْيَوْمِ رِيحاً أَيْ
أَطْيَبَ فَقَالَ عِنْدِي أَغْطَرُ نِسَاءِ الْعَرَبِ وَأَكْمَلُ الْعَرَبِ

فَقَالَ أَتَأْذَنُ لِي أَشَمَّ رَأْسِكَ قَالَ نَعَمْ فَشَمَّهُ ثُمَّ أَشَمَّ أَصْحَابَهُ ثُمَّ قَالَ أَتَأْذَنُ لِي قَالَ نَعَمْ فَلَمَّا اسْتَمَكَنَّ مِنْهُ قَالَ دُونَكُمْ فَقَتَلُوهُ ثُمَّ أَتَوْا النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأَخْبَرُوهُ.

Câbir İbn-i Abdillâh (r.a)'dan rivâyete göre Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bir kere Ashâb'a:

- Kâ'b İbn-i Eşref (i öldürmek) için kim hazırdır? diye sordu. Çünkü o, Allah'a ve Resûlüne ezâ etmiştir! buyurdu. Muhammed İbn-i Mesleme:

- Yâ Reşûlallah! İster misin onu ben öldüreyim? dedi. Resûlullah:

- Evet, isterim! buyurdu. İbn-i Mesleme:

- Öyle ise (Kâ'b'a hakkınızda hoşlanacağı) bir şey söylememe müsaade buyurunuz! dedi. Resûlullah:

- Ne istersen söyle! buyurdu. Bunun üzerine Muhammed İbn-i Mesleme Kâ'b'a vardı:

- Şu kişi (yâni Rasulüllah) bizden sadaka istedi. Ve bize güç vergi teklif etti. Ben de ödünç bir şey almak için sana geldim! dedi. Kâ'b da İbn-i Mesleme'nin dediği gibi söylendi:

- Muhakkak o, sizin usancınızı daha artıracaktır! sözünü de ekledi. Muhammed İbn-i Mesleme:

- (Ne yapalım) bir kere ona uymuş bulunduk. Onu derhal bırakmak istemiyoruz. Bakacağız, onun hâli ne olur, sona erinceye kadar bekliyeceğiz. Şimdi biz, senin bir vesk, yâhud iki vesk ödünç (hurma) vermeni istiyoruz! dedi. Bunun üzerine Kâ'b:

- Pek iyi, siz bana rehin veriniz! dedi. İbn-i Mesleme

- Rehin olarak ne istersin diye sordu. Kâ'b:

- Kadınlarınızı! dedi. O:

- Kadınlarımızı sana nasıl rehin edebiliriz. Bugün sen arabın en güzel bir sîmâsısın! (Kadın gönlü akıverir!) dedi. Kâ'b:

- Öyle ise oğullarınızı rehin veriniz! dedi. O:

- Oğullarımızı nasıl rehin ederiz? Sonra bunların biri hakkında: Bir, iki deve yükü hurmaya rehin olundu! diye sövülür ki, bu bize ebedî bir ardır (silinmez bir lekedir); lâkin biz sana silâhımızı, zırhımızı rehin verelim! dediler. (Kâ'b muvâfakat ederek) kendisine gelmesi için İbn-i Mesleme'ye zaman ta'yin etti. Muhammed İbn-i Mesleme bir gece Kâ'b'a geldi. (Kale dışından seslendi.) Yanına davet etti ve misafirleri karşılamak için onların yanına indi. Kâ'b'ın karısı kocasına:

nına indi. Kâ'b'ın karısı kocasına:

- Bu saatte nereye çıkıyorsun? diye itiraz etti ise de Kâ'b:

- Bu seslenen Muhammed İbn-i Mesleme ile kardeşim Ebû Nâile'dir! dedi. Kadın:

- Emin ol, ben bir ses işittim ki, ondan kan damlıyor (şer seziliyor)! dedi. Kâ'b:

- O benim kardeşim Muhammed İbn-i Mesleme ile süt kardeşim Ebû Nâile'dir. Hem, kerîm olan bir genç, geceleyin kılıç darbesine çağrılrsa bile, o çağrıya muhakkak icâbet eder, dedi (ve yanlarına indi). Muhammed İbn-i Mesleme kendisiyle berâber iki kişiyi de kaleye soktu. Bir rivayette de bunlar Ebû Abbas İbn-i Cafer, Haris İbn-i Evs, Abbâd İbn-i Bişr (olmak üzere üç)tür. Muhammed İbn-i Mesleme bu arkadaşlarını (önce) şöyle kumanada etmiş: Kâ'b gelince ben onun başını tutup saçını koklarım.

Siz benim Kâ'b'ın başını sıkıca yakaladığımı görünce hemen kılıçlarınızı çekip Kâb'ı vurunuz! demişti. (Hadisin râvisi Amr İbn-i Dînâr) bir kere de İbn-i Mesleme'nin arkadaşlarına: Kâ'b'ın başını size de koklatırım! dediğini de rivâyet etmiştir.

Şimdi Kâ'b İbn-i Eşref mükellef giyimli ve hamaili olarak, etrafına güzel koku saçarak misafirlerin yanına indi. Bunun üzerine İbn-i Mesleme:

- (Aman bu ne güzel koku) bugünkü gibi güzel koku (ömrümde) duymadım! diye yaklaştı. Kâ'b:

- (Ne sanıyorsun) Arabın en asîl ve en güzel kokulu kadınları sînemde yaşıyor! dedi. Muhammed İbn-i Mesleme:

- Başını, saçını koklamama müsaade eder misin? dedi. Kâ'b:

- Evet ederim! dedi. İbn-i Mesleme kendi kokladı. Sonra arkadaşlarına da koklattı, sonra: Banâ bir daha koklamağa müsaade eder misiniz? dedi. Kâ'b:

- Evet dedi. Bu defa İbn-i Mesleme Kâ'b İbn-i Eşref'in başını sımsıkı yakaladı. Ve arkadaşlarına:

- Haydi kılıç darbesine tutup vurunuz! dedi. Bu suretle İbn-i Eşref'i öldürdüler. Sonra Nebî (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e gelip haber verdiler. (Tecrid-i Sarih, C.10, H.No: 1578)

EBÛ RÂFİ' ABDULLAH İBN-İ HUKAYK'IN HİLEYLE ÖLDÜRÜLMESİ

عَنِ الْبَرَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ بَعَثَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى أَبِي رَافِعٍ الْيَهُودِيَّ رَجُلًا مِنَ الْأَنْصَارِ

فَأَمَرَ عَلَيْهِمْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَتِيكٍ وَكَانَ أَبُو رَافِعٍ يُؤَذِي
رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَيَعِينُ عَلَيْهِ وَكَانَ فِي
حِصْنٍ لَهُ بِأَرْضِ الْحِجَازِ فَلَمَّا دَنُوا مِنْهُ وَقَدْ غَرَبَتِ
الشَّمْسُ وَرَاحَ النَّاسُ بِسَرَحِهِمْ فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ لِأَصْحَابِهِ
اجْلِسُوا مَكَانَكُمْ فَإِنِّي مُنْطَلِقٌ وَمُتَلَطِّفٌ لِلْبَوَابِ لَعَلِّي أَنْ
أَدْخُلَ فَأَقْبَلَ حَتَّى دَنَا مِنَ الْبَابِ ثُمَّ تَقَنَّعَ بِثَوْبِهِ كَأَنَّهُ يَقْضِي
حَاجَةً وَقَدْ دَخَلَ السَّاسُ فَهَتَفَ بِهِ الْبَوَابُ يَا عَبْدَ اللَّهِ إِنْ
كُنْتَ تُرِيدُ أَنْ تَدْخُلَ فَادْخُلْ فَإِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُغْلِقَ الْبَابَ
فَدَخَلْتُ فَكَمَنْتُ فَلَمَّا دَخَلَ النَّاسُ أَغْلَقَ الْبَابَ ثُمَّ عَلَّقَ
الْأَغَالِيقَ عَلَى وَتِدٍ قَالَ فَقُمْتُ إِلَى الْأَغَالِيقِ فَأَخَذْتُهَا
فَفَتَحْتُ الْبَابَ وَكَانَ أَبُو رَافِعٍ يُسْمَرُ عِنْدَهُ وَكَانَ فِي
عَلَالَةٍ لَهُ فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْهُ أَهْلُ سَمَرِهِ صَعِدْتُ إِلَيْهِ فَجَعَلْتُ
كَلِمًا فَتَحْتُ بَابًا أَغْلَقْتُ عَلَى مَنْ دَاخِلٍ قُلْتُ إِنْ التَّوْمُ
نَذَرُوا بِي لَمْ يَخْلُصُوا إِلَيَّ حَتَّى أَقْتُلَهُ فَاَنْتَهَيْتُ إِلَيْهِ فَإِذَا
هُوَ فِي بَيْتٍ مُظْلِمٍ وَسَطَ عِيَالِهِ لَا أَدْرِي أَيْنَ هُوَ مِنْ
الْبَيْتِ فَقُلْتُ أَبَا رَافِعٍ فَقَالَ مَنْ هَذَا فَأَهْوَيْتُ نَحْوًا
الصَّوْتِ فَأَضْرَبُهُ ضَرْبَةً بِالسَّيْفِ وَأَنَا دَاهِشٌ فَمَا أَغْنَيْتُ

شَيْئاً وَصَاحَ فَخَرَجْتُ مِنَ الْبَيْتِ فَأَمَكْتُ غَيْرَ بَعِيدٍ ثُمَّ
 أَتَيْتُ إِلَيْهِ فَقُلْتُ مَا هَذَا الصَّوْتُ يَا أَبَا رَافِعٍ فَقَالَ لِأَمَكِ
 لَوْلَا فِي الْبَيْتِ ضَرَبَنِي قَبْلُ بِالسَّيْفِ قَالَ
 فَضَرَبَنِي ثُمَّ وَلَمْ أَقْتُلْهُ ثُمَّ وَضَعْتُ ظُبَّةَ السَّيْفِ
 فِي بَطْنِهِ حَتَّى أَخَذَ فِي ظَهْرِهِ فَعَرَفْتُ أَنِّي قَتَلْتُهُ فَجَعَلْتُ
 أَفْتَحُ الْأَبْوَابَ بَاباً بَاباً حَتَّى انْتَهَيْتُ إِلَى دَرَجَةٍ لَهُ فَوَضَعْتُ
 رِجْلِي وَأَنَا أَرَى أَنِّي قَدْ انْتَهَيْتُ إِلَى الْأَرْضِ فَوَقَعْتُ
 فِي لَيْلَةٍ مُقْمَرَةٍ فَأَنْكَسَرَتْ سَاقِي فَعَصَبْتُهَا بِعِمَامَةٍ ثُمَّ
 انْطَلَقْتُ حَتَّى جَلَسْتُ عَلَى الْبَابِ فَقُلْتُ لَا أَخْرُجُ اللَّيْلَةَ
 حَتَّى أَعْلَمَ أَقْتُلْتُهُ فَلَمَّا صَاحَ الدِّيكُ قَامَ لِنَاعِي عَلَى السُّورِ
 فَقَالَ أُنْعِي أَبَا رَافِعٍ تَاجِرَ أَهْلِ الْحِجَازِ فَاَنْطَلَقْتُ إِلَى
 أَصْحَابِي فَقُلْتُ النَّجَاءُ فَقَدْ قَتَلَ اللَّهُ أَبَا رَافِعٍ فَاَنْتَهَيْتُ إِلَى
 النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَحَدَّثْتُهُ فَقَالَ لِي ابْسُطْ رِجْلَكَ
 فَبَسَطْتُ رِجْلِي فَمَسَحَهَا فَكَأَنَّهَا لَمْ أَشْتِكْهَا قَطُّ.

Berâ' radiyallahu anh'den rivayete göre şöyle demiştir. Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Ensâr'dan birtakım kimseleri yehûdî Ebû Râfi' (i öldürmeye) gönderdi. Bunlar üzerine de Abdullah İbn-i Atîk'i emir yaptı. Ebû Râfi', Resulullah(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e eza eder ve aleyhinde (ki her harekete mali yardım eylerdi. Bu

(zengin yehûdî) Hicaz toprağında kendisine ait (müstahkem) bir kalede otururdu. Abdullah İbn-i Atîk ile arkadaşları kaleye yaklaştıklarında gün batmıştı. Köy halkı da (deve, sığır, koyun gibi) yaylım hayvanlarıyla mer'adan dönmüşlerdi. Bu vaziyet üzerine Abdullah İbn-i Atîk arkadaşlarına:

- Siz yerinizde oturunuz da ben (Ebû Râfi'nin kalesine) gideyim. Ve (kale) kapıcılarına nezâketli bulunayım. Bu sûretle kaleye girebileceğimi sanırım! dedi, kale kapısına doğru yürüdü. Nihâyet kapıya yaklaştı. Sonra (kendisini saklamak üzere) elbisesine büründü. Sanki bir ihtiyâcını gideriyordu. Artık halk tamâmiyle kaleye girmişti. Bu sırada kale kapıcısı:

- Ey Allah'ın kulu, kaleye girmek istersen hemen gir! Zîrâ ben kapıyı kapamak istiyorum! dedi. Ben de hemen girdim. Ve (merkeb ahırına) gizlendim. Halkın kaleye girmesi üzerine kapıcı kapıyı kilitledi ve anahtarları bir direğe astı. İbn-i Atîk der ki: Hemen kalktım. Anahtarları alarak kapıyı açtım. Ebû Râfi'in yanında akşamdan sonra gece sohbeti yapılırdı. Ve bu sohbet, kalenin üst katlarında yapılırdı. Bu gece sohbeti sona erip dostları Ebû Râfi'in yanından dağılınca hemen ben yanına çıktım. Ve her kapıyı açtıkça iç tarafından sürmeliyordum. Düşünmüştüm ki, eğer Ebû Râfi'in adamları beni anlarsa herifi öldürünceye kadar bu iyi fırsatı bana bırakmazlar. Bu sûretle Ebû Râfi'in yattığı odaya kadar vardım. O, karanlık bir oda içinde, âilesinin arasında (yatmış) idi. Odanın neresinde olduğunu kestiremedim. Anlamak için:

- Ebû Râfi'! diye seslendim.

- Kim o? diye cevap verdi. Hemen ben ses tarafına yaklaştım. Ve kılıcım ile ilk darbeyi yerleştirdim. Fakat deşet içinde idim, bir iş göremedim (öldüremedim). Ebû Râfi'

haykırdı. Hemen ben odadan dışarı çıktım. Ve kısa bir zaman eğlenip sonra odaya (tekrar) daldım da (sesimi değiştirerek):

- Bu feryat nedir, yâ Ebû Râfi'? dedim.

- Anan Cehennem'e! Sen seslenmeden önce birisi beni oda içinde kılıçla vurdu! dedi. Abdullah İbn-i Atîk der ki: Ona bir darbe daha yerleştirdim, iyice yaraladım. Fakat yine öldüremedim. Sonra kılıcın keskin ucunu karnına bastım. Nihâyet Ebû Râfi' arkasına devrildi. Bu defa herifi öldürdüğümü anladım ve hemen kapıları birer birer açmağa başladım. (Bu sûretle savuşup) kale merdiveninin tâ son basamağına varmıştım. Burada yere erdiğimi sanarak ayağımı atmıştım. (Meğer daha sonra gelmemiş olduğumdan), mehtaplı bir gecede merdivenden düştüm. Baldırım kırıldı. Hemen bir sargı ile bu kırığı sardım, sonra yürüdüm. Kapıya kadar varıp orada oturdum. Ve kendi kendime: Şunu öldürüp öldürmediğimi iyice anlayıncaya kadar bu gece kaleden çıkmam, dedim. Horoz ötmeğe başlayınca (ölü ilancısı kale sûrunun üstüne durup:

- Hicaz ahâlîsinin tâciri Ebû Râfi'in ölümünü bildiririm! diye ilan etti. Bunun üzerine ben artık arkadaşlarımla yanına gittim. Onlara:

- Artık halâs, Allah Ebû Râfi'i katletti (ve haydi yürüyünüz) dedim. Nihâyet Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in huzuruna vardım. Vâkıayı arzettim. (Ayağımın kırıldığını duyunca) bana: Ayağını uzat! buyurdu. Ben de ayağımı uzattım. Resûlullah ayağımı sıvazladı. Sanki hiç ağrı duymamışa döndüm. (Tecrid-i Sarih, C.10, H.No: 1579)

SAVAŞIN ALLAH RIZASI İÇİN OLMADIĞI ZAMAN DURUMU

حَدَّثَنَا مُسْلِمُ بْنُ حَاتِمٍ الْأَنْصَارِيُّ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ

بُنْ مَهْدِيٍّ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي الْوَضَّاحِ، عَنِ الْعَلَاءِ
 بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ رَافِعٍ، عَنْ حَنَّانِ بْنِ خَارِجَةَ، عَنْ عَبْدِ
 اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ: قَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَمْرٍو: يَا رَسُولَ اللَّهِ،
 أَخْبِرْنِي عَنِ الْجِهَادِ وَالْعَزْوِ، فَقَالَ: «يَا عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَمْرٍو،
 إِنْ قَاتَلْتَ صَابِرًا مُحْتَسِبًا بَعَثَكَ اللَّهُ صَابِرًا، وَإِنْ قَاتَلْتَ
 مُرَائِنًا مُكَاثِرًا بَعَثَكَ اللَّهُ مُرَائِنًا مُكَاثِرًا، يَا عَبْدَ اللَّهِ بْنَ
 عَمْرٍو، عَلَى أَيِّ حَالٍ قَاتَلْتَ أَوْ قَتَلْتَ بَعَثَكَ اللَّهُ عَلَى
 تِلْكَ الْحَالِ».

İbni Amr (r.a)'dan rivayet edildiğine göre:

Abdullah bin Amr (r.a) dedi ki: “Yâ Resûlüllah cihâd ve gazadan bana haber ver” dedim. Resûlüllah (s.a.v), “Ey Abdullah bin Amr eğer sabredici ve sevap ümit edici olarak savaşırsan, Allah seni sabredici, sevâb ümid edici olarak diriltecek, eğer riyakârlık ve mal toplamak için savaşırsan, Allah ta seni riyakâr ve mal çoğaltıcı olarak diriltecek, Ey Abdullahbin Amr ne hal üzerine savaşırsan veya öldürülürsen, Allah ta seni o hal üzerine diriltir” buyurdu.

ALLAH RIZASI YANINDA DÜNYALIK TALEP ETMEK İÇİN CİHAD YAPANIN DURUMU

حَدَّثَنَا أَبُو تَوْبَةَ الرَّبِيعُ بْنُ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ الْمُبَارَكِ، عَنِ
 ابْنِ أَبِي ذَنْبٍ، عَنِ الْقَاسِمِ، عَنْ بُكَيْرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ

الْأَشَجَّ، عَنِ ابْنِ مَكْرَرٍ — رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ الشَّامِ — عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَجُلًا قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، رَجُلٌ يُرِيدُ الْجِهَادَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَهُوَ يَتَّبِعِي عَرَضًا مِنْ عَرَضِ الدُّنْيَا. فَقَالَ: (لَا أَجْرَ لَهُ) فَأَعْظَمَ ذَلِكَ النَّاسُ فَقَالُوا لِلرَّجُلِ: عُدْ فَلَعَلَّكَ لَمْ تَفْهَمْهُ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ رَجُلٌ يُرِيدُ الْجِهَادَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَهُوَ يَسْتَبْغِي عَرَضًا مِنْ عَرَضِ الدُّنْيَا فَقَالَ: (لَا أَجْرَ لَهُ فَأَعْظَمَ ذَلِكَ النَّاسُ فَقَالُوا لِلرَّجُلِ: عُدْ يَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ لَهُ الثَّالِثَةُ فَقَالَ لَهُ: (لَا أَجْرَ لَهُ)

Ebû Hüreyre (r.a)'dan rivâyet edildiğine göre:

Bir kimse, “Yâ Resûlüllah, bir adam Allah yolunda cihâd murad ediyor, halbuki dünya eşyalarından bir şey de elde etmek istiyor” dedi. Resûlüllah (s.a.v), “Onun için sevab yoktur” buyurdu. Resûlüllah (s.a.v)’ın bu cevabı, nâs üzerinde büyük tesir yaptı. Adama, “Resûlüllah (s.a.v)’a soruyu iade et, umulur ki sen sözünü ona anlatamadın” dediler. Adam, “Yâ Resûlüllah, bir adam Allah yolunda cihad murad ediyor. Halbuki dünya eşyalarından bir şey de elde etmek istiyor, dedi. Resûlüllah (s.a.v), “Onun için sevab yoktur” buyurdu. Resuluallahın bu cevabı nas üzerinde büyük tesir yaptı. Adama: “Resûlüllah (s.a.v)a soruyu iade et” dediler. Adam, üçüncü defa Resûlüllah (s.a.v) a sorusunu tekrarladı. Resûlüllah (s.a.v) ona, “Onun için sevab yoktur” cevabını verdi. (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2516)

SAVAŞTA ÇOCUKLARIN VE KADINLARIN DURUMU

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ نَزَلَ أَهْلُ
قُرَيْظَةَ عَلَى حُكْمِ سَعْدِ بْنِ مُعَاذٍ فَأَرْسَلَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى سَعْدٍ فَأَتَى عَلَى حِمَارٍ فَلَمَّا دَنَا مِنَ
الْمَسْجِدِ قَالَ لِلْإِنصَارِ قُومُوا إِلَى سَيِّدِكُمْ ثُمَّ قَالَ هَؤُلَاءِ
نَزَلُوا عَلَى حُكْمِكَ فَقَالَ تَقْتُلُ مُقَاتِلَتَهُمْ وَتَسْبِي ذَرَارِيَهُمْ
قَالَ قَضَيْتَ بِحُكْمِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَرُبَّمَا قَالَ بِحُكْمِ
الْمَلِكِ.

Ebû Saîdi'l-Hudri radiyallahu anh'den rivayete göre şöyle demiştir: Kureyza halkı Sa'd ibn-i Muaz'ın hükmüne boyun eğdi de Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Sa'd'a haber gönderdi. Sa'd, bir merkebe üzerinde geldi. Mes-cide yaklaşıncâ Resulüllah Ensâr'a:

- Haydi ulunuza ayağa kalkınız (istikbâl edip indiriniz!).

Sonra Resûlüllah Sa'd'a: Şunlar (Benî Kureyza) senin hükmüne râzı oldular! buyurdu. Sa'd da:

- Bunların harb edenlerini öldürür, kadın ve çocuklarını da esir alırsın! dedi. Bunun üzerine Resûlüllah:

- Ey Sa'd, Aziz ve Celil olan Allah'ın hükmüne uygun hükmettin! buyurdu. Râvî (Hükmu'llâh yerinde) çok defa Hükümü'l-Melik diye rivâyet etmiştir. (Tecrid-i Sarih, C.10, H.No: 1591)

ALLAH YOLUNDA GAZA ETMEK ÇOCUKLARI VE KADINLARI ÖLDÜRMEK

حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ آدَمَ وَعُبَيْدُ
اللَّهِ ابْنُ مُوسَى، عَنْ حَسَنِ بْنِ صَالِحٍ، عَنْ خَالِدِ بْنِ
الْفَزْرِ، حَدَّثَنِي أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ:
«انْطَلِقُوا بِاسْمِ اللَّهِ وَبِاللَّهِ وَعَلَى مِلَّةِ رَسُولِ اللَّهِ، وَلَا
تَقْتُلُوا شَيْخًا فَانِيًّا وَلَا طِفْلًا، وَلَا صَغِيرًا، وَلَا امْرَأَةً، وَلَا
تَغْلُوا، وَضُمُّوا غَنَائِمَكُمْ، وَاصْلِحُوا، (وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ
يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ)».

Enes bin Mâlik (r.a) dan rivayet edildiğine göre: Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

“Allah’ın ismiyle, Resûlullah’ın sünneti üzerine gidi-
niz, yaşı geçmiş fanileri, çocukları, küçükleri, kadınları
öldürmeyin. Mali Ganimete hiyanet etmeyin, ganimeti
bir araya toplayın, işlerinizi düzeltiniz. İyilik yapınız (Al-
lah iyilik yapanları sever). (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2614)

حَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ وَإِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ. جَمِيعاً عَنْ
جَرِيرٍ. قَالَ زُهَيْرٌ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ
التَّيْمِيِّ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: كُنَّا عِنْدَ خُذَيْفَةَ. فَقَالَ رَجُلٌ: لَوْ
أَدْرَكْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَاتَلْتُ مَعَهُ وَأَبْلَيْتُ. فَقَالَ
خُذَيْفَةُ: أَنْتَ كُنْتَ تَفْعَلُ ذَلِكَ؟ لَقَدْ رَأَيْتَنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ
ﷺ لَيْلَةَ الْأَحْزَابِ. وَأَخَذَتْنَا رِيحٌ شَدِيدَةٌ وَقُرَّ. فَقَالَ
رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «أَلَا رَجُلٌ يَأْتِينِي بِخَبَرِ الْقَوْمِ، جَعَلَهُ اللَّهُ
مَعِيَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ؟» فَسَكَتْنَا فَلَمْ يُجِبْهُ مِنَّا أَحَدٌ. ثُمَّ قَالَ
«أَلَا رَجُلٌ يَأْتِينَا بِخَبَرِ الْقَوْمِ، جَعَلَهُ اللَّهُ مَعِيَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ؟»
فَسَكَتْنَا. فَلَمْ يُجِبْهُ مِنَّا أَحَدٌ. ثُمَّ قَالَ «أَلَا رَجُلٌ يَأْتِينَا بِخَبَرِ
الْقَوْمِ، جَعَلَهُ اللَّهُ مَعِيَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ؟» فَسَكَتْنَا. فَلَمْ يُجِبْهُ
مِنَّا أَحَدٌ. فَقَالَ «قُمْ يَا خُذَيْفَةُ! فَاتِنَا بِخَبَرِ الْقَوْمِ» فَلَمْ أَجِدْ
بُدًّا، إِذْ دَعَانِي بِاسْمِي، أَنْ أَقُومَ. قَالَ «اذْهَبْ فَاتِنِي بِخَبَرِ
الْقَوْمِ. وَلَا تَذْعُرْهُمْ عَلَيَّ» فَلَمَّا وَلَّيْتُ مِنْ عِنْدِهِ
جَعَلْتُ كَأَنَّمَا أَمْشِي فِي حَمَّامٍ. حَتَّى أَتَيْتُهُمْ. فَرَأَيْتُ أَبَا
سُفْيَانَ يَصْلِي ظَهْرَهُ بِالنَّارِ. فَوَضَعْتُ سَهْمًا فِي كَبِدِ
الْقَوْسِ. فَأَرَدْتُ أَنْ أُرْمِيَهُ. فَذَكَرْتُ قَوْلَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ

«وَلَا تَذَعْرَهُمْ عَلَى» وَلَوْ رَمَيْتُهُ لِأَصَبْتُهُ. فَرَجَمْتُ وَأَنَا
 أَمْشِي فِي مِثْلِ الْحَمَامِ. فَلَمَّا أَتَيْتُهُ فَأَخْبَرْتُهُ بِخَبَرِ الْقَوْمِ،
 وَفَرَعْتُ، قُرِرتُ. فَالْبَسَنِي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ مِنْ فَضْلِ
 عَبَاءَةٍ كَانَتْ عَلَيْهِ يُصَلَّى فِيهَا. فَلَمْ أَزَلْ نَائِمًا حَتَّى
 أَصْبَحْتُ. فَلَمَّا أَصْبَحْتُ قَالَ «قُمْ. يَا تَوْمَانُ!».

Bize Züheyir b. Harb ile İshâk b. İbrâhim hep birden
 Cerîr'den rivâyet ettiler. Züheyir (Dedi ki): Bize Cerir, A'-
 meş'den, o da İbrahim Et-Teymî'den, o da babasından
 naklen rivayet etti. Şöyle demiş:

Huzeyfe'nin yanında idik. Bir adam:

- Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e yetişsem
 onunla birlikte harp eder; kendimi gösterirdim! dedi. Bu-
 nun üzerine Huzeyfe şunları söyledi:

- Bunu sen mi yapacaktın? Vallahi ben kendimizi Ah-
 zâb (harbi) gecesi Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sel-
 lem)'le birlikte görmüşümdür! Bizi şiddetli bir rüzgâr ve
 soğuk yakalamıştı. Derken Resûlullah (Sallallahu Aleyhi
 ve Sellem):

“Bana bu kavmin haberini getirecek bir adam yok mu?
 Allah onu kıyamet gününde benimle beraber haşredecek-
 tir!” buyurdu. Biz sustuk. Kendisine bizden hiç bir kim-
 se cevâb vermedi. Sonra (tekrar):

“Bize bu kavmin haberini getirecek bir adam yok mu?
 Allah onu kıyamet gününde benimle beraber haşredecek-
 tir!” buyurdular. Biz (yine) sustuk! Kendisine bizden hiç
 bir kimse cevap vermedi. Sonra (yine):

“Bize bu kavmin haberini getirecek bir adam yok mu?

Allah onu kıyamet gününde benimle beraber haşredecektir!” buyurdu. Biz (yine) sustuk. Kendilerine bizden hiç bir kimse cevap vermedi. Bunun üzerine:

“Kalk yâ Huzeyfe! Bize bu (düşman) kavmin haberini getir!” buyurdu. Çâre bulamadım; çünkü ismimle beni kalkmaya dâvet etmişti!..

“Git de bana bu kavmin haberini getir! Ama onları aleyhime kışkırtma!” buyurdu.

Onun yanından çekildiğim zaman hamamda yürüyor gibi ısınmışım. Nihayet düşmanlara vardım. Baktım ki, Ebû Süfyân sırtını ateşle ısıtıyor. Hemen yayın içine bir ok koydum ve ona atmak istedim. Fakat Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in:

“Ama onları aleyhime kışkırtma!” sözünü hatırladım. Atmış olsam onu mutlaka vururdum! Sonra döndüm ama yine hamamda yürüyor gibi ısınmışım. Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’e geldiğimde düşmanın haberini kendilerine iletip bitirdiğim vakit üşüdüm. Bunun üzerine Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) üzerinde bulunan ve içinde namaz kıldığı bir abanın artan yerini bana örttü. Artık sabahlayıncaya kadar uyudum kaldım. Sabahladığım zaman (bana):

“Kalk ey uykucu!” buyurdular. (Sahih-i Müslim. C.1, H.No: 99)

CİHÂD
ETMENİN MÜKÂFATINI BİLDİREN
ÂYET-İ KERİME
VE
HADİS-İ ŞERİFLER
(BEŞİNCİ BÖLÜM)

CİHÂD
ETMENİN MÜKÂFATINI BİLDİREN
ÂYET-İ KERİMELER

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتَ بَلْ أَحْيَاءٌ
وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ

“Allah yolunda öldürülmüş olanlar için “ölüler” demeyin. Bilakis onlar diridirler. Fakat siz iyice anlamazsınız.”

(Bakara sûresi, âyet: 154)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَابًا مُؤَجَّلًا وَمَنْ
يُرِذْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِذْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ
مِنْهَا وَسَنَجْزِي الشَّاكِرِينَ

“Allah’ın izni (emri ve kazası) olmadıkça hiç bir kimseye ölmek yoktur. O, va’desiyle yazılmış bir yazıdır. Kim

dünya menfaatını dilerse kendisine ondan verimiz. Kim de ahiret sevabını isterse ona da bundan verimiz. Biz şükredenleri mükâfatlandıracağız.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 145)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَاتَّيَهُمُ اللَّهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحُسْنَ ثَوَابِ الْآخِرَةِ وَاللَّهُ يُحِبُّ
الْمُحْسِنِينَ

“Nihayet Allah onlara hem dünya ni’metini, hem ahiret sevabının güzelliğini verdi. Allah iyi hareket edenleri sever.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 148)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٌ
خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ

“Andolsun, eğer Allah yolunda öldürülür veya ölürseniz Allah’ın bir mağfireti ve esirgemesi onların toplayacakları (bütün) şeylerden (dünyalıklardan) elbet daha hayırlıdır.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 157)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَيْنَ مِثْمَ أَوْ قُتِلْتُمْ لَالَى اللَّهِ تُحْشَرُونَ

“Andolsun, ölseniz de, yahud öldürülseniz de muhak-
kak ki hepiniz Allah (ın huzuruna gidib) toplanacaksınız.”
(Âl-i İmran sûresi, âyet: 158)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءُ
عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ
وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ إِلَّا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

“Allah yolunda öldürülenleri sakın ölümler sanma. Bi-
lakis onlar rahbleri katında diridirler. (Öyle ki Allah’ın) lutf-
ü inayetinden, kendilerine verdiği (şehidlik mertebesi) ile
hepsi de şad olarak (cennet ni’metleriyle) rızıklanırlar. Ar-
kalarından henüz onlara katılamayan dindaş)ları(ı)
hakkında da: “Onlara hiç bir korku yoktur. Onlar mah-
zun da olacak değildir” diye müjde vermek isterler.”
(Âl-i İmran sûresi, âyet: 169-170)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ
الْمُؤْمِنِينَ

“Onlar Allah’dan (gelen) bir ni’metle, (hatta) daha fazlasıyla ve Allah’ın, mü’minlere olan mükâfatını zayi etmeyeceği müjdesiyle de sevinirler.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 171)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ
لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرٌ عَظِيمٌ

“Kendilerine yara isabet ettikten sonra yine Allah’ın ve peygamberin da’vetine icabet edenler, (hele) içlerinden iyilik yapanlar ve (fenalıktan) sakınanlar için pek büyük mükâfat vardır.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 172)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ
فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

“Onlar öyle kimselerdir ki halk kendilerine: “(düşman-
larınız olan) insanlar size karşı ordu hazırladılar, o halde
onlardan korkun” dedi de bu (söz) onların imanını artırı-
dı ve: “Allah bize yeter. O, ne güzel vekildir dediler.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 173)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَانْقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَّمْ يَمَسَّسْهُمْ سُوءٌ وَاتَّبَعُوا
رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ

“Bunun üzerine kendilerine hiç bir fenalık dokunma-
dan Allah’dan ni’met (afiyet ve selamet) ve fazl(-u tica-
ret) ile geri geldiler. (Bu suretle) Allah’ın rızasına da uy-
muş bulundular. Allah, çok büyük lutf-ü inayet sahibidir.”

(Âl-i İmrân sûresi, âyet: 174)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِنْكُمْ مِنْ
ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَى بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا
مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَوْ ذُوا فِي سَبِيلِي وَقَاتِلُوا وَقُتِلُوا لَا كُفْرَانَ
عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَا دُخْلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
ثَوَابًا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ

“Nihayet Rableri onlar (ın duaların) a (şöyle) icabet

etti: “İçinizden gerek erkek, gerek kadın -ki kiminiz ki-
minizden (hasıl değildir)- (hayırlı) bir iş yapanın amelini
ben elbette boşa çıkarmayacağım. İşte hicret edenlerin,
yurtlarından çıkarılanların, benim yolumda işkenceye, ha-
karete, ziyana uğrayanların, muharebe edenlerin ve öldü-
rülenlerin de, andolsun suçlarını örteceğim ve andolsun,
Allah canibinden bir mükafat olmak üzere, onları altın-
dan ırmaklar akar cennetlere de sokacağım. (Daha büyük
ve) güzel mükâfat ise Allah’ın yanındadır.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 195)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
لَا يَغُرُّكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ

“(Allah’ı ve Peygamberi) tanımayanların (refah için-
de) diyar diyar dönüp dolaşması zinhar seni aldatmasın!”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 196)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مَتَاعٌ قَلِيلٌ ثُمَّ مَاؤُهُمْ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمِهَادُ

“Azıcık faydalanmanın Sonunda varıp sığınacakları
yer cehennemdir. O, ne kötü duraktır”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 197)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا

الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا تَزُلَّ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ
لِلْأَبْرَارِ

“Fakat Rablerinden korkanlar (için) Altlarından ır-
maklar akan cennetler var. Kendileri için ebedi kalmak,
Rableri katından verilecek nice ziyafetlere de konmak
üzere- orada kalacaklardır. Allah'ın nezdinde olan ((ni-
metler) iyiler için daha hayırlıdır.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 198)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ
وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ
أَجْرًا عَظِيمًا

“Artık ahiret (sadeti) yerine (geçici) dünya hayatını sa-
tacak olanlar Allah yolunda muharebe etsin. Kim Allah
yolunda vuruşup da öldürülür, yahud (düşmanına) gale-
be ederse ona büyük bir ecir vereceğiz.”

(Nisa sûresi, âyet: 74)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَاعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ

وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ إِن كُنتُمْ
أَمْنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّقَىٰ
الْجَمْعَانِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“Eğer Allah’a (iman etmiş), hak ile batılın ayrıldığı gün, iki ordunun birbirine kavuştuğu (Bedir) gün (ü) kulumuz (Muhammed) e indirdiğimiz (ayetler) e inanmışsanız, bilin ki, ganimet olarak aldığınız her hangi bir şeyin mutlaka beşde biri Allah’ın, Resulünün, akrabalarının, yetimlerin, yoksulların, yolcunundur. Allah her şeye hakkıyla kadirdir.”

(Enfal sûresi, âyet: 41)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَالَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ
أَوْوُوا وَنَصَرُوا أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ
كَرِيمٌ

“İman edip de Allah yolunda hicret ve cihad edenler, barındıranlar -yardım edenler: İşte gerçek mü’min olanlar bunlardır. Mağfiredir ve ucsuz bucaksız rızık da onlarındır.”

(Enfal sûresi, âyet: 74)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ
وَأَنْفُسِهِمْ أَعْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ

“İman edip de hicret edenlerin, Allah yolunda mal-larıyla canlarıyla cihad edenlerin Allah yanında derecesi çok büyüktür. Kurtuluşa (dünya ve ahiret saadetine) erenler de işte onların ta kendileridir.”

(Tevbe sûresi, âyet: 20)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّتِ لَهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ
مُقِيمٌ

“Rableri onlara rahmetini, rızasını, onlara içlerinde tükenmez ve ebedi bir nimet bulunan cennetleri müjdeler.” müjdeler.”

(Tevbe sûresi, âyet: 21)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ

“Onlar orada ebedi olarak kalacaklardır. Çünkü Allah katında büyük ecir (ve mükâfatlar) vardır!”

(Tevbe sûresi, âyet: 22).

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَكِنَّ الرُّسُولَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ جَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ
وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

“Fakat o peygamber ve onun maiyyetinde bulunan mü'minler mallarıyla, canlarıyla cihad ettiler. İşte bütün hayırlar onlarındır. Onlar Kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.”

(Tevbe sûresi, âyet: 88)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

“Allah onlar için içinde ebedi kalıcı olmak üzere-altından ırmaklar akan cennetler hazırladı. İşte bu, en büyük saadettir.”

(Tevbe sûresi, âyet: 89)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ
الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ

حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ
مِنْ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ
الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

“Şübhesiz ki Allah hak yolunda (muharebe ederek düş-
manları) öldürmekte, kendileri de öldürülmekte olan mü'-
minlerin canlarını ve mallarını -kendilerine cennet (vermek)
mukabilinde- satın almıştır. (Onun) Tevrat'da, İncil'de
ve Kur'ân'da (zıkr olunan bu va'di) kendi üzerine hak
(ve kat'i) bir va'ddir. Allah kadar ahdine vefa eden kim-
dir? O halde (ey mü'minler) yapmış olduğunuz bu alış ve-
rişden dolayı sevinin. Bu, en büyük saadettir.”

(Tevbe sûresi, âyet: 111)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا فُتِنُوا ثُمَّ جَاهَدُوا
وَصَبَرُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

“(Bundan) sonra (şunu bil ki) senin Rabbin işkence-
lere uğratıldıklarından sonra (yurtlarından) hicret eden-
lerin, (bundan) sonra da (durmayıp) cihad edenlerin, gö-
ğüs gerenlerin yardımcısıdır. Şüphesiz senin Rabbin bun-
dan sonra cidden çok yarlıgayıcıdır, çok esirgeyicidir.”

(Nahl sûresi, âyet: 110)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَنْ نَفْسِهَا وَتُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا
عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

“O gün herkes (ancak) öz canı (nın kurtuluşu) için uğraşacak herkes ne yaptıysa (onun karşılığı) kendisine eksiksiz verilecek, onlar aslâ haksızlığa uğratılmayacaklardır.”

(Nahl sûresi, âyet: 111)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ
اللَّهُ رِزْقًا حَسَنًا وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ

“Allah yolunda hicret edip de sonra öldürülmüş veya ölmüş olanlar (a gelince:) Allah onları muhakkak güzel bir rızık ile rızıklandıracaktır. Çünkü rızık verenlerin en hayırlısı muhakkak ki Allah’dır, bizzat kendisidir.”

(Hac sûresi, âyet: 58)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ

“Kim cihad ederse ancak kendisi için cihad etmiş olur. Zira Allah elbette (bütün) alemlerden gani (müstağni)’dir.”

(Ankebut sûresi, âyet: 6)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتَلَ
أُولَئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدُ وَقَاتَلُوا وَكُلًّا
وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَى وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

“Ne oluyor size ki (iman ettikten sonra da) Allah yolunda harcamıyorsunuz? Halbuki göklerin ve yerin (bütün mirası Allah’ındır. İçinizde fetihden evvel (Allah yolunda) harcayan ve muharebe eden kimseler (diğerleriyle) bir olmaz. Onlar derece itibariyle (o fetihren) sonra harcayan ve muharebe edenlerden daha büyüktür. (Bununla beraber) Allah her birine en güzel olanı (cenneti) va’detti. Allah, ne yaparsanız hakkıyla haberdardır.”

(Hadid sûresi, âyet: 10)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ
عَذَابٍ أَلِيمٍ

“Ey iman edenler, elem verici bir azabdan sizi kurtaracak bir ticaret (yolunu) göstereyim mi size?”

(Saff sûresi, âyet: 10)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ
وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

“Allah’a ve peygamberine iman (da sebat) eder, mallarınızla, canlarınızla da Allah yolunda cihad edersiniz. Bu sizin için, eğer bilerseniz çok hayırlıdır.”

(Saff sûresi, âyet: 11)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِينَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

“(Böyle yaparsanız) o, sizin günahlarınızı yarılgar, sizi altlarından ırmaklar akan cennetlere ve adn cennetlerindeki çok güzel saraylara sokar. İşte bu, en büyük kurtuluş (saadet) tir.

(Saff sûresi, âyet: 12)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَأُخْرَى تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِيرُ
الْمُؤْمِنِينَ

“(Sizin için) seveceğiniz diğer (acil bir nimet) daha (var ki o da) Allah’dan nusret ve yakın fetih(dir). (Habibim) sen mü’minlere (bu nusreti ve fethi) müjdele.”

(Saff sûresi, âyet: 13)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرِ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ* إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمِدَّكُمْ
رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آلَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُنْزَلِينَ* بَلَىٰ إِنْ تَصْبِرُوا
وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُم مِّنْ فَوْرِهِمْ هَذَا يُمِدِّدْكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ
آلَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ* وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ
لَكُمْ وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُمْ بِهِ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ* لَيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ يَكْبِتُهُمْ
فَيَنْقَلِبُوا خَائِبِينَ

“Bedir savaşında düşmana nisbetle daha az ve zayıf olduğunuz halde, Allah size kesin zaferi verdi.

“Allah’dan korkun (ve münafıkların kaçışından kederlenmeyin) ta ki şükretmiş olasınız.”

“O vakit (Bedir’de) mü’minlere şöyle diyordun: “-Rabbimiz üç bin melek indirmekle size yardımda bulunması, yetişmez mi ?”

“Evet, eğer siz sabrederseniz ve Peygambere itaatsiz-

likten sakınırsanız, onlar da hemen üzerinize gelecek olurlarsa, Rabbiniz size nişanlı nişanlı beş bin melek (düşmana karşı) yardım edecektir.”

“Bu yardımı Allah size, sırf bir müjde olsun ve kalbleriniz bununla yatışsın diye yaptı. Yoksa zafer, ancak Aziz ve Hakim olan Allah’dandır.”

“Böylece Allah, o kâfir olanlardan bir kısmını kessin veya perişan etsin de, keder ve ziyan içinde dönüp gitmiş olsunlar.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 123-124-125-126-127)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولَى الضَّرَرِ
وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ
الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً
وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَى وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى
الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا* دَرَجَاتٍ مِنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً
وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا* إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ
ظَالِمِينَ أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي
الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا
فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا*

“Mü’minlerden özür sahibi olmaksızın cihaddan geri

kalanlarla, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla savaşanlar bir olmazlar. Allah, mallarıyla ve canlarıyla savaşanları, derece bakımından, oturanlardan çok üstün kıldı. Bununla beraber Allah ikisine de Cenneti vadetmiştir. Fakat Allah savaşanlara, oturanların üstünde pek büyük bir mükâfat vermiştir.”

“Mücahidler için Allah katından dereceler, mağfiret ve rahmet vardır. Allah çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir.”

“(Mekke’den hicret vacib olduğu zaman oradan hicret etmeyip küfür diyarında kalıp) nefislerine zulmettikleri halde, meleklerin, canlarını aldığı kimselere (azarlama kasdı ile) melekler şöyle derler: “- Ne işte idiniz?” Onlar: “- Biz Mekke’de zayıf kimselerdendik, hicret etmekten acızdık.” derler. Melekler de: “- Allah’ın arzı geniş değil mi idi? Siz de oraya hicret edeydiniz ya!” derler. İşte onların yeri cehennemdir. O, ne kötü bir dönüş yeridir!..”

(Nisa sûresi, âyet: 95-96-97)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَإِذْ كُنْتُمْ لَئِيْلٌ مُّسْتَضْعِفُونَ فِي الْأَرْضِ تَخَافُونَ
أَنْ يَتَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ فَآوَاكُمْ وَأَيَّدَكُمْ بِنَصْرِهِ وَرَزَقَكُمْ مِنَ
الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ*

“O zamanı da hatırlayın ki, siz (ey Muhacirler), bir vakit Mekke’de zayıf ve hakir görülen bir azlıktınız. Kâfirlerin sizi çarpıp yakalamasından korkuyordunuz. Öyle

iken, Allah sizi Medine’de barındırdı, ev-bark sahibi yaptı ve yardımıyla kuvvetlendirdi. Size en pâk ve temiz şeylerden (ganimetlerden) rızık verdi, gerek ki şükredesiniz.”

(Enfal sûresi, âyet: 26)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِالْفِ مِّنَ
الْمَلَائِكَةِ مُرْدِفِينَ

“O vakit Rabbinizden yardım ve zafer istiyordunuz da O size: “- Gerçekten ben arka arkaya bin Melâike ile imdad ediyorum.” diye duanızı kabul buyurmuştu.”

(Enfal sûresi, âyet: 9)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

“Düşünen ve hakkı kabul edenlere Rableri katında Cennet vardır ve Allah, yapmakta oldukları hayırlı âmel-leri sebebiyle, onların yardımcısıdır.

(En’âm sûresi, âyet: 127)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَاعِمًا كَثِيرًا

وَسَعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ
يَذَرِكُهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا
رَحِيمًا*

“Her kim Allah yolunda hicret ederse, yeryüzünde gi-
decek çok yer ve genişlik bulur. Kim Allah’a ve Resûlüne
itaatla hicret ederek evinden çıkar da sonra kendisine ölüm
yetiştirse, onun ecri (mükâfatı) gerçekten Allah’a düşmüştür.
Allah çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir.”

(Nisa sûresi, âyet: 100)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ
عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ
وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا

“Kimki Allah’a ve O’nun resulüne itaat ederse işte bun-
lar, Allah’ın kendilerine nimet verdiği peygamberlerle, sıd-
dîklarla, şehidlerle ve iyi kimselerle beraberdirler. Bunlar
ne güzel arkadaşlarıdır!

(Nisa sûresi, âyet: 69)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ

أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ

“(Hazreti) Muhammed (A.S), ancak bir Peygamberdir. Ondan önce bir çok peygamberler gelip geçmiştir. Şimdi o ölür veya öldürülürse siz ardınıza dönüverecek misiniz (dininizden dönecek veya savaştan kaçacak mısınız?) Kim ardına dönerse, elbette Allah’a hiç bir şeyle zarar verecek değil, fakat şükredip sabredenlere Allah muhakkak mükâfat verecektir.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 144)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتْبِعُونَ مَا
انْفَقُوا مَنًّا وَلَا أَذًى لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

“Mallarını, cihâd ve hayır işlerinde Allah için harca-
yanlar ve sonra harcadıklarının arkasından başa kakma-
yı, gönül incitmeyi uygun görmeyenler (var ya) işte onla-
rın Rableri katında mükâfatları vardır. Onlara hiç bir kor-
ku yoktur ve mahzun da olmayacaklardır.”

(Bakara sûresi, âyet: 262)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ
وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ*

“Allah yolunda öldürülenlere: “- Onlar ölüler’dir” demeyin. Hakikatte onlar diridirler. Fakat siz anlayıp bilemezsiniz.”

(Bakara sûresi, âyet: 154)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ
الصَّابِرِينَ*

“Ey iman edenler, sabırla ve namazla Allah’dan yardım isteyin. Muhakkak Allah’ın yardımı sabredenlerle beraberdir.”

(Bakara sûresi, âyet: 153)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْلَفِينَ فِيهِ
فَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ*

“Allah’a ve Resûlüne iman edin de, sizi mirascılar kıldığı maldan, (Allah yolunda) harcayın. İçinizden iman edib

de (Allah yolunda) harcayanlar için büyük bir mükâfat vardır.”

(Hadid sûresi, âyet: 7)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتِلَ
أُولَئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدُ وَقَاتِلُوا وَكُلًّا
وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَى وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ * مَنْ ذَا الَّذِي
يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفَهُ لَهُ وَلَهُ أَجْرٌ كَرِيمٌ *

“(Ey mü’minler!) Size ne oluyor ki, Allah yolunda (mallarınızı) harcamıyorsunuz? Halbuki göklerin ve yerin mirası Allah’ındır (her şey O’nundur ve O’na kalacaktır; çünkü baki O’dur.) Fetihten (Mekke’nin fethinden) evvel, Allah yolunda harcıyıp savaşanlarınız, diğerleri ile bir olmaz. onlar, sonradan harcıyıp savaşanlardan, fazilet ve derece yönünden daha büyüktür. Bununla beraber Allah hepsine Hüsna’yi = Cennet’i va’d buyurdu. Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır.”

“Kimdir ahiretteki mükâfatını umarak Allah yolunda malını harcasın da, böylece Allah onun mükâfatını kat kat versin. Hem onun için çok iyi bir mükâfat da var..”

(Hadid sûresi, âyet: 10-11)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ
أَقْدَامَكُمْ*

“Ey iman edenler! Eğer Allah’a (dinine) yardım eder-
seniz, O, size zafer verir ve ayaklarınızı (savaşta) kaydır-
maz.”

(Muhammed sûresi, âyet: 7)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ
جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَّم تَرَوْهَا وَكَانَ اللَّهُ
بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا*

“Ey iman edenler! Allah’ın üzerinizdeki nimetini anın:
Hani (Hendek savaşında sizi yok etmek için kâfirlere ait)
ordular size gelmişti de, biz onların üzerine bir rüzgâr ve
görmediğiniz (meleklerden ibaret) ordular salıvermiştik.
Allah ne yapmakta olduğunuzu görüyordu.”

(Ahzab sûresi, âyet: 9)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقْنَهُمُ

اللَّهُ رِزْقًا حَسَنًا وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ*

“Allah yolunda hicret edip de, sonra öldürülmüş veya ölmüş olanlara gelince, elbette Allah onları güzel bir rızıkla (Cennet’de) rızıklandıracaktır. Çünkü Allah, rızık verenlerin en hayırlısıdır.”

(Hac sûresi, âyet: 58)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْرِجُهُمْ وَيَنْصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ
وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ* وَيُذْهِبْ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ
وَيَتُوبَ اللَّهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

“Onlarla muharebe edin ki, Allah, sizin ellerinizle kendilerini öldürsün ve böylece azab etsin; onları perişan etsin; size onlara karşı zafer versin ve mü’minler topluluğunun kalblerini ferahlandırınsın.”

“Ve müşriklerden eziyet çeken mü’minlerin kalblerindeki kini gidersin. Allah, dilediği kimseye tevbe nasib eder. Allah Alîm’dir, Hakîm’dir.”

(Tevbe sûresi, âyet: 14-15)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَى حَتَّى يُثْخِنَ فِي الْأَرْضِ
تُرِيدُونَ عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

“Hiçbir peygamber için harp sahasında düşmanı iyice ezinceye kadar esirler almak lââyık değildir. Siz, geçici dünya malını istiyorsunuz. Halbuki Allah, âhireti kazanmanızı diliyor. Allah Aziz'dir (dostlarını düşmanlarına üstün kılar), hükmünde hikmet sahibidir).”

(Enfal sûresi, âyet: 67)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ
رَحِيمٌ

“Artık elde ettiğiniz ganimetten helâl ve hoş olarak yeyin ve Allah’dan korkun. Gerçekten Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir.”

(Enfal sûresi, âyet: 69)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَإِذْ يُرِيكُمُوهُمْ إِذِ التَّقَاتُمْ فِي أَعْيُنِكُمْ قَلِيلًا وَيُقَلِّلُكُمْ فِي
أَعْيُنِهِمْ لِيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ
الْأُمُورُ*

“O vakit düşmanla karşılaştığınız sırada, Allah, onları gözlerinizde az gösteriyor, sizi de onların gözlerinde azaltıyordu (ki, çözülmeyip harbe tutuşsunlar. Halbuki savaş başladıktan sonra, sizi, kendilerinin iki misli görüyor-

lardı). Çünkü Allah, mukadder olan işi yerine getirecekti. Bütün işler Allah'a döndürülür.”

(Enfal sûresi, âyet: 44)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ
اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ
عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ
مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا
إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ*

“Allah’a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavmi, Allah’a ve peygamberine muhalefete kalkışan kimselerle sevişir bulamazsın; vелеv ki, o muhalifler, (soyca) babaları, veya oğulları, veya kardeşleri, veya hısım ve hemşehrileri olsun... İşte Allah, böyle (zalim) kimseleri sevmeyen bir kavmin kalblerine imanı tesbit buyurmuş ve kendilerini yüce katından bir rahmet ile kuvvetlendirmiştir. Onları, (ev ve ağaçları) altından ırmaklar akar Cennet’lere koyacak, içlerinde ebedi olarak kalacaklardır. Öyle ki, Allah onlardan razı, onlar da (bol ikramlardan dolayı) Allah’dan râzı... İşte bunlar, Allah taraftarıdır, (dininin yardımcılarıdır). Dikkat edin ki, Allah tarftarı olanlar, gerçek-

ten onlar, zafer bulanlardır (dünya ve ahiret saadetine erenlerdir).”

(Mücadele sûresi, âyet: 22)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ
اَثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ
مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ
كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ
عَزِيزٌ حَكِيمٌ*

“Eğer siz, Peygambere yardım etmezseniz, Allah vak-
tiyle ona yardım ettiği gibi yine eder. Hani Mekke kâfir-
leri onu Mekke’den çıkardıklarında ikinin ikincisi (Pey-
gamberin arkadaşı Hz. Ebu Bekir) ile (Sevr dağında) ma-
ğaradaydılar. O vakit peygamber, arkadaşına şöyle
diyordu:

Nihayet Allah Peygamberin (veya Ebû Bekir’in) üze-
rine mânevi huzurunu indirdi ve onu, görmediğiniz ordu-
larla kuvvetlendirdi. Böylece küfredenlerin kelimesini (şirk
davasını), en alçak etti. En yüksek olan ancak Allah’ın
kelimesidir.

Allah, (her şeye) galibdir, hükmünde hikmet sahibi-
dir.”

(Tevbe sûresi, âyet: 40)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ
أَعَجَبْتَكُمْ كَثَرْتُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمْ
الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْبِرِينَ*

“Şüphe yok ki Allah, size bir çok savaş yerlerinde zafer verdi ve “HUNEYN” gününde size yardım etti. O vakit Huneyn’de çokluğunuz size güven vermişti de, bir faydası olmamıştı. Yer yüzü, o genişliği ile başınıza dar gelmişti. Sonra da bozularak arkanızı dönmüştünüz.”

(Tevbe sûresi, âyet: 25)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا
وَتَبَّتْ أَقْدَامُنَا وَانْصَرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ* فَهَزَمُوهُمْ
بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَآتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ
وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْ لَادَفَعُ اللَّهُ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ
لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ*

“Talût’a bağlı bulunan mü’minler, Calût ve onun askerlerine karşı çarpışmak üzere çıktıkları zaman şöyle dua ettiler: “-Ey Rabbimiz, üzerimize bol bol sabır ver, ayak-

larımıza kuvvet ve sebat ver ve bizi kâfirler kavmi üzerine muzaffer kıl.”

“Nihayet Allah’ın izni ile kâfirleri bozguna uğrattılar. Mü’minler safında bulunan Dâvud (aleyhisselâm) da düşman hükümdarı Calût’u öldürdü. Allah, Dâvud’a padişahlık ve peygamberlik verdi ve ona dilediği şeyleri de öğretti. (Zırh yapmak, kuşlarla konuşmak ve güzel sesle okumak gibi...)

Eğer Allah, insanların bir kısmını diğer bir kısmı ile defetmeseydi (mü’minleri kâfirlere üstün kılmasaydı) dünyü fesad ve küfür karanlığına bürünürdü. Fakat Allah, âlemler üzerine ihsan ve rahmet sahibidir.”

(Bakara sûresi, âyet: 250-251)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ
رَؤُوفٌ بِالْعِبَادِ

“İnsanlardan bir kısmı da vardır ki, Allah’ın rızasını isteyerek nefsinin Allah’a ibadet yolunda sarfeder. Allah ise kullarına çok merhamet edicidir.”

(Bakara sûresi, âyet: 207)

*

CİHÂD
ETMENİN MÜKÂFATINI BİLDİREN
HADİS-İ ŞERİFLER

CİHAD ETMENİN FAZİLETİ

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ السَّبَّاحِ . ثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ أَبِي حَازِمٍ .
أَخْبَرَنِي أَبِي عَنْ بَعْجَةَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَدْرِ الْجُهَنِيِّ، عَنْ
أَبِي هُرَيْرَةَ؛ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ «خَيْرُ مَعَاشٍ النَّاسِ لَهُمْ،
رَجُلٌ مُمْسِكٌ بِعَنَانٍ فَرَسِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ. وَيَطِيرُ عَلَى
مَتْنِهِ. كُلَّمَا سَمِعَ هَيْعَةً أَوْ فَرْعَةً طَارَ عَلَيْهِ إِلَيْهَا. يَبْتَغِي
الْمَوْتَ أَوْ الْقَتْلَ، مَظَانَّهُ. وَرَجُلٌ فِي غُنَيْمَةٍ، فِي رَأْسِ
شَعْفَةٍ مِنْ هَذِهِ الشَّعَافِ، أَوْ بَطْنِ وَادٍ مِنْ هَذِهِ الْأَوْدِيَةِ.
يُقِيمُ الصَّلَاةَ، وَيُؤْتِي الزَّكَاةَ، وَيَعْبُدُ رَبَّهُ حَتَّى يَأْتِيَهُ الْيَقِينُ.
لَيْسَ مِنَ النَّاسِ إِلَّا فِي خَيْرٍ».

“...Ebû Hüreyre (r.a.)’den rivâyet edildiğine göre; Pey-
gamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:
“İnsanlar için hayırlı yaşayış Allah yolunda (cihâd için)

sirtında uçarcasına koşturacağı atının yularından tutan (sa-
vaşa hazır bekleyen) bir adamın yaşantısıdır. O, korkulu
bir düşman sesini veyâ düşmana saldırma çağrısını işitti-
ği her an atının üstünde uçarcasına fırlayarak o sese doğ-
ru giderek ölmek veya öldürmek meydanlarında gazi veya şe-
hid olmak ister ve hayırlı hayat o adamın hayatıdır ki şu
dağların tepelerinden bir tepenin üstünde veya şu dereler-
den birinin içinde küçük bir koyun sürüsü içinde bulunur.
Namazını vaktinde ve usulüne uygun olarak kılar, zekâ-
tını öder ve ölünceye kadar Rabbine kulluk eder. İnsan-
lardan yana da iyilikten başka bir şey işlemez.” (Sünen-i İbn-i
Mace, C.8, H.No: 3977)

CIHAD ETMENİN FAZİLETİ

عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ سَأَلْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَيُّ الْعَمَلِ أَفْضَلُ قَالَ إِيْمَانٌ بِاللَّهِ وَجِهَادٌ فِي
سَبِيلِهِ قُلْتُ فَأَيُّ الرِّقَابِ أَفْضَلُ قَالَ أَغْلَاهَا ثَمَنًا وَأَنْفَسُهَا
عِنْدَ أَهْلِهَا قُلْتُ فَإِنْ لَمْ أَفْعَلْ قَالَ تُعِينُ صَانِعًا أَوْ تَصْنَعُ
لَاخِرَ قُلْتُ فَإِنْ لَمْ أَفْعَلْ قَالَ تَدْعُ النَّاسَ مِنَ الشَّرِّ فَإِنَّهَا
صَدَقَةٌ تَصَدَّقُ بِهَا عَلَى نَفْسِكَ.

Ebu Zerr-i Gifari radiyallahu anh'den şöyle dediği ri-
vâyet edilmiştir:

Bir kere Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e:

- (Yâ Resûlallah!) Hangi ibâdet efdaldır? diye sordum.

Resûlüllah:

- Allah'a iman ve Allah yolunda cihad, buyurdu. (Yine) ben:

- Hangi esir veya köle (yi âzadlamak) efdaldır? diye sordum. Resûl-i Ekrem:

- Pahası yüksek ve sahibi yanında rağbeti çok olan, buyurdu. (Tekrar) ben:

- Ya köle âzâdına gücüm yetişmezse? diye sordum. Resûlüllah:

- Ya sanatkâra muâvenet, yahut beceriksiz, iş bilmez kişiye yardım edersin! buyurdu. (Yine) ben:

- Yardım da yapamazsam? dedim. Resûl-i Ekrem:

- Şer (rin) den halkı emin bulundurursun!... Bu da kendin için tasadduk ettiğin bir sadakadır, buyurdu.

(Tecrid-i Sarih, C.7, H.No: 1112)

AMELLERİN HANGİSİ EFDALDIR?

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سُئِلَ أَيُّ الْعَمَلِ أَفْضَلُ؟ قَالَ إِيْمَانٌ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ. قِيلَ ثُمَّ مَاذَا؟ قَالَ الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ. قِيلَ ثُمَّ مَاذَا؟ قَالَ حَجٌّ مَبْرُورٌ.

Ebû Hüreyre radiyallahu anh'den:

Şöyle demiştir: Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e: "Amelin hangisi efdâldır?" diye sordular. "Allah'a ve Resûlüne imân." buyurdu. "Ondan sonra hangisi?" dediler. "Allah yolunda cihâd." buyurdu. "Ondan sonra hangisi?" diye sordular. "Makbûl (olmuş, içine günah ve riyâ karışmamış) Hac." cevâbını verdi. (Tecrid-i Sarih, C.1, H.No: 25)

AMELLERİN EN FAZİLETLİSİ CİHADDIR

حَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ حَدَّثَنَا عَبْدَةُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرٍو حَدَّثَنَا أَبُو سَلَمَةَ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: «سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَيُّ الْأَعْمَالِ أَفْضَلُ؟ أَوْ أَيُّ الْأَعْمَالِ خَيْرٌ؟ قَالَ: إِيْمَانٌ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ، قِيلَ: ثُمَّ أَيُّ شَيْءٍ؟ قَالَ: الْجِهَادُ سِنَامُ الْعَمَلِ، قِيلَ: ثُمَّ أَيُّ شَيْءٍ يَارَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: ثُمَّ حَجٌّ مَبْرُورٌ».

Ebu Hüreyre (r.a) den rivayet edilmiştir; dedi ki: “Resûlullah (S.A.V)’e “amellerin hangisi daha faziletlidir?” veya “amellerin hangisi daha hayırlıdır?” diye sorulduğunda, “Allah’a O’nun Rasûlüne iman etmek!” buyurdu. “Sonra hangi amel!” dendi “Cihâd. amellerin en yükseğidir!” buyurdu. “Yâ Resûlullah! sonra hangi amel?” dendi ve Resûl-i Ekrem, “makbûl Hacc!” buyurdu.”

Bu hadis hasen-sahih’tir. Ebu Hüreyre tarikiyle Resûlullah (S.A.V)’den müteaddid vecihlerden rivayet edilmiştir. (Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1709)

AMELLERİN EN FAZİLETLİLERİNDEN BİRİ DE CİHADDIR

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ حَنْبَلٍ، حَدَّثَنَا حَجَّاجٌ، قَالَ: قَالَ ابْنُ جُرَيْجٍ: حَدَّثَنِي عُثْمَانُ ابْنُ أَبِي سُلَيْمَانَ، عَنْ عَلِيٍّ الْأَزْدِيِّ، عَنْ عُبَيْدِ بْنِ عَمْرِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ ابْنِ حُبْشَى

الْحَشَعَمِي، أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ سُئِلَ: أَيُّ الْأَعْمَالِ أَفْضَلُ؟
 قَالَ: «طُولُ الْقِيَامِ» قِيلَ: أَيُّ الصَّدَقَةِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «جَهْدُ
 الْمُقِلِّ» قِيلَ: فَأَيُّ الْهَجْرَةِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «مَنْ هَجَرَ مَا
 حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ» قِيلَ: فَأَيُّ الْجِهَادِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «مَنْ جَاهَدَ
 الْمُشْرِكِينَ بِمَالِهِ وَنَفْسِهِ» قِيلَ: فَأَيُّ الْقَتْلِ أَشْرَفُ؟ قَالَ:
 «مَنْ أَهْرَقَ دَمَهُ وَعَقَرَ جَوَادُهُ».

Abdullah bin Hubşi el-Haşamî (r.a)'dan şöyle rivayet edilmiştir:

Peygamber (s.a.v)'e amellerin en faziletlisi hangisidir? diye soruldu.

Resûlüllah (s.a.v):

- “Kıyamı uzun olanıdır.” Sadakaların en faziletlisi nedir? denildi. Efendimiz.

- “Azalacağından korkarak (çoğaltılması ümidi beslendiği zaman) verilendir.” Hicretin en faziletlisi hangisidir?” denildi. Peygamber (s.a.v):

- “Allah’ın ona haram kıldıklarından kaçanın hicretidir.” Cihadın en efdali hangisidir? denildi. Resûlüllah (S.A.V):

- “Mal ve canıyla müşriklerle savaşmanın cihâdıdır.” Hangi ölüm daha hayırlıdır? denildi. Resûlüllah (s.a.v):

- “Atı öldürülüp, kendi kanı da akıtılanın ölümü ölüm-lerin en efdalidir.” buyurdu. (Sünen-i Ebu Davud, C.2, H.No:

1449)

ALLAH YOLUNDA CİHAD DÜNYADAKİLERDEN EFDALDİR

حَدَّثَنَا نَصْرُ بْنُ عَلِيٍّ الْجَهْضَمِيُّ وَمُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، قَالَا:
ثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ ثَنَا حُمَيْدٌ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، أَنَّ
رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ «لَعْدَوَةٌ أَوْ رَوْحَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ،
خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا».

“... Enes bin Mâlik (Radiyallahu anh)’den rivayet edildiğine göre; Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Sabahleyin veya akşamleyin herhangi bir vakitte Allah yolunda (cihad için) bir kere yürüyüş, şüphesiz dünyadan ve dünyadaki şeylerin hepsinden hayırlıdır.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2757)

HANGİ CİHAD ALLAH YOLUNDADIR?

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ. ثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنِ
الْأَعْمَشِ، عَنْ شَقِيقٍ، عَنْ أَبِي مُوسَى؛ قَالَ: سَأَلَ النَّبِيَّ
ﷺ عَنِ الرَّجُلِ يُقَاتِلُ شَجَاعَةً، وَيُقَاتِلُ حِمِيَّةً، وَيُقَاتِلُ
رِيَاءً فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «مَنْ قَاتَلَ لِتَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ
هِيَ الْعُلْيَا، فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ».

“... Ebû Mûsa (el-Eş’âri) (Radiyallahu anh)’den rivâyet edildiğine göre:

Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’e, kahramanlık için savaşan adam, hamiyyet (yâni taassub ve yakın-

larını desteklemek) niyetiyle savaşılan adam ve gösteriş amacıyla savaşılan adamın durumu (hakkında ne buyrulur? diye) soruldu. Bunun üzerine Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“Kim yalnız tevhid kelimesinin izzeti, yücelmesi için cihad ederse ancak o kimsenin cihadı Allah yolundadır” buyurdu.”(Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2783)

CIHADA MUADİL BİR AMEL OLMADIĞI

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ دُلَّنِي عَلَى عَمَلٍ يَعْدِلُ الْجِهَادَ قَالَ لَا أَجِدُهُ قَالَ هَلْ تَسْتَطِيعُ إِذَا خَرَجَ الْمُجَاهِدُ أَنْ تَدْخُلَ مَسْجِدَكَ فَتَقُومَ وَلَا تَقُومَ وَتَصُومَ وَلَا تُفِطِرَ قَالَ وَمَنْ يَسْتَطِيعُ ذَلِكَ.

Ebû Hüreyre radiyallahu anh'ten (şöyle) dediği rivayet edilmiştir: (Bir kere) Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e bir er kişi geldi de:

-Yâ Resûlallah! Bana cihâda muâdil bir ibadet gösterir misin? dedi. Resûlullah:

- Ben cihad değerinde bir ibâdet bulmuş değilim ki, buyurdu. (Ve devâm edip):

- (Sana sorarım) gücün yetişir mi ki: mücâhid (sefere) çıktığı sıra sen (de) mescidine girip (o dönünceye kadar) namaz kılasın da hiç usanmıyasın. Ve oruç tutasın da hiç iftar etmiyesin? diye sordu. O kişi:

- Buna kimin gücü yeter ki? diye cevap verdi.(Tecrid-i Sarih, C.7, H.No: 1176)

ALLAH ADI YÜCE OLSUN DİYE CİHAD ETMEK

عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ الرَّجُلُ يُقَاتِلُ لِلْمَغْنَمِ وَالرَّجُلُ يُقَاتِلُ لِلذِّكْرِ وَالرَّجُلُ يُقَاتِلُ لِيُرَى مَكَانَهُ فَمَنْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ: مَنْ قَاتَلَ لِتَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ.

Ebû Musâ (Eş'arî) den şöyle demiş olduğu rivâyet olunmuştur: (Bir kere) Nebî (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e bir kişi geldi de o:

- (Yâ Resûlallah!) Bir kısım kimseler ganimet malı için muhârebe eder, bir kısım kimseler de (halk arasında) övmek için muhârebe eder. Bir kısım insanlar da (şecâatte) mevkii görülsün diye cihâd eder. Şu halde, Allah uğruna cihâd eden kimdir? diye sordu. Resûlüllah:

- Kim ki yalnız Allah adı, (varlığı ve birliği ve dini yüce olsun diye cihad ederse o mücâhidin cihâdı Allah yolundadır, buyurdu. (Tecrid-i Sarih, C.8, H.No: 1190)

CİHADIN ZİLHİCCENİN İLK ON GÜNÜNDEKİ ORUÇTAN EFDAL OLDUĞU

حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ. ثنا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ مُسْلِمِ الْبَطِينِ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ؛ قَالَ:

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «مَا مِنْ أَيَّامٍ، الْعَمَلُ الصَّالِحُ فِيهَا أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنْ هَذِهِ الْأَيَّامِ» يَعْنِي الْعَشْرَ. قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ! وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ؟ قَالَ «وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ. إِلَّا رَجُلٌ خَرَجَ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ فَلَمْ يَرْجِعْ مِنْ ذَلِكَ بِشَيْءٍ».

“...Abdullah bin Abbas (Radiyallahu anhüma)’dan: Şöyle demiştir:

Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“İçinde bulunduğumuz şu günler (yâni Zilhicce’nin ilk on günün)deki sâlih amelden Allah katında daha sevimli (sâlih amelin bulunacağı) başka günler hiç yoktur.” buyurdu.

(Sahâbiler): Yâ Resûlüllah! Allah yolunda cihad da mı (daha sevimli değildir?) diye sordular. O:

“(Evet,) Allah yolunda cihad da. Meğer ki bir adam nefsiyle ve maliyle cihâda çıkıp da kendisine ait mal ve nefisten hiç bir şeyi geri getiremez olursa. (İşte onun ameli bu on gündeki amelden efdaldır)” buyurdu.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.5, H.No: 1727)

HANGİ CİHAD DAHA FAZİLETLİDİR?

حَدَّثَنَا رَاشِدُ بْنُ سَعِيدٍ الرَّمْلِيُّ حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ الْمُسْلِمِ حَدَّثَنَا حَمَادُ بْنُ سَلَمَةَ عَنْ أَبِي غَالِبٍ عَنْ أَبِي أُمَامَةَ قَالَ

عَرَضَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ عِنْدَ جَمْرَةٍ
الْأُولَى فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَى الْجِهَادِ أَفْضَلُ؟ فَسَكَتَ عَنْهُ
فَلَمَّا رَمَى الْجَمْرَةَ الثَّانِيَةَ سَأَلَهُ فَسَكَتَ عَنْهُ فَلَمَّا رَمَى
جَمْرَةَ الْعَقَبَةِ وَضَعَ رِجْلَهُ فِي الْفَرَزِ لِيَرْكَبَ قَالَ ابْنُ
السَّائِلِ قَالَ أَنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ وَقَالَ (كَلِمَةٌ حَقٌّ عِنْدَ ذِي
سُلْطَانٍ جَائِرٍ)

“...Ebû Ümâme (Radıyallahu anh)’den rivayet edil-
diğine göre:

(Mina’da) birinci cemre yanında bir adam Resûlüllah
(Sallallahu Aleyhi ve Sellem) le karşılaştı:

Yâ Resûlüllah! Hangi cihad (türü) daha faziletlidir?
dedi. Resûl-i Ekrem (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) soru-
sunu cevablamadı. Sonra Resûl-i Ekrem (Sallallahu Aleyhi
ve Sellem) ikinci cemreye taş atınca adam O’na (aynı şe-
yi) sordu. Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) (gene)
susup cevablamadı. Daha sonra Resûl-i Ekrem (Sallalla-
hu Aleyhi ve Sellem) Akabe cemresinin taşlarını atınca (bi-
nitine) binmek için ayağını özengiye koydu. (Bu arada):

Soru soran nerededir? buyurdu. Adam:

Benim yâ Resûlallah, dedi. Resûl-i Ekrem (Sallallahu
Aleyhi ve Sellem):

(En faziletli cihad) zâlim bir devlet başkanının yanın-
da (iyiliği emredici veyâ kötülüğü menedici) hak bir söz
söylemektir, buyurdu.”

(Sünen-i İbn-i Mace, C.10, H.No: 4012)

CENNET KILIÇLARIN GÖLGESİ ALTINDADIR

وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ رَافِعٍ حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ. أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ. أَخْبَرَنِي مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ عَنْ أَبِي النَّضْرِ، عَنْ كِتَابِ رَجُلٍ مِنْ أَسْلَمَ مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ، يُقَالُ لَهُ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ أَبِي أَوْفَى. فَكَتَبَ إِلَى عُمَرَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ حِينَ سَارَ إِلَى الْحَرُورِيَّةِ. يُخْبِرُهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ، فِي بَعْضِ أَيَّامِهِ الَّتِي لَقِيَ فِيهَا الْعَدُوَّ، يَنْتَظِرُ حَتَّى إِذَا مَالَتْ الشَّمْسُ قَامَ فِيهِمْ فَقَالَ «يَا أَيُّهَا النَّاسُ! لَا تَتَمَنَّوْا لِقَاءَ الْعَدُوِّ وَاسْأَلُوا اللَّهَ الْعَافِيَةَ. فَإِذَا لَقِيتُمُوهُمْ فَاصْبِرُوا. وَاعْلَمُوا أَنَّ الْجَنَّةَ تَحْتَ ظِلَالِ السُّيُوفِ». ثُمَّ قَامَ النَّبِيُّ ﷺ وَقَالَ «اللَّهُمَّ! مُنْزِلَ الْكِتَابِ. وَمُجْرِيَ السَّحَابِ. وَهَازِمَ الْأَحْزَابِ اهْزِمْهُمْ وَانْصُرْنَا عَلَيْهِمْ».

Bana Muhammed b. Rafi' de rivayet etti. (Dedi ki): Bize Abdürrezzâk rivayet etti. (Dedi ki: Bize ibni Cüreyc haber verdi. (Dedi ki): Bana Mûsâ b. Ukbe, Ebû'n-Nadr'dan, o da Eslem (kabilesin)den Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in ashabından Abdullah b. Ebî Evfâ denilen bir zatın kitabından naklen haber verdi. Ömer b. Ubeydillâh Harûrîler üzerine yürüdüğü vakit Abdullah kendisine mektup yazarak, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in düşmanla karşılaştığı bir gününde bekledi-

gi, tâ güneş (batıya) meylettigi zaman aralarında ayağa kalkarak:

“Ey nâs! Düşmanla karşılaşmayı temennî etmeyin! Allah’tan afiyet isteyin. Onlarla karşılaştığınız zaman da sabredin! Bilin ki, cennet kılıçların gölgesi altındadır.” buyurduğunu; sonra Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) (tekrar) kalkarak:

“Allahım! Ey kitabı indiren, bulutu hareket ettiren ve hizibleri bozguna uğratan! Bunları perişan et! Ve bizi onlar üzerine muzaffer kıl!” diye duâ ettiğini ona haber vermiştir.

(Sahih-i Müslim, C.1, H.No: 20)

CIHAD’IN EN FAZİLETLİSİ, ZALİM SULTAN’A HAK SÖZÜ SÖYLEMEKTİR

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الْوَاسِطِيِّ، حَدَّثَنَا يَزِيدُ . يَعْنِي ابْنَ هَارُونَ — أَخْبَرَنَا إِسْرَائِيلُ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَحَادَةَ، عَنْ عَطِيَّةِ الْعَوْفِيِّ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أَفْضَلُ الْجِهَادِ كَلِمَةُ عَدْلٍ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ»
أَوْ أَمِيرٍ جَائِرٍ.

Ebu Said el-Hudri (r.a)’dan, Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Cihadın en efdali, Zalim Sultanın veya Zâlim Emirinin yanında söylenecek adaletli sözdür.” (Sünen-i Ebu Davud, C.5, H.No: 4344)

CİHAD EDEN ALLAH KATINDA MAKBULDÜR

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ تَعِسَ عَبْدُ الدِّينَارِ وَعَبْدُ الذَّرْهَمِ وَعَبْدُ الْخَمِصَةِ إِنْ أُعْطِيَ رَضِيَ وَإِنْ لَمْ يُعْطَ سَخِطَ تَعِسَ وَانْتَكَسَ وَإِذَا شَيْكَ فَلَا انْتَقَشَ طُوبَى لِعَبْدٍ آخَذَ بِعِنَانٍ فَرَسِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَشْعَثَ رَأْسُهُ مُغْبِرَةً قَدَمَاهُ إِنْ كَانَ فِي الْحِرَاسَةِ كَانَ فِي الْحِرَاسَةِ وَإِنْ كَانَ فِي السَّاقَةِ كَانَ فِي السَّاقَةِ إِنْ اسْتَأْذَنَ لَمْ يُؤْذَنَ لَهُ وَإِنْ شَفَعَ لَمْ يُشَفَّعْ.

Ebû Hureyre radiyallahu anh'den Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

Altun, gümüş ve giyim düşkünü olan kimseler sürünsün, kahrolsun! Böyle (menfaat düşkünü) kişiye (işlediği hayrın bedeli Allah tarafından) verilirse memnûn olur, verilmezse (Allah'ın takdirine) de kızar; böyle (menfaat düşkünü) sürünsün, hüsrana yuvarlansın!... Vücuduna diken batsın da cımbızla çıkaran bulunmasın!..

Bunun için Cennet, her hayır ve saadet, şol kula layıktır ki, o, Allah yolunda cihad için atının dizginine sarılmıştır. O mücâhidin başı (nın saçı) perişandır, iki ağağı toz içindedir. Eğer bu gâzi (pişdâr olarak) ileri karakolda düşman beklemekte ise, o, dâima orada tam manasıyla düşman bekler. Askerin gerisinde (dümdâr olarak) vazifede ise, orada en metin nöbetçilik eder. (Bu vazife-

lerini Allah için samimiyetle gören) o kahraman, bir meclise girmek için izin isterse (küçük görülüp) izin verilmez. Bir hususta şefaati edecek olursa, şefaati kabul edilmez. (Fakat onun mevkii Allah yanında büyüktür, onun her dileğini Allah kabul eder). (Tecrid-i Sarih, C.8, H.No: 1218)

MÜSLÜMAN OLUP, HİCRET EDEN VE Cİ-HÂD EDENİN MÜKÂFATI

قَالَ الْحَرْثُ بْنُ مِسْكِينٍ قِرَاءَةً عَلَيْهِ وَأَنَا أَسْمَعُ عَنْ بِنِ وَهْبٍ قَالَ أَخْبَرَنِي أَبُو هَانِيءٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ مَالِكٍ الْجَنْبِيِّ أَنَّهُ سَمِعَ فَضَالََةَ بْنَ عُبَيْدٍ يَقُولُ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ أَنَا زَعِيمٌ وَالزَّعِيمُ الْحَمِيلُ لِمَنْ آمَنَ بِي وَأَسْلَمَ وَهَاجَرَ بَيْتٍ فِي رَبْضِ الْجَنَّةِ وَبَيْتٍ فِي وَسْطِ الْجَنَّةِ وَأَنَا زَعِيمٌ لِمَنْ آمَنَ بِي وَأَسْلَمَ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بَيْتٍ فِي رَبْضِ الْجَنَّةِ وَبَيْتٍ فِي وَسْطِ الْجَنَّةِ وَبَيْتٍ فِي أَعْلَى غُرَفِ الْجَنَّةِ مَنْ فَعَلَ ذَلِكَ فَلَمْ يَدْعُ لِلْخَيْرِ مَطْلَبًا وَلَا مِنَ الشَّرِّ مَهْرَبًا يَمُوتُ حَيْثُ شَاءَ أَنْ يَمُوتَ. أَخْبَرَنِي إِبْرَاهِيمُ بْنُ يَعْقُوبَ قَالَ حَدَّثَنَا أَبُو النَّضْرِ هَاشِمُ بْنُ الْقَاسِمِ قَالَ حَدَّثَنَا أَبُو عَقِيلٍ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَقِيلٍ قَالَ حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ الْمُسَيَّبِ عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي الْجَعْدِ عَنْ سَبْرَةَ

بَنِ أَبِي فَاكِهِ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 يَقُولُ إِنَّ الشَّيْطَانَ قَعْدَ لِابْنِ آدَمَ بِأَطْرُقِهِ فَقَعْدَ لَهُ بِطَرِيقِ
 الْإِسْلَامِ فَقَالَ تُسَلِّمُ وَتَذَرُ دِينَكَ وَدِينَ آبَائِكَ وَأَبَاءِ أَيْكَ
 فَعَصَاهُ فَأَسْلَمَ ثُمَّ قَعْدَ لَهُ بِطَرِيقِ الْهَجْرَةِ فَقَالَ تُهَاجِرُ
 وَتَدْعُ أَرْضَكَ وَسَمَاءَكَ وَإِنَّمَا مِثْلُ الْمُهَاجِرِ كَمِثْلِ الْفَرَسِ
 فِي الطَّوْلِ فَعَصَاهُ فَهَاجَرَ ثُمَّ قَعْدَ لَهُ بِطَرِيقِ الْجِهَادِ فَقَالَ
 تُجَاهِدُ فَهُوَ جَهْدُ النَّفْسِ وَالْمَالِ فَتُقَاتِلُ فَتُقْتَلُ فَتُنْكَحُ
 الْمَرْأَةُ وَيُقَسَّمُ الْمَالُ فَعَصَاهُ فَجَاهَدَ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى
 اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ عَزَّ
 وَجَلَّ أَنْ يُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ وَمَنْ قُتِلَ كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ عَزَّ
 وَجَلَّ أَنْ يُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ وَإِنْ غَرِقَ كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ أَنْ
 يُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ أَوْ وَقَصَتْهُ دَابَّتُهُ كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ أَنْ يُدْخِلَهُ
 الْجَنَّةَ.

Fedaâle b. Ubeyd (r.a)'den:

Resûlullah (s.a.v)'in şöyle buyurdu:

“-Ben kefilinizim ve bana imân edip, islâm'a uyup,
 hicret edene, cennetin kenarından bir ev, cennetin orta-
 sından bir ev verileceğine kefilim. Ve yine ben, bana ina-
 nıp, benim yolumdan gidip, Allah yolunda cihad edene,
 cennetin kenarından bir ev, cennetin ortasından bir ev ve
 cennetin en güzel yerinden bir ev verileceğine kefilim. Kim

bu şekilde yaparsa, elde etmedik hayır bırakmamış, sakınmadık şer bırakmamış olur. Nerede olsa gideceği yer cennettir.”

Sebre b. Ebû Fâkih (r.a)’den:

Resûlullah (s.a.v)’ın şöyle buyurduğunu duydum:

“- Şeytan, Âdemoğlunun, her yerde önüne çıkar. İslâm yolunda önüne çıkar. (Müslüman olan birine):

“- Sen nasıl müslüman olursun, eski dinini, babalarının ve atalarının dinini bırakırsın?” der. Fakat o kişi, şeytanı dinlemez ve müslüman olur. Sonra, hicret ederken şeytan yine yolunu keser ve: “Kendi memleketini terkedip, nasıl hicret edersin. Hicret eden, dizgin vurulmuş at gibidir.” der. o kişi, şeytanı yine dinlemez ve hicret eder. Sonra o mü’min cihada giderken, şeytan yine yolunu keser ve “Cihad hem seni yorar, hem de malını kaybedersin, hal böyleyken nasıl savaşa gidersin. Harp meydanında savaşacaksın. Öldürüleceksin, karın başkasına nikâhlana-cak, malın da taksim edilecek.” der. O mü’min, şeytanı yine dinlemez ve cihâda gider.” Daha sonra Resûlullah (s.a.v):

“- Kim böyle yaparsa, onu cennete sokmak, va’di icâbı Allah’a vâcib olur. Savaşta öldürülse de, boğulsa da, hayvanı sırtından atıp öldürse de yine Allah cennete sokar.” buyurdu. (Sünen-i Nesei, C.6 , H.No: 3119-3120)

ALLAH YOLUNDA SAVAŞANIN MİSALİ

أَخْبَرَنَا هَنَادُ بْنُ السَّرِيِّ عَنْ ابْنِ الْمُبَارَكِ عَنْ مَعْمَرٍ عَنِ
الزُّهْرِيِّ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ
سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ مَثَلُ

الْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَنْ يُجَاهِدُ فِي سَبِيلِهِ
كَمَثَلِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ الْخَاشِعِ الرَّكَعِ السَّاجِدِ.

Ebû Hürevre (r.a)'den:

Resûlullah (s.a.v)'ın şöyle buyurduğunu duydum:

“- Allah yolunda savaşılan benzeri -ki onları Allah kendi yolunda cihad edeni daha iyi bilir.- devamlı oruç tutan, gece ibâdet eden, huşû ile namaz kılan gibidir. (Sünen-i Ne-sei, C.6. H.No: 3113)

ALLAH YOLUNDA, MALIYLA VE CANIYLA SAVAŞANIN FAZİLETİ

أَخْبَرَنَا كَثِيرُ بْنُ عُبَيْدٍ قَالَ حَدَّثَنَا بَقِيَّةٌ عَنِ الزُّبَيْدِيِّ عَنِ
الزُّهْرِيِّ عَنْ عَطَا بْنِ يَزِيدَ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ أَنَّ
رَجُلًا أَتَى رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ يَا رَسُولَ
اللَّهِ أَيُّ النَّاسِ أَفْضَلُ قَالَ مَنْ جَاهَدَ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ فِي سَبِيلِ
اللَّهِ قَالَ ثُمَّ مَنْ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ ثُمَّ مُؤْمِنٌ فِي شَعْبٍ مِنَ
الشُّعَابِ يَتَّقِي اللَّهَ وَيَدْعُ النَّاسَ مِنْ شَرِّهِ.

Ebû Said'il-Hudri (r.a)'den:

Bir adam, Rasûlullah (s.a.v)'a gelerek:

“- Yâ Resûlullah, insanların en hayırlısı hangisidir?” diye sordu. Rasûlullah (s.a.v):

“- Canıyla ve malıyla Allah yolunda savaşılan.” buyurdu.

O adam:

“- Sonra kimdir yâ Resûlallah?” diye sordu. Resûlül-

lah (s.a.v):

“- İnsanları kendi şerrinden korumak için, vâdilerden bir vadide (yalnız) yaşayan, Allah’a hakkıyla kulluk eden mü’mîn.” buyurdu.(Sünen-i Nesei, C.6, H.No: 3091)

SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE, ALLAH YOLUNDA SAVAŞA GİTMENİN FAZİLETİ

أَخْبَرَنَا عَبْدَةُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ حَدَّثَنَا حُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ عَنْ زَائِدَةَ عَنْ سُفْيَانَ عَنْ أَبِي حَازِمٍ عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْغَدَاةُ وَالرَّوْحَةُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ أَفْضَلُ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا.

Sehl b. Sa’d (r.a)’den:

Resûlullah (s.a.v):

“- Sabahın erken vakti ve akşamleyin, Allah yolunda savaşa gitmek, dünyadan,ve içindekilerden daha üstündür.” buyurdu.(Sünen-i Nesei, C.6 , H.No: 3104)

CİHAD EDEN KİMSENİN DURUMU

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ مَثَلُ الْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَنْ يُجَاهِدُ فِي سَبِيلِهِ كَمَثَلِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ وَتَوَكَّلَ اللَّهُ لِلْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِهِ بَأَن يَتَوَفَّاهُ أَنْ يَدْخِلَهُ الْجَنَّةَ أَوْ يَرْجِعَهُ سَالِمًا مَعَ أَجْرٍ أَوْ غَنِيمَةٍ.

Ebû Hureyre radiyallahu anh'den, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in şöyle buyurduğunu işittim, dediği rivayet edilmiştir: Allah yolunda (harb eden) mücahidin benzeri

-Allah, kendi yolunda cihâd eden kimse (de ki gaye) yi çok iyi bilir ya- (gündüz) oruç tutan ve (gece) namaz kılan (mü'min) in misalidir. Allah, kendi yolunda döğüşen mücahid için ya onun şehadeti suretiyle onu (sorgusuz derhal) Cennet'e koymağı, yahut mücahidi sevabla veya ganimetle beraber salimen (meskenine) dönmesini deruhte etti.(Tecrid-i Sarih, C.8, H.No: 1178)

ALLAH YOLUNDA CİHAD EDEN ALLAH'IN HİMAYESİ ALTINDADIR

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَأَبُو كُرَيْبٍ، قَالَا: ثَنَا عُبَيْدُ
اللَّهِ بْنُ مُوسَى، عَنْ شَيْبَانَ، عَنْ فِرَاسٍ، عَنْ عَطِيَّةٍ، عَنْ
أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ «الْمُجَاهِدُ فِي سَبِيلِ
اللَّهِ مَضْمُونٌ عَلَى اللَّهِ. إِمَّا أَنْ يَكْفَتْهُ إِلَى مَغْفَرَتِهِ وَرَحْمَتِهِ،
وَإِمَّا أَنْ يَرْجِعَهُ بِأَجْرٍ وَغَنِيمَةٍ. وَمَثَلُ الْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ
اللَّهِ، كَمَثَلِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ، الَّذِي لَا يَفْتُرُ، حَتَّى يَرْجِعَ».

“... Ebû Said-i Hudri (Radiyallahu anh)'den rivayet edildiğine göre: Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Allah yolunda cihad eden (müslüman) kimse, Allah'ın (şu) garantisi altındadır: Allah ya onu mağfiretine ve rah-

metine katar veya onu sevab ve ganimetle (evine selametle) geri döndürür. Allah yolunda cihad eden (müslüman) kimse, (evine) dönünceye kadar durumu, (bu sürece) gevşeklik etmeksizin (gündüzleri) oruçlu ve (geceleyin) ibâdetle devamlı kimsenin durumu gibidir.”(Sünen-i İbn-i Mace, C. 7, H.No: 2754)

AZ DA OLSA HARBE İŞTİRAK ETMEK

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ مَنِيعٍ حَدَّثَنَا رَوْحُ بْنُ عُبَادَةَ حَدَّثَنَا ابْنُ جَرِيْجٍ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ مُوسَى عَنْ مَالِكِ بْنِ يَخْمَرٍ عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ قَاتَلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ مِنْ رَجُلٍ مُسْلِمٍ فُوقَ نَاقَةٍ وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ، وَمَنْ جُرِحَ جُرْحًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ نُكِبَ نَكْبَةً فَإِنَّمَا تَجِيءُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَأَغْزَرٍ مَا كَانَتْ لَوْنُهَا الزَّرْعَفَرَانُ وَرِيحُهَا كَالْمِسْكِ».

Muaz bin Cebel (r.a) den rivayet edilmiştir: Resûlullah (s.a.v) buyurdu ki: “Müslüman kişi olarak her kim Allah yolunda devenin sağılması müddeti kadar savaşırsa kendisine cennet vacib olur, ve her kim, Allah yolunda (harbde) herhangi bir yara alır veya herhangi bir nekbet (musibet) e uğrarsa kıyâmet gününde o (yara veya musibet), olduğundan daha ağır olarak gelir; rengi za’ferân ve kokusu misk gibidir.”(Sünen-i Tirmizi, C. 3, H.No: 1707)

AZ DA OLSA ALLAH YOLUNDA SAVAŞAN KİMSEYE VERİLECEK BÜYÜK MÜKÂFAT

حَدَّثَنَا بِشْرُ بْنُ آدَمَ. ثنا الضَّحَّاكُ بْنُ مَخْلَدٍ. ثنا ابْنُ جَرِيْجٍ. ثنا سُلَيْمَانُ بْنُ مُوسَى. ثنا مَالِكُ بْنُ يُحَاوِرَ. ثنا مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ؛ أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ «مَنْ قَاتَلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، مِنْ رَجُلٍ مُسْلِمٍ، فُوتَاقَ نَاقَةٍ، وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ».

“... Muâz bin Cebel (Radıyallahu anh)’den rivayet edildiğine göre; kendisi Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’den şu hadisi işitmiştir:

“Müslüman bir adam Allah Azze ve Celle yolunda bir dişi devenin iki sağımlı arasındaki süre kadar savaşırsa o kimse için cennet(e Allah’ın ikrâmıyla girmesi) vacib olur.” (Sünen-i İbn-i Mace, C. 7, H.No: 2792)

ALLAH YOLUNDA (MERMİ) ATMANIN FAZİLETİ

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ مَنِيعٍ، حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ ابْنُ إِسْحَاقَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي حُسَيْنٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ لَيَدْخُلُ بِالسَّهْمِ الْوَاحِدِ ثَلَاثَةَ الْجَنَّةِ: صَانِعُهُ يَحْتَسِبُ فِي صَنْعَتِهِ الْخَيْرَ، وَالرَّامِي بِهِ، وَالْمُمِدُّ بِهِ، قَالَ ارْمُوا وَارْكَبُوا وَلَا أَنْ

تَرْمُوا أَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ تَرْكَبُوا كُلَّ مَا يَلْهُو بِهِ الرَّجُلُ
الْمُسْلِمُ بَاطِلٌ إِلَّا رَمِيَّةً بِقَوْسٍ، وَتَأْدِيَةً فَرَسَهُ، وَمَلَأَ عَبْتَهُ
أَهْلَهُ، فَإِنَّهُمْ مِنَ الْحَقِّ.

Abdullah bin Abdurrahman bin Ebî Hüseyin (r.a) den rivayet edilmiştir: Resûlullah (s.a.v) buyurdu ki: “Allah bir ok sebebiyle üç kişiyi cennete sokar: Oku yaparken hayır maksadı ile yapanı, onu atanı ve yardım olarak verenini.” Ve şöyle buyurdu: “Atıcı olun ve binici olun! Atıcı olmanız bence binici olmanızdan daha makbuldür. Müslüman kişinin oyalandığı her şey bâtıldır (boştur). Ancak yayı ile ok atması (nı öğrenmesi), atını terbiye etmesi ve ailesi ile oynaması, işte bunların hak olduğunda şübhe yoktur.” (Sünen-i Tirmizi, C.3; H.No: 1687)

BİR OK ATIŞINA KARŞILIK KÖLE AZAD ETME SEVABI

حَدَّثَنَا يُونُسُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى. ثنا عَبْدُ الْأَعْلَى. ثنا عَبْدُ
اللَّهِ بْنُ وَهَبٍ. أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ الْحَرِثِ، عَنْ سُلَيْمَانَ
بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْقُرَشِيِّ، عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ،
عَنْ عَمْرِو بْنِ عَبْسَةَ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ
«مَنْ رَمَى الْعَدُوَّ بِسَهْمٍ، فَبَلَغَ سَهْمُهُ الْعَدُوَّ، أَصَابَ أَوْ
أَخْطَأَ، فَيَعْدِلُ رَقَبَةً».

“... Amr bin Abese (9) (Radiyallahu anh)’den; şöyle demiştir:

Ben, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'den şöyle buyururken işittim:

“Kim (Allah yolunda savaşırken) düşmana bir ok atar da oku düşmana ulaşırsa (hedefe) isâbet etsin veya etmesin o ok (un sevabı) bir köle (yi azat etme) sevabına eşittir.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2812)

SAVAŞAN MÜFREZENİN SEVABI

أَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ يَزِيدَ قَالَ حَدَّثَنَا أَبِي قَالَ حَدَّثَنَا حَيُّوَةٌ وَذَكَرَ آخَرَ قَالَا حَدَّثَنَا أَبُو هَانِيءٍ الْخَوْلَانِيُّ أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْحُبَلِيَّ يَقُولُ سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَمْرٍو يَقُولُ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ مَا مِنْ غَازِيَةٍ تَغْزُو فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُصِيبُونَ غَنِيمَةً إِلَّا تَعَجَّلُوا ثُلْثَى أَجْرِهِمْ مِنَ الْآخِرَةِ وَيَبْقَى لَهُمُ الثُّلُثُ فَإِنْ لَمْ يُصِيبُوا غَنِيمَةً تَمَّ لَهُمْ أَجْرُهُمْ.

أَخْبَرَنِي إِبْرَاهِيمُ بْنُ يَعْقُوبَ قَالَ حَدَّثَنَا حَجَّاجٌ قَالَ حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ سَلَمَةَ عَنْ يُونُسَ عَنِ الْحَسَنِ عَنِ ابْنِ عُمَرَ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِيمَا يَحْكِيهِ عَنْ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ أَيُّمَا عَبْدٍ مِنْ عِبَادِي خَرَجَ مُجَاهِدًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي ضَمِنْتُ لَهُ أَنْ أَرْجِعَهُ إِنْ أَرْجَعْتُهُ بِمَا

أَصَابَ مِنْ أَجْرِ أُوغَنِيمَةٍ وَإِنْ قَبَضْتُهُ غَفَرْتُ لَهُ وَرَحِمْتُهُ

Abdullah b. Amr (r.a)'dan:

Resûlullah (s.a.v.)'ın şöyle buyurduğunu işittim:

“- Allah yolunda savaştan bir müfreze, eğer ganimet elde ederse, ahiretteki ecirlerinin üçte ikisini bu dünyada almış olurlar. Ecirlerinin üçte biri ahirete kalır. Eğer hiç bir ganimet elde edemezlerse, ecirlerinin tamamı ahirete kalır.”

İbn Ömer (r.a)'den:

Resûlullah (s.a.v), Rabbinden naklederek şöyle buyurdu:

“- Kullarımdan hangisi, Allah yolunda, sırf benim rızam içins savaşırsa, eğer onu sağ salim geri döndürmek dilersem, elde ettiği ecir ve ganimetle geri döndürmeyi, veya ruhunu kabz edersem, günahlarını affedip rahmetime gark etmeyi garanti ederim.”(Sünen-i Nesei, C.7, H.No: 3111-3112)

ALLAH YOLUNDA YAPILAN KÜÇÜK HARCAMALARA BİLE BÜYÜK MÜKÂFAT VERİLECEKTİR

حَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ حَدَّثَنَا حُسَيْنُ الْجُعْفِيُّ عَنْ زَائِدَةَ عَنْ
الرُّكَيْنِ بْنِ الرَّبِيعِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ يُسَيْرِ بْنِ عَمِيلَةَ عَنْ خُرَيْمِ
بْنِ فَاتِكٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «مَنْ
أَنْفَقَ نَفَقَةً فِي سَبِيلِ اللَّهِ كُتِبَتْ لَهُ سَبْعُ مِائَةِ ضِعْفٍ».

Hureym bin Fâtik (r.a)'den rivayet edilmiştir; dedi ki;
Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Her kim Allah yolun-

da (cihâd için küçük veya büyük) bir harcama yaparsa o harcama kendisi için yediyüz misli olarak yazılır.”

Bu babda Ebu Hureyre (r.a) den hadis rivayet edilmiştir.

(Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1675)

ALLAH YOLUNDA CİHAD EDENLERE YARDIM ETMENİN MÜKÂFATI

حَدَّثَنَا هُرُونُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ الْحَمَّالُ ثَنَا ابْنُ أَبِي فُذَيْكٍ عَنِ
الْخَلِيلِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، عَنِ الْحَسَنِ، عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي
طَالِبٍ، وَأَبِي الدَّرْدَاءِ، وَأَبِي هُرَيْرَةَ، وَأَبِي أُمَامَةَ الْبَاهِلِيِّ،
وَعَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ، وَعَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، وَجَابِرِ بْنِ عَبْدِ
اللَّهِ، وَعِمْرَانَ بْنِ الْحُصَيْنِ؛ كُلُّهُمْ يُحَدِّثُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ
ﷺ، أَنَّهُ قَالَ «مَنْ أَرْسَلَ بِنَفَقَةٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَأَقَامَ فِي
بَيْتِهِ، فَلَهُ بِكُلِّ دِرْهَمٍ سَبْعُمِائَةِ دِرْهَمٍ. وَمَنْ غَزَا بِنَفْسِهِ
فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَأَنْفَقَ فِي وَجْهِ ذَلِكَ، فَلَهُ بِكُلِّ دِرْهَمٍ
سَبْعُمِائَةِ أَلْفٍ دِرْهَمٍ» ثُمَّ تَلَا هَذِهِ آيَةَ (وَاللَّهُ يُضَاعِفُ
لِمَنْ يَشَاءُ).

“...Ali bin Ebi Talib, Ebü'd-Derdâ, Ebû Hüreyre, Ebû
Ümâme, Dâhili, Abdullah bin Ömer, Abdullah bin Amr,
Câbir bin Abdillâh ve İmrân bin el-Husayn (Radıyallahu

anh)'den rivayet edildiğine göre bu zatların hepsi Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'den:

“Kim evinde oturup (yani savaşa katılmayıp) da Allah yolun (da savaşanlar) a bir nafaka (mali yardım) gönderirse ona beher dirhem karşılığında yediyüz dirhem sevap vardır. Kim de Allah yolunda bizzat savaşır ve bu uğurda mal harcarsa, ona beher dirhem karşılığında yediyüz bin dirhem sevap vardır” buyurduğunu sonra: (“...Ve Allah dilediğine kat kat (sevab) verir,) âyetini okuduğunu rivayet etmişlerdir.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2761)

OK'U YAPAN, ATAN VE ATICIYA YARDIMCI OLANIN DURUMU

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ ثَنَا يَزِيدُ بْنُ هُرُونَ. أَنبَأَنَا هِشَامُ الدَّسْتَوَائِيُّ عَنْ يَحْيَى بْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ أَبِي سَلَامٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْأَزْرَقِ، عَنْ عُقْبَةَ ابْنِ عَامِرٍ الْجُهَنِيِّ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ «إِنَّ اللَّهَ لَيَدْخُلُ بِالسَّهْمِ الْوَاحِدِ، الثَّلَاثَةَ، الْجَنَّةَ: صَانِعُهُ، يَخْتَسِبُ فِي صَنْعَتِهِ الْخَيْرَ. وَالرَّامِيَ بِهِ. وَالْمُمِدَّ بِهِ» وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «ارْمُوا وَارْكَبُوا. وَأَنْ تَرْمُوا أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ تَرْكَبُوا. وَكُلُّ مَا يَلْهُو بِهِ الْمَرْءُ الْمُسْلِمُ بَاطِلٌ، إِلَّا رَمِيَةً بِقَوْسِهِ، وَتَأْدِيَةً فَرَسَهُ، وَمُلَاعَبَتَهُ امْرَأَتَهُ. فَإِنَّهُنَّ مِنَ الْحَقِّ».

“... Ukbe bin Âmir el-Cüheni (Radiyallahu anh)’den rivayet edildiğine göre; Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Allah, bir ok (un kâfire atılması) sebebiyle üç (müslüman) kişiyi şüphesiz cennete dahil edecektir:

Onu sevab niyetiyle yapan sanatkârını, atıcısını ve atıcısına yardımcı olanı.” Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle de buyurmuştur:

“Ok atınız ve bininiz. Ok atıcılığınız biniciliğinizden bana daha sevimlidir. Müslüman adamın eğlendiği her eğlence batıldır (sevabsızdır), ancak yayı ile ok atması, atını eğitmesi ve zevcesiyle eğlenmesi bu hükmün dışındadır. Çünkü bunlar hak (sevaplı eğlenceler) dendir.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2811)

ALLAH YOLUNDA CİHAD EDENİ TECHİZATLANDIRMAK

حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ سَعِيدٍ. ثَنَا عَبْدَةُ بْنُ سُلَيْمَانَ عَنْ عَبْدِ الْمَلِكِ بْنِ أَبِي سُلَيْمَانَ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدِ الْجُهَنِيِّ؛ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «مَنْ جَهَّزَ غَازِيًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ، كَانَ لَهُ مِثْلُ أَجْرِهِ. مِنْ غَيْرِ أَنْ يَنْقُصَ مِنْ أَجْرِ الْغَازِي شَيْئًا».

“...Zeyd bin Halid el-Cühenî (Radiyallahu anh)’den rivayet edildiğine göre; Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu, demiştir:

“Kim, Allah yolunda savaşıyor bir gaziye techizatlan-

dırırsa, o gazinin sevabından hiç bir şey eksiltmeksizin sevabının bir misli o kimseye olur.”(Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2759)

HARCANAN PARANIN EN FAZİLETLİSİ

حَدَّثَنَا عِمْرَانُ بْنُ مُوسَى اللَّيْثِيُّ. ثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ. ثَنَا أَيُّوبُ عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَبِي أَسْمَاءَ، عَنْ ثَوْبَانَ؛ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «أَفْضَلُ دِينَارٍ يُنْفَقُهُ الرَّجُلُ، دِينَارٌ يُنْفَقُهُ عَلَى عِيَالِهِ. وَدِينَارٌ يُنْفَقُهُ عَلَى فَرَسٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ. وَدِينَارٌ يُنْفَقُهُ الرَّجُلُ عَلَى أَصْحَابِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ».

“...Sevbân (Radiyallahu anh)’den rivayet edildiğine göre; Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu, demiştir:

“Adamın harcadığı paranın en faziletli (sevabça en üstün olanı), onun çoluk çocuğuna harcadığı para, Allah yolunda bir at için harcadığı para ve adamın Allah yolunda (savaşan) arkadaşlarına harcadığı paradır.”(Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2760)

ALLAH İÇİN BİNEK EDİNMENİN SEVABI

حَدَّثَنَا أَبُو عُمَيْرٍ عَيْسَى بْنُ مُحَمَّدٍ الرَّمْلِيُّ. ثَنَا أَحْمَدُ بْنُ يَزِيدَ بْنِ رَوْحٍ الدَّارِمِيُّ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عُقْبَةَ الْقَاضِي، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَدِّهِ، عَنْ تَمِيمِ الدَّارِيِّ؛ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ «مَنْ ارْتَبَطَ فَرَسًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ،

ثُمَّ عَالَجَ عَافَهُ يَدِهِ، كَانَ لَهُ بِكُلِّ حَبَّةٍ حَسَنَةٌ».

“...Temim ed-Dâri (Radiyallahu anh)’den rivayet edildiğine göre, kendisi; Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’den şöyle buyururken işittim, demiştir:

“Kim allah yolunda (savaşmak için) bir at (edinip) bağlar, sonra onu kendi eliyle yemlerse, herbir yem tanesine karşılık o kimse için bir hasene (sevab) olur.”(Sünen-i İbn-i Mace C.7, H.No: 2791)

ATIYLA CİHAD EDENE VERİLECEK HİSSE

وَعَنْهُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ جَعَلَ لِلْفَرَسِ سَهْمَيْنِ وَلِصَاحِبِهِ سَهْمًا.

Yine Abdullah İbn-i Ömer (radiyallahu anhüma)’dan Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in (ganimet malından) at için iki hisse, sahibi için de bir hisse tayin ettiği ve bu suretle süvariye üç nasib verdiği) rivayet olunmuştur.(Tecrid-i Sarih, C.8, H.No: 1212)

ALLAH YOLUNDA (CİHAD İÇİN) AT BAĞLAYAN KİŞİNİN MÜKÂFATI

حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ مُحَمَّدٍ عَنْ سُهَيْلِ بْنِ أَبِي صَالِحٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْخَيْلُ مَعْقُودٌ فِي نَوَاصِيهَا الْخَيْرُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ. الْخَيْلُ لِثَلَاثَةٍ: هِيَ لِرَجُلٍ أَجْرٌ، وَهِيَ

لِرَجُلٍ سِتْرٌ، وَهِيَ عَلَى رَجُلٍ وَزْرٌ. فَأَمَّا الَّذِي هِيَ لَهُ أَجْرٌ فَالَّذِي يَتَّخِذُهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَعِدُّهَا لَهُ هِيَ لَهُ أَجْرٌ لَا يُعَيَّبُ فِي بُطُونِهَا شَيْئًا إِلَّا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ أَجْرًا».

Ebu Hüreyre (R.A.)’den rivayet edilmiştir; dedi ki; Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Hayır (iyilik), kıyamete kadar atların alınlarında bağıdır. Atlar üçtür: Onlar kimisi için ecir, kimisi için örtü ve kimisinin üzerinde de vebaldir. Kendisi için ecir oldukları kişi, Allah yolunda (cihad maksadı ile) at edinen ve onları bunun için hazırlayan kişidir ki, onlar, bu kişi için ecirdir; onların karınlarına her ne sokarsa Allah, behemehal kendisine ecir yazar.” (Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1686)

ALLAH’IN RAZI OLDUĞU İŞLERDEN BAZILARI

حَدَّثَنَا أَبُو كَرِيبٍ، مُحَمَّدُ بْنُ الْعَلَاءِ. ثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ إِسْمَاعِيلَ، عَنْ مُجَالِدٍ، عَنْ أَبِي الْوَدَّاعِ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ؛ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «إِنَّ اللَّهَ لَيُضْحَكُ إِلَى ثَلَاثَةٍ: لِلصَّوْفِ فِي الصَّلَاةِ، وَلِلرَّجُلِ يُصَلِّي فِي جَوْفِ اللَّيْلِ، وَلِلرَّجُلِ يُقَاتِلُ (أَرَاهُ قَالَ) خَلْفَ الْكَتِيبَةِ».

...Ebû Said-i Hudri (Radıyallahu anh)’den, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“Allah, şu üç şeye şüphesiz yönelir, çok razı olur: Namazda (teşkil edilen) saffa, geceleyin namaza duran adama ve cihad eden kimseye.”

(Ravi dedi ki: Kanaatıma göre cihad eden kimse ile ilgili olarak) Resûlullah “Ordunun arkasında (ötesinde...)” kaydını koştı. (Sünen-i İbn-i Mace, C.1, H.No: 200)

ÜÇ KİŞİYE ALLAH'IN YARDIM VA'Dİ

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ سَعِيدٍ قَالَا:
ثَنَا أَبُو خَالِدٍ الْأَحْمَرُ، عَنِ ابْنِ عَجْلَانَ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي
سَعِيدٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ؛ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «ثَلَاثَةٌ
كُلُّهُمْ، حَقٌّ عَلَى اللَّهِ عَوْنُهُ: الْعَاذِي فِي سَبِيلِ اللَّهِ.
وَالْمُكَاتِبُ الَّذِي يُرِيدُ الْأَدَاءَ. وَالنَّاكِحُ الَّذِي يُرِيدُ
التَّعَفُّفَ».

“...Ebu Hüreyre (Radiyallahu anh)’den rivayet edildiğine göre; Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu, demiştir:

“Üç kişi vardır ki Allah Teâlâ’nın bunların hepsine yardım va’di vardır: Allah yolunda savaşan gazi, (azadlanması için vermesi gereken parayı - malı) ödemek isteyen mükâteb (köle) ve nefsinin haramdan korumak için evlenen adam.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2518)

**HARBDE YARALANAN, AYNI YARA İLE
MİSK KOKAR VAZİYETTE HAŞR
OLACAKTIR**

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يُكَلِّمُ أَحَدٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَنْ يُكَلِّمُ فِي سَبِيلِهِ إِلَّا جَاءَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَجُرْحُهُ يَتَعَبُ دَمًا لَلْوَنُ لَوْنُ الدَّمِ وَالرَّيْحُ رِيحُ الْمِسْكِ.

Ebû Hüreyre (Radıyallahu anh)'den Resûlullah (Salallahu Aleyhi ve Sellem)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: Hayatım elinde (kudretinde) olan Allah'a yemin ederim ki: Allah yolunda hiç bir kimse yaralanmaz -Allah kendi rızası uğrunda yaralanan kişiyi çok iyi bilir ya- ancak o şehid mücâhid, kıyamet gününde (yaralı hey'etiyle) kanı, kan renginde (cerîhasından akarak), kokusu da misk kokusu (saçarak mahşer yerine) gelir. (Tecrid-i Sarih, C.8, H.No: 1185)

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ إِسْمَاعِيلَ بْنِ سَمَرَةَ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ
يَعْلَى السَّلْمِيُّ. ثنا عُمَرُ بْنُ صُبَيْحٍ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ
عَمْرٍو، عَنْ مَكْحُولٍ، عَنْ أَبِي بِنِ كَعْبٍ؛ قَالَ: قَالَ رَسُولُ
اللَّهِ ﷺ «لِرِبَاطِ يَوْمٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، مِنْ وَرَاءِ عَوْرَةِ
الْمُسْلِمِينَ، مُحْتَسِبًا، مِنْ غَيْرِ شَهْرِ رَمَضَانَ، أَكْبَرُ أَجْرًا
مِنْ عِبَادَةِ مِائَةِ سَنَةٍ، صِيَامِهَا وَقِيَامِهَا. وَرِبَاطُ يَوْمٍ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ، مِنْ وَرَاءِ عَوْرَةِ الْمُسْلِمِينَ، مُحْتَسِبًا، مِنْ شَهْرِ
رَمَضَانَ، أَفْضَلُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَكْبَرُ أَجْرًا (أَرَاهُ قَالَ) مِنْ
عِبَادَةِ أَلْفِ سَنَةٍ، صِيَامِهَا وَقِيَامِهَا. فَإِنْ رَدَّ اللَّهُ إِلَى أَهْلِهِ
سَالِمًا، لَمْ تُكْتَبْ عَلَيْهِ سِتَّةُ أَلْفِ سَنَةٍ. وَتُكْتَبُ لَهُ
الْحَسَنَاتُ، وَيُجْرَى لَهُ أَجْرُ الرِّبَاطِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ».

“...Ubey bin Kâ'b (Radıyallahu anh)'den rivayet edil-
diğine göre; Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şö-
le buyurmuştur:

“Müslümanların avreti (yani düşmanların sızmasından
korkulan tehlikeli mevzi veya serhaddi)nin arkasında, Ra-
mazan ayı dışında sırf Allah rızası ve sevabı için Allah yo-

lundan bi günlük nöbet, ecir yönünden şüphesiz yüz yılın orucundan ve gecesini taatla ihya etmekten daha faziletlidir. Müslümanların avreti arkasında, Ramazan ayında sevabını Allah'tan bekleyerek, Allah yolunda bir günlük ribat, Allah katında ve sevab açısından (Zannımca buyurdu ki) bin yılın ibadetinden, orucundan ve gecelerini taatle ihya etmekten şüphesiz daha üstün ve daha muazzamdır. Eğer Allah o kimseyi selâmetle çoluk çocuğuna geri verirse, bin yılın günahı onun aleyhinde yazılmayacak, ona hayratı yazılacaktır ve ribat sevabı kıyamete kadar onun için akıtılacaktır (yani kıyamete kadar bu yerde nöbet beklemiş gibi sevaba nail olacaktır.)”(Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2768)

SINIRDA NÖBET TUTMANIN FAZİLETİ

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الصَّبَّاحِ . أَنبَأَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ مُحَمَّدٍ ،
عَنْ صَالِحِ بْنِ مُحَمَّدِ ابْنِ زَائِدَةَ ، عَنْ عُمَرَ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ ،
عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرِ الْجُهَنِيِّ ؛ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ
«رَحِمَ اللَّهُ حَارِسَ الْحَرَسِ» .

“...Ukbe bin Âmir el-Cüheni (Radıyallahu anh)’den rivayet edildiğine göre; Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu, demiştir:

“Allah, askerlerin nöbetini tutan kimseye rahmet eylesin (veya eylemiştir).”(Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2769)

ALLAH YOLUNDA UYKUSUZ KALAN GÖZÜN SEVABI

أَخْبَرَنَا عَصَمَةُ بْنُ الْفَضْلِ قَالَ حَدَّثَنَا زَيْدُ بْنُ حُبَابٍ عَنْ

عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنِ شَرِيحٍ قَالَ سَمِعْتُ مُحَمَّدَ بْنَ شَمِيرٍ
الرُّعَيْنِيَّ يَقُولُ سَمِعْتُ أَبَا عَلِيٍّ التُّجَيْبِيَّ أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا
رِيحَانَةَ يَقُولُ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
يَقُولُ حُرِّمَتْ عَيْنٌ عَلَى النَّارِ سَهَرَتْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

Ebû Reyhâne (r.a)'den;

Rasûlullah (s.a.v)'ın şöyle buyurduğunu duydum:

“- Allah yolunda, uykusuz kalan göze, cehennem ateşi
haram kılınmıştır.” (Sünen-i Nesei- C.7, H.No: 3103)

ALLAH YOLUNDA BİR KILI AĞARAN KİMSE HAKKINDA

حَدَّثَنَا هَنَادٌ، حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ عَمْرِو
بْنِ مُرَّةٍ عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي الْجَعْدِ أَنَّ شُرْحَبِيلَ بْنَ السَّمْطِ
قَالَ: يَا كَعْبُ بْنُ مُرَّةٍ حَدَّثَنَا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ وَاحْذَرْ، قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
يَقُولُ: «مَنْ شَابَ شَيْبَةً فِي الْإِسْلَامِ كَانَتْ لَهُ نُورًا يَوْمَ
الْأَقْيَامَةِ».

Salim bin Ebû'l-Ca'd'den rivayet edilmiştir: “Şurah-
bil bin Es-Semt, “yâ Ka'b bin Mürre!” dedi, “bize Re-
sûlullah (s.a.v)'den hadis söyle ve (fakat eksik veya fazla
söylemekten) sakın!.” Kâ'b bin Mürre dedi ki: Resûlul-
lah (s.a.v)'den işittim; şöyle buyurdu: “Her kim müslü-

manlıkta bir kıl ağartırsa o (ağarmış kıl), kendisi için kıyamet günü ışık olacaktır!.” (Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1684)

ALLAH YOLUNDA AĞARAN KIL IŞIK OLACAKTIR

حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ مَنْصُورٍ، حَدَّثَنَا حَيَّوَةُ بْنُ شُرَيْحٍ عَنْ بَقِيَّةٍ عَنْ بَجِيرِ بْنِ سَعْدٍ عَنْ خَالِدِ بْنِ مَعْدَانَ عَنْ كَثِيرِ بْنِ مُرَّةَ الْحَضْرَمِيِّ عَنْ عَمْرِو بْنِ عَبْسَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ شَابَ شَيْبَةً فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَانَتْ لَهُ نُورًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

Amr bin Abese (r.a)'den rivayet edilmiştir: Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki: “Her kim Allah yolunda (gazalarda) bir kıl ağartırsa o (ağarmış kıl).. kıyamet günü kendisi için ışık olacaktır!.”

(Sünen-i Tirmizi, C.3, H.no: 1685)

ALLAH YOLUNDA TOZLANMANIN FAZİLETİ

حَدَّثَنَا هَنَادٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ الْمُبَارَكِ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْمَسْعُودِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ عِيسَى بْنِ طَلْحَةَ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «لَا يَلِجُ النَّارَ رَجُلٌ بَكَى مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ حَتَّى يَعُودَ

اللَّبْنُ فِي الضَّرْعِ، وَلَا يَجْتَمِعُ غُبَارٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَدُخَانُ جَهَنَّمَ».

Ebu Hüreyre (r.a)'den rivayet edilmiştir; dedi ki: Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Allah korkusundan ağlayan kişi, (sağılan) süt tekrar memeye dönmedikçe cehennem ateşine girmeyecek ve Allah yolunda (gazilere bulaşan) tozla cehennem dumanı bir araya gelmeyecektir!”

Bu hadis hasen-sahih'tir. (Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1683)

ALLAH YOLUNDA AYAKLARI TOZLANANLARIN MÜKÂFATI

حَدَّثَنَا أَبُو عَمَّارٍ حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ عَنْ يَزِيدَ بْنِ أَبِي مَرْيَمَ قَالَ: لَحِقْنِي عَبَايَةُ بْنُ رِفَاعَةَ بْنِ رَافِعٍ وَأَنَا مَاشٍ إِلَى الْجُمُعَةِ فَقَالَ: أَبْشِرْ فَإِنَّ خُطَاكَ هَذِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ سَمِعْتُ أَبَا عَبْسٍ يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ اغْبَرَّتْ قَدَمَاهُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَهُمَا حَرَامٌ عَلَى النَّارِ».

Yezid bin Ebi Meryem'den rivayet edilmiştir; dedi ki: “Ben Cuma namazına yürümekte iken abâye bin Rifâa bin Rafi' arkamdan yetişti ve “gözün aydın!” dedi, “senin bu adımların Allah yolundadır. Ebu Abs (r.a)'den işittim; Resûlullah (s.a.v)'in, “Allah yolunda her kimin ayakları tozlanırsa, o ayaklar cehennem ateşine haramdır!” buyurduğunu söyledi.”

GAZVEDE ÜCRET ALMAK

حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ الْحَسَنِ الْمِصِّيصِيُّ، حَدَّثَنَا حَجَّاجٌ —
يَعْنِي ابْنَ مُحَمَّدٍ /ح/ وَحَدَّثَنَا عَبْدُ الْمَلِكِ بْنُ شُعَيْبٍ،
وَحَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ، عَنْ اللَّيْثِ بْنِ سَعْدٍ، عَنْ حَيَّوَةَ بْنِ
شُرَيْحٍ، عَنْ ابْنِ شَفِيٍّ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو
أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «لِلْغَازِي أَجْرُهُ، وَلِلْجَاعِلِ أَجْرُهُ
وَأَجْرُ الْغَازِي».

Abdullah bin Amr (r.a)'dan rivayet edildiğine göre:
Resûlullah (s.a.v), “Gaziye gazve sevabı var. Gazinin
ihtiyacını temin edene, hem kendi gazvesinin ve hemde di-
ğer gazinin sevabı vardır,” buyurdu. (Sünen-i Ebu Davud, C.3,
H.No: 2526)

SERİYYENİN GANİMETSİZ DÖNÜŞÜ

حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ بْنِ مَيْسَرَةَ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ
يَزِيدَ، حَدَّثَنَا حَيَّوَةُ وَابْنُ لَهِيْعَةَ، قَالَا: حَدَّثَنَا أَبُو هَانِيءٍ
الْخَوْلَانِيُّ، أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْحُبَلِيَّ يَقُولُ:
سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَمْرٍو يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:
«مَا مِنْ غَازِيَةٍ تَغْزُو فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُصِيبُونَ غَنِيمَةً إِلَّا

تَعَجَّلُوا ثَلَاثِي أَجْرِهِمْ مِنَ الْآخِرَةِ، وَيَبْقَى لَهُمُ الثُّلُثُ، فَإِنْ لَمْ يُصِيبُوا غَنِيمَةً. تَمَّ لَهُمْ أَجْرُهُمْ».

Abdullah bin Ömer (r.a)'dan rivayet edildiğine göre dedi ki:

Resûlullah (s.a.v), “Hangi gazi ki, Allah yolunda gazaya çıkar, ganimete uğrarlarsa ahiretteki ecirlerinden üçte ikisini acele olarak almış olurlar. Onlara yalnız, üçte biri kalır, eğer ganimet elde edemezlerse onların ecirleri tam olarak verilir” buyurdu. (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2497)

HARBE GİTMEDİKLERİ HALDE GİTMİŞ GİBİ SEVAB ALANLAR

عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ فِي عَزَاةٍ فَقَالَ إِنَّ أَقْوَامًا بِالْمَدِينَةِ خَلَفْنَا مَا سَلَكْنَا شِعْبًا وَلَا وَادِيًّا إِلَّا وَهُمْ مَعَنَا فِيهِ حَبَسَهُمُ الْعُذْرُ.

Enes (İbn-i Malik) radiyallahu anh'den rivayet olduğuna göre, Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) (Tebûk) gazası sırasında idi ki: (o, Medine'deki Ashab'ı yâd ederek):

- Arkamızda Medine'de bir takım erler cemaati var ki, biz, bir dağ yolunda, dere içinde her yürüyüşümüzde muhakkak Medine'dekiler de yürüyüş (sevabın) da bizimle beraberdir (buyurmuştu. Ashab:

- Yâ Resûlallah! Medine'dekiler nasıl bizimle beraber olurlar? diye sorduklarında Resûlullah:)

- Onları burada bulunmaktan (hastalık, kudretsizlik

ALLAH YOLUNDA GAZİLERE YAPILAN HİZMETİN FAZİLETİ

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رَافِعٍ حَدَّثَنَا زَيْدُ بْنُ حُبَابٍ حَدَّثَنَا مُعَاوِيَةُ
ابْنُ صَالِحٍ عَنْ كَثِيرِ بْنِ الْحَارِثِ عَنِ الْقَاسِمِ أَبِي الرَّحْمَنِ
عَنْ عَدِيِّ بْنِ حَاتِمٍ الطَّائِي «أَنَّهُ سَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الصَّدَقَةِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: خِدْمَةُ عَبْدٍ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ، أَوْ ظِلُّ فُسْطَاطٍ، أَوْ طَرَوْقَةُ فَحْلٍ فِي سَبِيلِ
اللَّهِ».

Adiyy bin Hatim Et-Tai (r.a)'den rivayet edilmiştir: “Adiyy, Resûlullah (s.a.v)'e “hangi sadaka daha faziletlidir?” diye sordu ve Resul-i Ekrem (cevaben) şöyle buyurdu: “Allah yolunda (gaziye) köle bağışı veya bir çadır gölgesi veya Allah yolunda (gaziye bağışlanan) aygırın aş-tığı dişi (deve veya at)!..” (Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1676)

MÜCAHİDİN AİLE FERDLERİNE YARDIM ETMENİN MÜKÂFATI

حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ مَنْصُورٍ ، أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ ، أَخْبَرَنِي
عَمْرُو بْنُ الْحَارِثِ ، عَنْ يَزِيدَ بْنِ أَبِي حَبِيبٍ ، عَنْ يَزِيدَ
بْنِ أَبِي سَعِيدٍ مَوْلَى الْمَهْرِيِّ ، عَنْ أَبِيهِ ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ

الْخُذْرِيُّ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ بَعَثَ إِلَى بَنِي لِحْيَانَ وَقَالَ:
«لِيُخْرِجَ مِنْ كُلِّ رَجُلَيْنِ رَجُلٌ» ثُمَّ قَالَ لِلْقَاعِدِ: «أَيُّكُمْ
خَلَفَ الْخَارِجَ فِي أَهْلِهِ وَمَالِهِ بِخَيْرٍ كَانَ لَهُ مِثْلُ نِصْفِ
أَجْرِ الْخَارِجِ».

Ebu Said el-Hudri (r.a)'dan rivayet edildiğine göre:
Gerçekten Resûlüllah (s.a.v) Lihyan oğullarına (elçi)
gönderdi ve, “Her iki erkekten biri harbe çıksın” buyur-
du. Sonra oturanlar için de: “Sizden hanginiz harbe çı-
kanın ehli ve malı için hayırlı vekil olursa, o kimseye har-
be çıkan kimsenin ecrinin yarısı vardır” buyurdu. (Sünen-i
Ebu Davud, C.3, H.No: 2510)

GAZİ VE AİLESİNE YARDIM ETMENİN SEVABI

عَنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ مَنْ جَهَّزَ غَازِيًّا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَقَدْ غَزَا وَمَنْ خَلَفَ غَازِيًّا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِخَيْرٍ فَقَدْ غَزَا.

Zeyd İbn-i Halid (Cüheni) radiyallahu anh'den Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in şöyle buyurduğu rivayet olunmuştur: Her kim Allah uğrunda gaza edecek bir askeri -sefere gereken eşyasını tedarik ederek- hazırlarsa, o da gaza etmiş (cesine sevaba nail) olur. Yine her kim Allah yolunda gaza eden bir askerin namusluca yerini tutar, (o, askerde kaldıkça geride işlerine ve ailesine bakar) sa, o da gaza etmiş (demek) olur. (Tecrid-i Sarih, C.8, H.No: 1202)

GAZİ VE AİLESİNE YARDIM ETMENİN SEVABI

حَدَّثَنَا بِذَلِكَ زِيَادُ بْنُ أَيُّوبَ حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ جَمِيلٍ عَنْ الْقَاسِمِ أَبِي عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ أَبِي أَمَامَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «أَفْضَلُ

الصَّدَقَاتِ ظِلٌّ فُسْطَاطٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَمَنْيْحَةٌ خَادِمٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، أَوْ طَرَوْقَةٌ فَحْلٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ».

Ebu Ümame (r.a)'den rivayet edilmiştir; dedi ki: Resûlullah (s.a.v), şöyle buyurdu: “Sadakaların en faziletlisi Allah yolunda (gaziye bağışlanan) çadır gölgesi veya Allah yolunda (gaziye yapılan) hizmetçi bağıışı veya Allah yolunda (gaziye bağışlanan) aygırın aştığı dişi (deve veya at)dır!”

(Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1677)

ALLAH YOLUNDA ŞEHİD DÜŞMENİN MÜKÂFATI

حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ الْمُنْذِرِ الْحِزَامِيُّ. ثنا مُوسَى بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْحِزَامِيُّ الْأَنْصَارِيُّ. سَمِعْتُ طَلْحَةَ بْنَ خِرَاشٍ. سَمِعْتُ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ يَقُولُ: لَمَّا قُتِلَ عَبْدُ اللَّهِ ابْنُ عَمْرٍو بْنُ حَرَامٍ، يَوْمَ أُحُدٍ، قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «يَا جَابِرُ! أَلَا أَخْبِرُكَ مَا قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ لِأَبِيكَ؟» قُلْتُ: بَلَى قَالَ «مَا كَلَّمَ اللَّهُ أَحَدًا إِلَّا مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ. وَكَلَّمَ أَبَاكَ كِفَاحًا. فَقَالَ: يَا عَبْدِي! تَمَنَّ عَلَى أُعْطِكَ قَالَ: يَا رَبِّ! تُحْيِيَنِي فَأَقْتُلْ فِيكَ ثَانِيَةً قَالَ: إِنَّهُ سَبَقَ مِنِّي (أَنَّهُمْ إِلَيْهَا

لَا يُرْجَعُونَ) قَالَ: يَا رَبِّ! فَأَبْلُغْ مَنْ وَرَائِي. فَأَنْزَلَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ هَذِهِ الْآيَةَ (وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا) الْآيَةَ كُلَّهَا).

Cabir bin Abdillah (Radiyallahu Anhüma)'dan; şöyle demiştir:

(Babam) Abdullah bin Amr bin Haram (Radiyallahu anh), Uhud (savaşı) günü şehid edilince Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) (bana):

- “Yâ Cabir! Allah Azze ve Celle'nin babana söylediği sözü sana haber vereyim mi?” diye sordu. Ben:

- Evet, (bildir) dedim. Resûl-i Ekrem (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki:

- “Allah, hicâb (perde) ardından olmaksızın (şehidlerden) hiç kimse ile katiyen konuşmamıştır. Ve (lâkin) babanla perdesiz ve doğrudan doğruya (elçisiz olarak) konuştu ve ona:

- Ey (sevgili) kulum! Benden ikram iste, sana vereyim, buyurdu. Baban da:

- Yâ Rabbim! (Arzum şudur:) Beni diriltirsin (dünya-ya geri gönderirsin), ben de ikinci defa senin uğrunda şehid edilirim, dedi. Allah (da):

- İnsanların dünya'ya hiç dönmeyecekleri hükmü şüphesiz benim tarafımdan önceden verilmiştir, buyurdu. Babam:

Yâ Rabbi! O halde (bizim durumumuzu) arkamda kalanlara ulaştır (bildir), dedi. Bunun üzerine Allah (Azze ve Celle): “Allah yolunda öldürülenleri ölümlerden sanma..”

ayetini(n tamamını) indirdi.”(Sünen-i İbn-i Mace, C.7,

H.No: 2800)

ŞEHİDLERİN ALLAH KATINDAKİ FAZİLETİ

حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ حَدَّثَنَا ابْنُ لَهِيْعَةَ عَنْ عَطَاءِ بْنِ دِينَارٍ عَنْ أَبِي
يَزِيدَ الْخَوْلَانِيِّ أَنَّهُ سَمِعَ فَضَالَهَ بْنَ عُبَيْدٍ يَقُولُ: سَمِعْتُ
عُمَرَ بْنَ الْخَطَّابِ يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ «الشُّهَدَاءُ أَرْبَعَةٌ: رَجُلٌ مُؤْمِنٌ جَيِّدٌ
الْإِيمَانِ لَقِيَ الْعَدُوَّ فَصَدَّقَ اللَّهَ حَتَّى قُتِلَ، فَذَاكَ الَّذِي
يَرْفَعُ النَّاسُ إِلَيْهِ أُعْيُنُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ هَكَذَا، وَرَفَعَ رَأْسَهُ
حَتَّى وَقَعَتْ قَلَنْسُوتهُ فَلَا أَدْرِي قَلَنْسُوتهُ عُمَرُ أَرَادَ أَمْ
قَلَنْسُوتهُ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ. قَالَ: وَرَجُلٌ مُؤْمِنٌ
جَيِّدٌ الْإِيمَانِ لَقِيَ الْعَدُوَّ فَكَأَنَّمَا ضُرِبَ جِلْدُهُ بِشَوْكٍ
طَلَحَ مِنَ الْجُبْنِ أَتَاهُ سَهْمٌ غَرِبُ فَقَتَلَهُ، فَهُوَ فِي الدَّرَجَةِ
الثَّانِيَةِ. وَرَجُلٌ مُؤْمِنٌ خَلَطَ عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا لَقِيَ
الْعَدُوَّ فَصَدَّقَ اللَّهَ حَتَّى قُتِلَ فَذَاكَ فِي الدَّرَجَةِ الثَّالِثَةِ،
وَرَجُلٌ مُؤْمِنٌ أُسْرِفَ عَلَى نَفْسِهِ لَقِيَ الْعَدُوَّ فَصَدَّقَ اللَّهَ
حَتَّى قُتِلَ، فَذَاكَ فِي الدَّرَجَةِ الرَّابِعَةِ».

Ömer bin el-Hattab (r.a)'den rivayet edilmiştir; diyor
ki: Resûlullah (s.a.v.)'den işittim; şöyle buyurdu: “Şehidler
dörttür: Düşmanla karşılaşp öldürölünceye kadar Allah'a

karşı (teahhüd ettiği vazifeye) saadık kalan sağlam imanlı mü'min kişi ki, kendisine kıyamet gününde mahşer halının gözlerini şöyle kaldıracak kişi işte odur!." Başını (şöyle derken) o derece kaldırdı ki, fesi düştü. Artık bilemiyorum; Fedâle, Ömer'in fesini mi kasedetti yoksa Resul-i Ekrem'in fesini mi? Sonra buyurdu ki: "Düşmanla karşılaşan, sonra derisine muz ağacının dikenini batmış kadar ürkeklik duyan ve bir mü'min kişi ki, bu, ikinci mertebededir. Salın amelleri kötü amellerle karıştırmış olarak düşmanla karşılaşan ve öldürülünceye kadar Allah'a karşı (taahhüd ettiği göreve) sadık kalan mü'min kişi ki, bu, üçüncü mertebededir. (Fazla günah işlemek suretiyle) haddini tecavüz etmiş olarak düşmanla karşılaşan ve Allah'a karşı (taahhüd ettiği göreve) sadık kalarak ölen mü'min kişi ki, bu dördüncü mertebededir." (Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1695)

ŞEHİDLİK FAZİLETİ

حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ حُجْرٍ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ حُمَيْدٍ عَنْ أَنَسٍ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «مَا مِنْ عَبْدٍ يَمُوتُ لَهُ عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ يُحِبُّ أَنْ يَرْجَعَ إِلَى الدُّنْيَا وَأَنْ لَهُ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا إِلَّا الشَّهِيدُ لِمَا يَرَى مِنْ فَضْلِ الشَّهَادَةِ فَإِنَّهُ يُحِبُّ أَنْ يَرْجَعَ إِلَى الدُّنْيَا فَيُقْتَلَ. مَرَّةً أُخْرَى».

Enes (r.a.)'den rivayet edilmiştir: Resûlullah (s.a.v.) bu-

yurdu ki: “Ölen ve Allah katında sevabı bulunan hiç bir kul, tekrar dünyaya dönmeyi ve içindekilerle beraber dünyanın kendisinin olmasını zinhar arzu etmez. Ancak şehid müstesnâ! Göreceği şehidlik faziletinden ötürü tekrar dünyaya dönmeyi ve bir kere daha şehid edilmeyi arzu eder.” (Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1694)

MÜCAHİDİN DURUMU

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَزِيعٍ حَدَّثَنَا مُعْتَمِرُ بْنُ سُلَيْمَانَ حَدَّثَنِي مَرْزُوقُ أَبُو بَكْرٍ عَنْ قَتَادَةَ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «يَعْنِي يَقُولُ اللَّهُ الْمُجَاهِدُ فِي سَبِيلِي هُوَ عَلَى ضَمَانٍ إِنْ قَبَضَتْهُ أَوْرَثَتْهُ الْجَنَّةَ، وَإِنْ رَجَعَتْهُ رَجَعَتْهُ بِأَجْرٍ أَوْ غَنِيمَةٍ».

Enes bin Malik (r.a.)’den rivayet edilmiştir; dedi ki; Resûlullâh (s.a.v) şöyle buyurdu: “Yani Allah (c.c), “benim uğrumda cihad eden kişi benim teminatım altındadır; şayet ruhunu kabzedersen kendisini cennetin varisi kılarım ve şayet geri çevirirsem sevab ve ganimetle geri çeviririm!” buyuruyor.” (Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1670)

ŞEHİDLER İÇİN ALTI HASLET

حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ عَمَّارٍ. ثنا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عِيَّاشٍ. حَدَّثَنِي بَحِيرُ بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ خَالِدِ بْنِ مَعْدَانَ، عَنِ الْمُقْدَامِ بْنِ

مَعْدِيكَرِبَ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ قَالَ «لِلشَّهِيدِ عِنْدَ اللَّهِ سِتُّ خِصَالٍ: يُغْفَرُ لَهُ فِي أَوَّلِ دَفْعَةٍ مِنْ دَمِهِ. وَيُرَى مَقْعَدُهُ مِنَ الْجَنَّةِ. وَيَجَارُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ. وَيَأْمَنُ مِنَ الْفَزَعِ الْأَكْبَرِ. وَيُحَلَّى حُلَّةَ الْإِيمَانِ. وَيُزَوَّجُ مِنَ الْحُورِ الْعِينِ. وَيُشَفَّعُ فِي سَبْعِينَ إِنْسَانًا مِنْ أَقَارِبِهِ».

“...El-Mıkdâm bin Madikerib (Radıyallahu anh)’den rivayet edildiğine göre; Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Allah katında, şehid için altı haslet vardır: Dökülen ilk kanı ile beraber günahları bağışlanır, cennetteki mevkii kendisine gösterilir, kabir azabından korunur, en büyük korkudan emin olur, iman hullesi (elbisesi) kendisine giydirilir. Güzel hurilerle evlendirilir ve akrabalarından yetmiş (müslüman) insan hakkında şefaet etmesi kabul olunur.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2799)

MURÂBIT (NÖBETÇİ) OLARAK ÖLMENİN FAZİLETİ

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الْمُبَارَكِ حَدَّثَنَا حَيَّوَةُ بْنُ شَرِيحٍ، قَالَ أَخْبَرَنِي أَبُو هَانِيءٍ الْخَوْلَانِيُّ أَنَّ عَمْرُو بْنَ مَالِكٍ الْجَنْبِيَّ أَخْبَرَهُ أَنَّهُ سَمِعَ فَضَالََةَ بْنَ عُبَيْدٍ يُحَدِّثُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ:

«كُلُّ مَيِّتٍ يُحْتَمُ عَلَى عَمَلِهِ إِلَّا الَّذِي مَاتَ مُرَابِطاً فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنَّهُ يُنَمَى لَهُ عَمَلُهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَيَأْمَنُ فِتْنَةَ الْقَبْرِ» وَسَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «الْمُجَاهِدُ مَنْ جَاهَدَ نَفْسَهُ».

Fedâle bin Ubeyd (r.a.)’den rivayet edilmiştir: Resûlül-lah (s.a.v) buyurdu ki: “Her ölen kişinin amel (defter) i kapanır. Ancak Allah yolunda murâbıt (nöbetçi) olarak ölen kişi müstesna; onun ameli kıyamet gününe kadar nemalandırılır (arttırılır) ve o kimse kabir fitnesinden emin olur.” Ve Resûlüllah (s.a.v)’den şöyle buyurduğunu işittim: “Mücahid, nefesine karşı cihad (mücadele) eden-dir.” (Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1671)

ALLAH YOLUNDA ÖLDÜRÜLMEK BAZI HAKLAR DIŞINDA BÜTÜN HATALARA KEFFARETTİR

حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ طَلْحَةَ الْكُوفِيُّ، حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ عَيَّاشٍ عَنْ حُمَيْدٍ عَنْ أَنَسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «الْقَتْلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُكَفِّرُ كُلَّ خَطِيئَةٍ، فَقَالَ جَبْرَائِيلُ إِلَّا الدِّينَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَّا الدِّينَ».

Enes (r.a.)’den rivayet edilmiştir; dedi ki: Resûlüllah (s.a.v) şöyle buyurdu: “Allah yolunda öldürülmek bütün hatalara keffârettir!” Cibril Alëyhisselam, “borç müstes-

na!” dedi ve bunun üzerine Rasul-i Ekrem (s.a.v): “borç müstesna!” buyurdu.(Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1693)

BORÇLU OLARAK ŞEHİD EDİLEN KİMSE

حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ حَدَّثَنَا اللَّيْثُ عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي سَعِيدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي قَتَادَةَ عَنْ أَبِيهِ أَنَّهُ سَمِعَهُ يُحَدِّثُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «أَنَّهُ قَامَ فِيهِمْ فَذَكَرَ لَهُمْ أَنَّ الْجِهَادَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الْإِيمَانُ بِاللَّهِ أَفْضَلُ الْأَعْمَالِ، فَقَامَ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَرَأَيْتَ إِنْ قُتِلْتُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُكْفَرُ عَنِّي خَطَايَايَ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: نَعَمْ إِنْ قُتِلْتَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَنْتَ صَابِرٌ مُحْتَسِبٌ مُقْبِلٌ غَيْرٌ مُدْبِرٍ، ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: كَيْفَ قُلْتَ؟ قَالَ أَرَأَيْتَ إِنْ قُتِلْتُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَيْكْفَرُ عَنِّي خَطَايَايَ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: نَعَمْ وَأَنْتَ صَابِرٌ مُحْتَسِبٌ مُقْبِلٌ غَيْرٌ مُدْبِرٍ إِلَّا الدِّينَ، فَإِنَّ جِبْرَائِيلَ قَالَ لِي ذَلِكَ».

Ebu Katade (r.a)’den rivayet edilmiştir: Oğlu Abdullah, onun Resûlullah (s.a.v)’den şöyle bahsettiğini işitti: “Resul-i Ekrem, onlara (ashabına) va’za kalkarak Allah yolunda cihadın ve Allah’a imanın, amellerin en faziletlisi olduğunu belirtti. Bu esnada bir zat, “yâ Resûlullah

dedi, “Allah yolunda öldürülürsem hata (günah) larıma keffaret olur mu dersiniz?” Resul-i Ekrem (s.a.v.) “sabrettiğin, Allah rızası için yaptığın, ilerlediğin ve gerilemediğin takdirde evet!” buyurdu. Sonra Resûlullah (s.a.v), “nasıl demiştin?” buyurdu. O zat, (sorusunu iade ederek) “Allah yolunda öldürülürsem hatalarıma keffaret olur mu dersiniz?” dedi ve bunun üzerine Resûlullah (s.a.v.) buyurdu ki: “Sabrettiğin, Allah rızası için yaptığın, ilerlediğin ve gerilemediğin takdirde evet! Ancak borç müstesnâdır. Bunu bana Cebrâil söyledi.” (Sünen-i Tirmizi, C.3, H.No: 1765)

ŞEHİDLERİN ÖLÜMDEN DUYDUĞU ACININ ÖLÇÜSÜ

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ، وَأَحْمَدُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الدُّورَقِيُّ، وَبَشْرُ بْنُ آدَمَ، قَالُوا: ثنا صَفْوَانُ بْنُ عِيسَى. أُنْبَأَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَجْلَانَ عَنِ الْقَعْقَاعِ بْنِ حَكِيمٍ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ؛ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «مَا يَجِدُ الشَّهِيدُ مِنَ الْقَتْلِ إِلَّا كَمَا يَجِدُ أَحَدُكُمْ مِنَ الْقَرْصَةِ».

“...Ebu Hüreyre (Radiyallahu anh)’den rivayet edildiğine göre; Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu, demiştir:

“Şehid, öldürülme (acısın)dan, ancak sizden birisinin çimdiklenmeden bulduğu acı gibi bir şey bulur.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2802)

ALLAH YOLUNDA ŞEHİD DÜŞENLERİN RUHLARI

حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ. ثنا أَبُو مُعَاوِيَةَ. ثنا الْأَعْمَشُ عَنْ
عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَرَّةَ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، فِي قَوْلِهِ
(وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءُ
عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ) قَالَ: أَمَّا إِنَّا سَأَلْنَا عَنْ ذَلِكَ، فَقَالَ
«أَرْوَاحُهُمْ كَطَيْرٍ خُضِرَ تَسْرَحُ فِي الْجَنَّةِ فِي أَيَّهَا شَاءَتْ.
ثُمَّ تَأْوِي إِلَى قَنَادِيلَ مُعَلَّقَةٍ بِالْعَرْشِ. فَبَيْنَمَا هُمْ كَذَلِكَ. إِذِ
اطَّلَعَ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ إِطْلَاعَةً. فَيَقُولُ: سَلُونِي مَا شِئْتُمْ.
قَالُوا: رَبَّنَا وَمَاذَا نَسْأَلُكَ، وَنَحْنُ نَسْرَحُ فِي الْجَنَّةِ فِي أَيَّهَا
شِئْنَا؟ فَلَمَّا رَأَوْا أَنَّهُمْ لَا يُتْرَكُونَ مِنْ أَنْ يَسْأَلُوا، قَالُوا:
نَسْأَلُكَ أَنْ تُرَدَّ أَرْوَاحُنَا فِي أَجْسَادِنَا إِلَى الدُّنْيَا حَتَّى نُقْتَلَ
فِي سَبِيلِكَ. فَلَمَّا رَأَى أَنَّهُمْ لَا يَسْأَلُونَ إِلَّا ذَلِكَ، تُرِكُوا».

“...Mesrûk (Radıyallahu anh)’den rivayet edildiğine
göre Allah’ın;

âyetinin mânâsı hakkında (sorulan bir soru üzerine) Ab-
dullah (bin Mes’ûd) (Radıyallahu anh) şöyle demiştir:

Bilmiş olunuz ki şüpheşiz biz bunu Resûlüllah (Sallal-

lahu Aleyhi ve Sellem)'e sorduk. Bunun üzerine (Resul-
Ekrem) (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki:

“Şehidlerin ruhları yeşil kuşlar gibidir, hangi cennet-
te dilerlerse orada rızıklandırılır. Sonra Arş'a asılı kandil-
lere dönerler. Onlar bu durumda iken senin Rabb'in an-
sızın onlara bir bakışla bakar ve onlara:

- (Başkaca) dilediğinizi benden isteyiniz, buyurur.
Onlar:

- Ey Rabb'imiz! Hangi cennette istersek orada rızık-
landığımız halde senden ne isteyeceğiz? diye (hiç bir ihti-
yaçlarının olmadığı beyânla) cevap verirler. (Allah dilek-
lerini üç kez sorar) Onlar (bir şey) istemedikçe bırakılma-
yacaklarını (yani mutlaka bir dilekte bulunmalarının is-
tendiğini) görünce:

- (Ey Rabb'imiz!) Senin yolunda (bir kez daha) şehîd
edilmemiz için senden ruhlarımızı cesedlerimize iâde edip
dünyaya gönderilmemizi istiyoruz derler. Allah onların
bundan başka hiç birşey istemediklerini görünce, onlara
artık onlar öylece bırakılırlar.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No:
2801)

SAVAŞARAK CENNETE GİRMEK

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ. ثنا عَفَّانُ. ثنا دَيْلَمُ بْنُ
غَزْوَانَ. ثنا ثَابِتٌ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ: حَضَرْتُ
حَرْبًا. فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ رَوَاحَةَ:

يَا نَفْسِي! أَلَا أَرَاكِ تَكْرِهِينَ الْجَنَّةَ أَحْلِفُ بِاللَّهِ لَتَنْزِلَنَّهُ طَائِعَةً

“...Enes bin Mâlik (Radiyallahu anh)’den; şöyle demiştir:

Ben bir savaşta hazır bulundum. Abdullah bin Revâha (Radiyallahu anh) (kâfirlerle savaşırken) şöyle dedi:

Yâ nefsim! Seni uyarıyorum. Ben, seni cennet(e girmeye sebep olan savaş)tan hoşlanmaz olarak görüyorum. Allah’a yemin ederim ki, sen ya itaatkâr (uysal) olarak (savaşmak suretiyle) muhakkak cennete gireceksin ya da şüphesiz buna zorlanacaksın.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2793)

SADECE CİHAD EDEREK CENNETE GİREN AMR B. SABÎT

عَنِ الْبَرَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ مُقَنَّعٌ بِالْحَدِيدِ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَقَاتِلْ وَأُسَلِّمُ قَالَ أُسَلِّمُ ثُمَّ قَاتِلْ فَأَسَلِّمُ ثُمَّ قَاتِلْ فَقَاتِلْ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَمِلَ قَلِيلاً وَأُجِرَ كَثِيراً

Berâ’ radiyallahu anh’in şöyle demiş olduğu rivâyet olunmuştur: (Uhud harbinde) Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’e demir (zırh) ile yüzü örtülü bir kişi geldi ve

- Yâ Resûlallah! (Hemen) harb edeyim (sonra) müslüman mı olayım! diye sordu. Resûlallah:

- Müslüman ol, sonra harb et! buyurdu. O da hemen müslüman oldu. Sonra savaştı. Nihayet şehid edildi. Bunun üzerine Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

ŞEHİDİN ŞEFAATİNİN KABUL OLMASI

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ صَالِحٍ، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ حَسَّانٍ، حَدَّثَنَا
الْوَلِيدُ أَنَّ رِيَّاحَ الدَّمَارِيِّ، حَدَّثَنِي عَنْ نُمْرَانَ بْنِ عُتْبَةَ
الدَّمَارِيِّ، قَالَ: دَخَلْنَا عَلَى أُمِّ الدَّرْدَاءِ وَنَحْنُ أَيْتَامٌ،
فَقَالَتْ: أَبْشِرُوا فَإِنِّي سَمِعْتُ أَبَا الدَّرْدَاءِ يَقُولُ: قَالَ
رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «يَشْفَعُ الشَّهِيدُ فِي سَبْعِينَ مِنْ أَهْلِ
بَيْتِهِ».

Nümrân bin Utbete'z-Zimâri (r.a)'dan rivayet edildi-
ğine göre dedi ki:

“Biz yetimdik. Ümmüdderda'nın yanına girdik, dedi
ki, size müjdeler olsun, ben Ebudderdâ'nın şöyle dediği-
ni işittim.” Resûlüllah (s.a.v): “Şehit kendi ailesinden yet-
miş kişiye şefa'at eder.” buyurdu.(Sünen-i Ebu Davud, C.3,
H.No: 2522)

CİHÂD
ETMEMENİN CEZASINI BİLDİREN
ÂYET-İ KERİME
VE
HADİS-İ ŞERİFLER
(ALTINCI BÖLÜM)

CIHÂD
ETMEMENİN CEZASINI BİLDİREN
ÂYET-İ KERİMELER

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا يُرْدُّوكُمْ عَلَى
أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ بَلِ اللَّهُ مَوْلِيكُمْ وَهُوَ خَيْرُ
النَّاصِرِينَ

“Ey iman edenler, kâfirlere itaat ederseniz sizi (geri-
sin geri küfre) çevirirler ve (dünyada da, ahirette de bü-
yük zarara uğrayanlardan olursunuz. Hayır sizin yardım-
cınız Allah’dır. O yardım edenlerin en hayırlısıdır.”

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 149-150)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِلَّا تَنْفَرُوا يُعَذِّبَكُمُ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“Eğer (emrolunduğunuz bu cihada) çıkmazsanız (Allah) sizi pek acıklı bir azaba düşür eder, yerinize sizden başka (itaatlı) bir cemaat getirir. Siz O’na hiç bir şeyle zarar yapamazsınız. Allah her şeye hakkıyla kadir.”

(Tevbe sûresi, âyet: 39)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَإِذَا أَنْزَلْتُ سُورَةً أَنْ أَمِنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ اسْتَأْذَنَكَ أُولُوا الطَّوْلِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ

“Allah’a iman edin, Resul ile cihada gidin” diye bir sure indirildiği zaman içlerinden servet sahibi olanlar senden izin isteyip: “Bırak bizi, (harbe gidemeyip) oturanlarla beraber olalım” dediler.”

(Tevbe sûresi, âyet: 86)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ

“Onlar oturanlarla beraber olmalarını hoş gördüler. Kalblerine mühür vurulmuş onların. Bundan dolayı onlar (cihadda olan hikmeti, gayeyi, Resûle muvafakatdaki saadeti, ondan geri kalmanın şekavetini) iyice anlamazlar.”

(Tevbe sûresi, âyet: 87)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ ذِي اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تُرَضُّونَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ*

“Ey Resûlüm, o hicretü terk edenlere de ki: “- Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, karılarınız, akrabalarınız kazandığınız mallar, geçersiz olmasından korktuğunuz bir ticaret, hoşunuza giden meskenler, size Allah ve Resûlî:nden ve onun yolunda cihaddan daha sevgili ise, artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin. Allah, fasıklar topluluğunu hid yete erdirmez.”

(Tevbe sûresi, âyet: 24)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَا أَمْوَالُنَا وَأَهْلُونَا
فَاسْتَغْفِرْ لَنَا يَقُولُونَ بِالسِّنْتِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ قُلْ فَمَنْ
يَمْلِكُ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئاً إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرّاً أَوْ أَرَادَ بِكُمْ
نَفْعاً بَلْ كَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبيراً* بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ
يَنْقَلِبَ الرَّسُولُ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَى أَهْلِيهِمْ أَبَداً وَزَيْنَ ذَلِكَ
فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَنْتُمْ ظَنُّ السَّوْءِ وَكُنْتُمْ قَوْماً بُوراً*

“(Henüz iman kalblerinde yerleşmemiş olduğundan Hudeybiye seferinden) geri kalan bazı bedeviler sana şöyle diyeceklerdir: “- Mallarımız ve ailelerimiz bizi, (seninle Hudeybiye seferine çıkmaktan) alıkoydu. Onun için bize mağfiret dile.” Onlar, kalblerinde olmayan şeyi ağızlarıyla söylerler. (Ey Rasûlüm, sen onlara) de ki: “-Eğer Allah size bir zarar dilerse, yahud size bir fayda dilerse, artık onun dilemesinden sizi kim koruyabilir? Doğrusu Allah bütün yaptıklarınızdan haberdar bulunuyor.”

“Daha doğrusu siz (ey münafıklar), zannettiniz ki, Peygamber ve mü’minler bir daha ailelerine dönmeyecekler. Bu zan da kalblerinizde yerleşti. (Allah, Peygambere zafer vermez diye) kötü zanda bulundunuz da helâka düşen bir kavim oldunuz.”

(Fetih sûresi, âyet: 11-12)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 قُلْ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سُدْعُونَ إِلَى قَوْمِ أُولَى بِأْسٍ
 شَدِيدٍ تُقَاتِلُونَهُمْ أَوْ يُسَلِّمُونَ فَإِنْ تُطِيعُوا يُؤْتِكُمُ اللَّهُ أَجْرًا
 حَسَنًا وَإِنْ تَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِنْ قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا*
 لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا
 عَلَى الْمَرِيضِ حَرَجٌ وَمَنْ يُطِغِرْ اللَّهُ وَرَسُولُهُ يُدْخِلْهُ
 جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَنْ يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا
 أَلِيمًا*

“(Ey Resûlüm, Hudeybiye seferinden) geri kalan o Be-
 devilere de ki: “- Siz yakında çok kuvvetli olan cengâver
 bir kavimle harb için çağrılacaksınız. Onlarla savaşırsınız,
 yahud müslüman olurlar (da kurtulurlar). Eğer itaat eder-
 seniz, Allah size güzel bir mükâfat verir. Şayed bundan
 önce yaptığınız gibi, cihaddan dönerseniz, sizi acıklı bir
 azab ile azablandırır.”

“(Savaşa çıkmamak hususunda) Amâ’ya günah yok,
 aksağa günah yok, hastaya günah yok. Kim Allah’a ve
 Resûlüne itaat ederse, Allah, onu (ağaçları) altından ır-
 maklar akar Cennetlere koyar. Kim de (Allah’a ve Pey-
 gambere itaat etmekten) yüz çevirirse, onu acıklı bir azab
 ile azablandırır.”

(Fetih sûresi, âyet: 16-17)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَجَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ
كَذَّبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ
أَلِيمٌ

“Bedevilerden özür ileri sürenler, Tebük savaşından geri kalmak için kendilerine izin verilsin diye geldiler. Allah’a ve Resûlüne yalan söyleyenler de (yerlerinden kıpırdamayıp) oturdular. Şüphe yok ki, bunlardan kâfir olanlara çok acıklı bir azab isabet edecektir.”

(Tevbe sûresi, âyet: 90)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا لَوْ لَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ فَإِذَا أُنْزِلَتْ سُورَةٌ
مُبْحَكَمَةٌ وَذِكْرٌ فِيهَا الْقِتَالُ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ
يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَأُولَى لَهُمْ
طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَعْرُوفٌ فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ
خَيْرًا لَهُمْ

“İman edenler keşke bir sure indirilseydi (de) cihat etseydik, diyorlar.” Derken açık ve kesin bir sûre indirilip onda savaş anılınca, kalblerinde maraz (nifak) bulunanları görüyorsun: Sana öyle bir bakış bakıyorlar ki, ölümden baygınlık gelmiş kimsenin bakışına benziyor. Onun da, başlarına gelmesi pek yakındır.”

“Fakat onların vazifesi bir itaat ve güzel bir sözdü. Sonra (cihadın farziyetine dair) emir kesinleşince, Allah’a sadakat gösteterselerdi, elbette haklarında daha hayırlı olurdu.”

(Muhammed sûresi, âyet: 20-21)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ أَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ قُلْ
لَا تُقْسِمُوا طَاعَةٌ مَعْرُوفَةٌ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

“Bir de münafıklar, kendilerine emrettiğin takdirde, muhakkak (savaşa ve hicrete) çıkacaklarına en kuvvetli yeminleriyle yemin ettiler. (Ey Resûlüm, onlara) de ki: (Yalan yere) yemin etmeyin. Sizden istenen halis bir itaattir. Şübhe yok ki Allah, bütün yaptığınız ve yapacağınız şeylerden haberdardır.”

(Nûr sûresi, âyet: 53)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ

يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا
تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ*
فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ*
فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِنْهُمْ فَاسْتَأْذَنُوكَ لِلْخُرُوجِ
فَقُلْ لَنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ تُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ
رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخَالِفِينَ*

“Tebük savaşına iştirak etmeyip geri kalan münafıklar, Resûlullah’a muhalefet ederek oturup kalmalarıyla sevindiler. Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla mücadele etmeyi çirkin gördüler ve: “- Bu sıcakta harbe çıkmayın” dediler. De ki: “- Cehennem ateşi daha sıcaktır. Keşke anlayabilselerdi.”

“Artık kazandıklarının cezası olarak az gülsünler ve çok ağlasınlar.”

“Eğer Tebük savaşından sonra Allah, seni, Medine’de kalan münafıklardan bir kısmının yanına döndürür de başka bir savaşa çıkmak için senden izin isterlerse, de ki: “- Artık benimle beraber ebediyyen sefere çıkamazsınız, beraberimde olarak hiç bir düşmanla muharebe edemezsiniz. Çünkü ilk defa, oturup kalmayı arzu ettiniz. (Tebük seferine çıkmadınız). Şimdi de geri kalan kadın ve çocuklarla oturup kalın.”

(Tevbe sûresi, âyet: 81-82-83)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 أَلَمْ تَر إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ
 وَآتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ
 يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ
 كُتِبَ عَلَيْنَا الْقِتَالُ لَوْلَا أَخَّرْتَنَا إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ قُلْ مَتَاعُ
 الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِمَنِ اتَّقَى وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا*
 أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَدْرِكَكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ
 مُشِيدَةٍ وَإِنْ تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ
 تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
 فَمَالِ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا*

“Kendilerine: “- Ellerinizi savaştan çekin, namazı kılın, zekâtı verin”, denilmiş olanlara bakmaz mısınız? Şimdi onların üzerine savaş farz kılınıncı, içlerinden bir topluluk, Allah’dan korkar gibi hatta daha şiddetli bir korku ile insanlardan korkuyor. Onlar: “- Ey Rabbimiz, üzerimize şu savaşı neye farz kıldın, ne olurdu bizi yakın bir vakte kadar geri bırakaydın!” dediler. Onlara şöyle de: “- Dünyanın zevki pek azdır. Ahiret ise sakınanlar için muhakkak hayırlıdır ve kıl kadar haksızlığa uğramazsınız.”

“Her nerede olursanız, ölüm size erişir; velev ki, tahkim edilmiş yüksek kalelerde bulunun. Bununla beraber

onlara (münafık ve kâfirlere) bir iyilik gelse: “- Bu, Allah’ındır”, derler. Bir musibet de geldi mi: “- Bu, senin uğursuzluğundandır”, derler. (Ey Resûlüm) de ki: “- Hepsi (iyi ve kötüyü yaratmak) Allah’ındır.” Fakat bu topluluğa ne oluyor ki, Kur’ân’ı anlamaya yanaşmıyorlar.”

(Nisa sûresi, âyet: 77-78)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِنَ اللَّهِ قَالُوا
أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانَ لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ
نَسْتَحِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعُكُمْ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاللَّهُ يَحْكُمُ
بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ
سَبِيلًا*

“O münafıklar sizin hâlinizi gözetleyip beklerler: Eğer Allah tarafından size bir fetih (zafer) olursa derler ki: “- Biz sizinle beraber değil miydik, bize de mal ve ganimetten verin.” Fakat kâfirlere bir zafer hissesi düşerse, kâfirlere hitaben: “- Biz, size yardım ederek üstünlüğünüzü temin etmedik mi? Size mü’minlerden gelecek ziyayı önlemedik mi? (Bizi de ganimete ortak yapın)”, derler, Artık Allah, kıyamet gününde aranızda hükmünü verir ve Allah elbette, kâfirler için mü’minler aleyhine bir yol (imkân ve delil) verecek değildir.”

(Nisa sûresi, âyet: 141)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَتَجِدُونَ آخَرِينَ يُرِيدُونَ أَنْ يَأْمَنُواكُمْ وَيَأْمِنُوا قَوْمَهُمْ
كُلَّمَا رُذِّقُوا إِلَى الْفِتْنَةِ أُرْكِسُوا فِيهَا فَإِنْ لَمْ يَعْتَزِلُوكُمْ
وَيُلْقُوا إِلَيْكُمُ السَّلَامَ وَيَكْفُوا أَيْدِيَهُمْ فَاخْذُوهُمْ وَاقْتُلُوهُمْ
حَيْثُ تَقْتُلُوهُمْ وَأُولَئِكُمْ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا مُبِينًا*

“Diğer bir takım kimseleri de bulacaksınız ki, hem sizden emin olmak, hem de kavimlerinden emin kalmak isterler. Her ne zaman fitneye çağırılırlarsa, o tarafa döner içine düşerler. Eğer bunlar sizden çekinmezler, barışınıza yatıp taarruzdan ellerini çekmezlerse, kendilerini bulduğunuz yerde yakalayın ve öldürün. İşte bunlar aleyhinde size açık bir ferman ve salâhiyyet verdik.”

(Nisa sûresi, âyet: 91)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطَرًا وَرِئَاءَ النَّاسِ
وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ*

“(Ev mü’minler). vurtlarından çalım satarak, insanlara gösteriş yaparak çıkanlar ve Allah yolundan alıkoymaya çalışanlar (Mekke’liler) gibi olmayın. Allah, onların bütün yaptıklarını kuşatıcıdır.”

(Enfal sûresi, âyet: 47)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 إِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرَّ هَؤُلَاءِ
 دِينُهُمْ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ وَلَوْ
 تَرَى إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ
 وَأَذْبَارَهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ*

“O sırada münafıklarla, kalblerinde bir hastalık bulunanlar (henüz İslâm’ı kabul etmekle imanları kökleşmeyenler), şöyle diyorlardı: “- Bu müslümanları, dinleri aldattı.” Halbuki Allah’a tevekkül edip ona güvenen galip olur. Çünkü Allah (her şeye) galiptir; (yaptıklarında) hikmet sahibidir.”

“Melekler, o kâfirlerin yüzlerine ve arkalarına vura vura ve: “Tadın Cehennem azabını”, diyerek canlarını alırken bir görmeliydin!..”

(Enfal sûresi, âyet: 49-50)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا لَا تَبْعُوكَ وَلَكِنْ بَعْدَتْ
 عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ
 يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ

“Eğer dâvet olundukları sefer, bir dünya menfaati ve

orta yollu bir sefer olsaydı, mutlaka senin arkana düşerlerdi. Fakat zahmetli ve yorucu mesafe (Tebük seferi), kendilerine (bazı mü'minlere) uzak geldi. Bununla beraber: “- Eğer gücümüz yetseydi, elbette sizinle beraber sefere çıkardık.” deyip yakında Allah’a yemin edecekler. Böylece nefislerini helâke sürükleyeceklerdir. Allah biliyor ki, gerçekten onlar yalancıdırlar.”

(Tevbe sûresi, âyet: 42)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَأُوْا أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ
انْبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ*

“-Eğer o münafıklar savaşa çıkmak isteselerdi, elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah, davranmalarını kerih gördü ve onları evlerinde alıkoydu ve kendilerine: “- Oturun, oturanlarla beraber”, dendi.”

(Tevbe sûresi, âyet: 46)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَإِنَّ مِنْكُمْ لَمَنْ لَّيَبْطِئَنَّ فَإِنْ أَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةٌ قَالْ قَدْ أَنْعَمَ
اللَّهُ عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُنْ مَعَهُمْ شَهِيداً* وَلَئِنْ أَصَابَكُمْ فَضْلٌ
مِّنَ اللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَنْ لَّمْ تَكُنْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَّالَيْتَنِي
كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزاً عَظِيماً*

“Gerçek sizden öylesi (münafık) vardır ki, ağır alacaktır. Eğer size bir felâket gelirse diyecek ki: “- Doğrusu Allah bana ihsan etti. Çünkü onlarla beraber savaşta bulunmadım.”

“Ve eğer size, Allah’dan fetih ve ganimet gibi bir lütuf gelirse, sanki kendisi ile aranızda hiç bir tanışıklık olmamış gibi muhakkak şöyle diyecektir: “- Ah, keşki ben de onlarla beraber olaydım da büyük bir nimet ve ganimete ereydim!”

(Nisa sûresi, âyet: 72-73)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَيْنُ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ
وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ* لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ
بَعْدَ إِيمَانِكُمْ إِنَّ نَعْفَ عَنْ طَائِفَةٍ مِنْكُمْ نُعَذِّبُ طَائِفَةً
بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ*

“Ey Resûlüm, (Tebük seferi’ne giderken seninle alay eden münafıkların) eğer kendilerine, hakkımda niçin böyle dediniz? diye sorarsan: “- Biz, ancak lâfa dalmış şakalaşıyorduk” derler. De ki: “- Allah ile, âyetleriyle ve O’nun Peygamberi ile mi eğleniyordunuz?”

“Boşuna özür dilemeyin. Siz iman ettiğinizi söyledikten sonra, içinizdeki küfrü açığa vurdunuz. İçinizden bir kısmını bağışlasak bile, diğer bir kısmını, suçlarında ısrar ettiklerinden azabımıza uğratacağız.

(Tevbe sûresi, âyet: 65-66)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسَيْنَيْنِ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ
بَكُمْ أَنْ يَصِيبَكُمْ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِنْ عِنْدِهِ أَوْ بَأْيَدِنَا فَتَرَبَّصُوا
إِنَّا مَعَكُمْ مُتَرَبِّصُونَ * قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَنْ يُتَقَبَلَ
مِنْكُمْ إِنَّكُمْ كُنْتُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ * وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقَبَلَ مِنْهُمْ
نَفَقَاتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَبِرَسُولِهِ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ
إِلَّا وَهُمْ كُسَالَى وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَارِهُونَ *

“Münafıklara şöyle de: “- Siz bize, ancak iki güzelin (zafer ile şehidliğin) birini gözetleyip bekliyorsunuz. Biz ise, Allah’ın, kendi tarafından veya bizim elimizle size bir azab indirmesini gözetliyoruz. Haydi bekleyin durun, biz de sizinle beraber gözetleyiciyiz.”

“Ey Resûlüm, münafıklara de ki: “- İster gönül rızası ile ve ister rıza göstermeyerek harcayın, sizden asla harcadıklarınız kabul edilmeyecektir. Çünkü siz, bir fasıklar topluluğu oldunuz.”

“Harcadıklarının, onlardan kabul edilmesine engel ancak şudur: Allah’a, Peygambere küfretmeleridir. Namaza ancak tembel tembel geliyorlar, verdiklerini de ancak istemeyerek veriyorlar.”

(Tevbe sûresi, âyet: 52-53-54)

CİHÂD
ETMEMENİN CEZASINI BİLDİREN
HADİS-İ ŞERİFLER

CİHADI TERKETMENİN CEZASI

أَخْبَرَنَا عَبْدَةُ بْنُ عَبْدِ الرَّحِيمِ قَالَ حَدَّثَنَا سَلَمَةُ بْنُ سُلَيْمَانَ
قَالَ أُنْبَأَنَا ابْنُ الْمُبَارَكِ قَالَ أُنْبَأَنَا وَهَيْبٌ يَعْنِي ابْنَ الْوَرْدِ
قَالَ أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ مُحَمَّدٍ بْنُ الْمُنَكْدِرِ عَنْ أَبِي صَالِحٍ
عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ مَنْ
مَاتَ وَمَنْ يَغْزُو لَمْ يُحَدِّثْ نَفْسُهُ بِغَزْوٍ مَاتَ عَلَى شُعْبَةٍ
نِفَاقٍ

Ebû Hüreyre (r.a.)'den:

Nebî (s.a.v) şöyle buyurdu:

“- Kim savaş için niyet etmeden ve savaşmadan ölürse, savaştan kaçan veya geri kalan münafıklar gibi ölmüş olur.” (Sünen-i Nesei, C.7, H.No: 3083)

CİHADI TERKEDEN ZELİL OLUR

حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ دَاوُدَ الْمِهْرِيُّ، أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ،

أَخْبَرَنِي حَيَّوَةُ بْنُ شُرَيْحٍ، /ح/، وَحَدَّثَنَا جَعْفَرُ بْنُ مُسَافِرٍ
 التَّنِيسِيُّ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يَحْيَى الْبَرْلِسِيُّ، حَدَّثَنَا حَيَّوَةُ
 بْنُ شُرَيْحٍ، عَنْ إِسْحَاقَ أَبِي عَبْدِ الرَّحْمَنِ، قَالَ سُلَيْمَانُ:
 عَنْ أَبِي عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْخُرَاسَانِيِّ، أَنَّ عَطَاءَ الْخُرَاسَانِيَّ
 حَدَّثَهُ، أَنَّ نَافِعًا حَدَّثَهُ، عَنْ ابْنِ عُمَرَ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ
 اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «إِذَا تَبَايَعْتُمْ بِالْعِينَةِ وَأَخَذْتُمْ أَذْنَابَ الْبَقَرِ،
 وَرَضِيتُمْ بِالزَّرْعِ، وَتَرَكْتُمُ الْجِهَادَ، سَلَّطَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ ذُلًّا
 لَا يَنْزِعُهُ حَتَّى تَرْجِعُوا إِلَى دِينِكُمْ»

İbni Ömer (r.a)'dan rivâyet edildiğine göre Resûlullah (s.a.v)'in şöyle buyurduğunu işittim, demiştir.

“Veresiye pahalı satıp aynı malı peşin daha ucuz geri satın almak sureti ile alış veriş yaptığınız, cihadı terk edip öküzlerin kuyruğunu tutarak ziraatla geçinmeğe razı olduğunuz vakit, Allah size öyle bir perişanlık musallat eder ki, dininize dönünceye kadar bu zelillikten sizi kurtarmaz.”
 (Sünen-i Ebu Davud, C.4, H.No. 3462)

ATICILIĞI TERK ETMENİN HÜKMÜ

حَدَّثَنَا حَرَمَلَةُ بْنُ يَحْيَى الْمِصْرِيُّ. أَنبَأَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ
 وَهْبٍ. أَخْبَرَنِي ابْنُ لَهْيَعَةَ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ نَعِيمٍ الرَّعِنِيِّ،

عَنِ الْمُغِيرَةِ بْنِ نَهَيْكٍ؛ أَنَّهُ سَمِعَ عُقْبَةَ بْنَ عَامِرٍ الْجُهَنِيَّ يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ «مَنْ تَعَلَّمَ الرَّمْيَ ثُمَّ تَرَكَهُ، فَقَدْ عَصَانِي».

“...Ukbe bin Âmir el-Cühenî (Radiyallahu anh)’den: Şöyle demiştir:

Ben, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’den işittim, şöyle buyurdu:

“Kim atıcılığı öğrenip de sonra terkederse bana isyân etmiş olur.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.7, H.No: 2814)

CIHAD ETMEDEN ÖLEN KİMSENİN DURUMU

حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ عَمَّارٍ ثنا الْوَلِيدُ. ثنا أَبُو رَافِعٍ (هُوَ إِسْمَاعِيلُ بْنُ رَافِعٍ) عَنْ سُمَيٍّ، مَوْلَى أَبِي بَكْرٍ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ؛ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ «مَنْ لَقِيَ اللَّهَ وَلَيْسَ لَهُ أَثَرٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَقِيَ اللَّهَ وَفِيهِ ثُلْمَةٌ».

“... Ebû Hüreyre (Radiyallahu Anh)’den rivâyet edildiğine göre; Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu, demiştir:

“Kim Allah yolunda (cihâdla ilgili) bir eseri (ameli) bulunmadığı halde Allah’a kavuşur (yâni ölür)se, o kimse (kıyâmet günü) sakat olduğu halde Allah’ın huzuruna çıkar.” (Sünen-i İbn-i Mace, C.8, H.No: 2763)

CİHAD ETMEDEN ÖLEN NİFAK ÜZERE ÖLÜR

حَدَّثَنَا عَبْدَةُ بْنُ سُلَيْمَانَ الْمَرْوَزِيُّ، أَخْبَرَنَا ابْنُ الْمُبَارَكِ،
أَخْبَرَنَا وَهَيْبٌ — [قَالَ عَبْدَةُ:] يَعْنِي ابْنَ الْوَرْدِ — أَخْبَرَنِي
عُمَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنُ الْمُنْكَدِرِ، عَنْ سُمَيٍّ، عَنْ أَبِي
صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ مَاتَ
وَلَمْ يَغْزُ وَلَمْ يُحَدِّثْ نَفْسَهُ بِالْغَزْوِ مَاتَ عَلَى شُعْبَةٍ مِنْ
نِفَاقٍ».

Ebû Hüreyre (r.a)'dan rivâyet edildiğine göre:

“Kim harbe çıkmadan veya harbi nefsinde niyyet etme-
den ölürse, münafıklıktan bir şube üzerine ölmüş olur.”
(Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2502)

HARBE ÇIKMAYAN FELAKETE UĞRAR

حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عُثْمَانَ، وَقَرَأْتَهُ عَلَى يَزِيدَ بْنِ عَبْدِ رَبِّهِ
الْجُرْجَسِيِّ، قَالَا: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ، عَنْ يَحْيَى بْنِ
الْحَارِثِ، عَنِ الْقَاسِمِ — أَبِي عَبْدِ الرَّحْمَنِ — عَنْ أَبِي
أَمَامَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ لَمْ يَغْزُ أَوْ يُجَهَّزْ غَازِيًا
أَوْ يَخْلِفَ غَازِيًا فِي أَهْلِهِ بِخَيْرٍ أَصَابَهُ اللَّهُ بِقَارِعَةٍ»
قَالَ يَزِيدُ بْنُ عَبْدِ رَبِّهِ فِي حَدِيثِهِ: قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ.

Ebû Ümame (r.a)'dan rivâyet edildiğine göre:

“Kim harbe çıkmaz, gâziyi techiz etmez veya gâzinin ailesine iyilikle vekil kalmazsa, Allah onu bir kıyamete (felâkete) uğratar. Yezid bin Abdurrabbe rivâyet ettiği hadisinde, “Kıyâmet gününden önce büyük bir felakete uğratar” dedi. (Sünen-i Ebu Davut, C.3, H.No: 2503)

HARBE ÇIKMAYAN ACIKLI BİR AZABA DÜÇAR OLUR

حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا زَيْدُ بْنُ الْحَبَّابِ، عَنْ عَبْدِ الْمُؤْمِنِ بْنِ خَالِدِ الْحَنْفِيِّ، حَدَّثَنِي نَجْدَةُ بْنُ نَفْعٍ، قَالَ: سَأَلْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ عَنْ هَذِهِ الْآيَةِ (إِلَّا تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا) قَالَ: فَاَمْسَكَ عَنْهُمْ الْمَطَرُ، وَكَانَ عَذَابُهُمْ.

Necdet bin Nüfey diyor ki: İbni abbas'a tevbe sûresinin “Eğer harbe hep birden çıkmazsanız Allah sizi çok acıklı bir azaba düçar eder” âyetinden sordum. İbni Abbas şöyle dedi: “Onlardan yağmur kesildi, yağmur (yağmaması) onların azabıydı” dedi. (Sünen-i Ebu Davud, C.3, H.No: 2506)

GÜCÜ YETTİĞİ HALDE KÖTÜLÜĞÜ MENETMEMENİN CEZASI

حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ، حَدَّثَنَا أَبُو الْأَحْوَصِ، حَدَّثَنَا أَبُو إِسْحَاقَ؛ [أظنه] عَنِ ابْنِ جَرِيرٍ، عَنْ جَرِيرٍ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «مَا مِنْ رَجُلٍ يَكُونُ فِي قَوْمٍ يُعْمَلُ فِيهِمْ

بِالْمَعَاصِي يَقْدِرُونَ عَلَى أَنْ يُغَيِّرُوا عَلَيْهِ فَلَا يُغَيِّرُوا إِلَّا
أَصَابَهُمُ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَمُوتُوا».

Cerir (r.a)'dan:

Resûlüllah (s.a.v)'in şöyle dediğini işittim: “Bir kimse bir kavim arasında bulunur, orada kötülükler işlenir, onlar onu men etmeğe güçleri yettiği halde men etmezlerse, onlar ölmeden Allah onlara azabı isabet ettirir.”

Davud, C.5, H.No: 4339) (Sünen-i Ebu

ARALARINDA MASİYET İŞLENEN KAVİM, O MASİYETİ TERK ETMEDİKÇE ALLAH'IN AZABI UMUMİDİR

حَدَّثَنَا وَهْبُ بْنُ بَقِيَّةَ، عَنْ خَالِدٍ، /ح/، وَحَدَّثَنَا عَمْرُو
ابْنُ عَوْنٍ، أَخْبَرَنَا هُشَيْمٌ، أَلْمَعْنَى، عَنْ إِسْمَاعِيلَ، عَنْ
قَيْسٍ، قَالَ: قَالَ أَبُو بَكْرٍ بَعْدَ أَنْ حَمِدَ اللَّهُ وَأَثْنَى عَلَيْهِ:
يَا أَيُّهَا النَّاسُ، إِنَّكُمْ تَقْرَوْنَ هَذِهِ آيَةَ وَتَضَعُونَهَا عَلَى
غَيْرِ مَوَاضِعِهَا: (عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ إِذَا
اهْتَدَيْتُمْ) قَالَ عَنْ خَالِدٍ، وَإِنَّا سَمِعْنَا النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ:
«إِنَّ النَّاسَ إِذَا رَأَوْا الظَّالِمَ فَلَمْ يَأْخُذُوا عَلَى يَدَيْهِ أَوْشَكَ
أَنْ يَعُمَّهُمُ اللَّهُ بِعِقَابٍ» وَقَالَ عَمْرُو عَنْ هُشَيْمٍ: وَإِنِّي
سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «مَا مِنْ قَوْمٍ يُعْمَلُ فِيهِمْ

بِالْمَعَاصِي ثُمَّ يَقْدِرُونَ عَلَى أَنْ يُغَيِّرُوا ثُمَّ لَا يُغَيِّرُوا إِلَّا
يُوشِكُ أَنْ يَعْمَهُمُ اللَّهُ مِنْهُ بِعِقَابٍ»

قَالَ أَبُو دَاوُدَ: وَرَوَاهُ كَمَا قَالَ حَالِدٌ أَبُو أُسَامَةَ وَجَمَاعَةٌ،
وَقَالَ شُعْبَةُ فِيهِ: «مَا مِنْ قَوْمٍ يُعْمَلُ فِيهِمْ بِالْمَعَاصِي هُمْ
أَكْثَرُ مِمَّا يَعْمَلُهُ».

Kays bin Ebu Hâzım (r.a)’dan rivâyet olunduğuna göre Hz. Ebu Bekir Allah’a hamd ve övgüden sonra şöyle demiş:

- Ey insanlar, siz şu âyeti okuyorsunuz ve onu mevkiinden başka yere koyuyorsunuz, “Size nefsinize dikkat gerek, eğer siz hidayet bulursanız sapıtmış olanların sapıklığı size zarar vermez.” Veheb bin Bakiyye, Halid Tahhan’dan diye rivâyet etti.

Biz Resûlüllah (s.a.v)’den işittik, şöyle buyurdu: “İnsanlar bir zalimi görüp onu men etmedikleri takdirde çok yakında Allah’ın cezası hepsine birden gelir.”

Amr, Haşım’dan rivâyetinde şöyle dedi. Ben Resûlüllah (s.a.v)’in şöyle dediğini işittim: “Bir kavim ki aralarında masiyet işlenir, sonra o masiyeti değiştirmeye güçleri yettiği halde değiştirmezlerse Allah’ın onlara umumi azab vermesi yakın olur.”

Ebu Dâvud şöyle dedi: Bu hadisi Halid’in dediği şekilde Ebu Üsâme ve bir cemaat rivâyet etti. Şube şöyle dedi: Hangi bir kavim ki sayıları işleyenlerden çok olduğu halde aralarında günah işlenir de ses çıkarmazlar, men etmezler, dedi.(Sünen-i Ebu Davud, C.5, H.No: 4338)

KURTULUŞ, TAKVA VE SADAKATTEDİR

Abdullah b. Kâ'b b. Mâlik'ten rivayet edildiğine göre, Kâ'b b. Mâlik radiya'llahu anh gözlerini kaybettiği zaman oğulları içinden kendisini elinden tutup götüren Abdullah şöyle diyor:

“Kaâ'b bin Mâlik'i, Tebük gazasında Peygamber aleyhi's-selâm'dan ayrılıp kaldığını anlatırken dinledim, (Allah ondan râzı olsun) şöyle dedi:

“Resûl-i Ekrem'in Tebük gazasından başka gazâlarının hiçbirinde ondan ayrılıp kalmamıştım. Yalnız Bedir gazâsında kalmıştım. Lâkin bu gazveden kalan hiçbir kimse azarlanmamıştı. Zira Resûlüllah ve Müslümanlar Kureyş'in (Ticâret) kervanını takîbe çıkmışlardı. Allah bunları, haberleri olmaksızın, düşmanları ile bir arada toplayıverdi. Lâkin şu var ki, İslâm için söz verirken Akabe gecesinde Resûl-i Ekrem'in yanında hazır bulundum. Bedir gazvesi insanlar arasında her ne kadar Akabe gecesinden daha ünlü ise de, Akabe'de bulunacağıma, Bedir gazvesinde bulunsaydım demem. Tebük gazvesinde Peygamber aleyhi's-selâm'dan ayrı kalmama dâir olan hikâyem şudur:

Hiçbir zaman bu gazvede Resûlüllah'dan ayrılıp kaldığımdakinden daha iyi ve daha vakitli değildim. Bu gazveye kadar hiçbir zaman iki binek sâhibi olmamıştım. Bu gazvede ise iki binek sahibi bulunuyordum. Sonra Peygamber aleyhi's-selâm, bu gazaya gelinceye kadar, herhangi bir yere gazâ için gittiğinde o yeri söylemez, başka bir

yere gider gibi görünürdü. Bu gazvede ise, uzak yere hareket ettiğinden ve bu gazâyı şiddetli sıcak mevsimde yaptığından ve büyük askerle karşılaşmak için gittiğinden, meseleyi açıkladı. Meselenin büyüklüğüne göre hazırlıkta bulunabilmeleri için, Müslümanlara, gidecekleri yeri söyledi. Resûlüllah'ın mâiyetinde Müslümanlar pek çoktu ve bunların isimleri bir deftere kaydedilmemişti.”

Kâ'b sözlerine devâmla şöyle dedi:

“Herhangi bir kimse asker arasından sıvışsa, bu hususta vahy nazil olmadıkça, bu işin gizli kalacağını zannedebilirdi.

Yukarıda zikrettiğimiz veçhile Peygamber aleyhi's-selâm bu gazveyi, meyvelerin yetiştği ve gölgelerin arandığı mevsimde yapmıştı. Ben de bunlara çok düşkündüm. Peygamber aliyhi's-selâm ve O'nunla birlikte Müslümanlar hazırlığa başladılar. Ben de hazırlanmak için çıkar, lâkin hiç bir şey yapmadan dönerdim ve kendi kendime: Bu işi ne vakit olsa yapabilirim, derdim. Bu hal devam etti. Herkes işini ciddî tuttu. Derken Peygamber aleyhi's-selâm Müslümanlarla bir gün erkenden yola çıktı. Halbuki henüz hiçbir hazırlıkta bulunmamıştım. Ertesi gün sabahleyin hazırlık için yine çıktım. Lâkin hiçbir şey yapmadan evime döndüm. Benim bu hâlim devam etti. Cemâat harbe erişmek için acele ettiler, fakat henüz muhârebeye tutuşmamışlardı. Yola çıkıp arkalarından erişmeyi düşündüm. Keşki yapmış olsaydım; fakat bu da müyesser olmadı. Resûlüllah bu gazaya gittikten sonra insanlar arasına çıktığımda kendime arkadaş olarak ancak münâfıklık damgası vurulmuş kimseleri, yâhud Allah'ın ma'zur gördüğü âciz kimseleri görmekliğim beni kederlendirdi. Peygamber aleyhi's-selâm, Tebük'e varıncaya kadar beni anmamış, Tebük'e vardıkta orada cemaatin içinde otu-

rukken:

Kâ'b b. Mâlik ne yaptı, demiş. Bunun üzerine Benî Selime'den bir adam:

— “Cüppelerine ve endâmına bakıp gururlanması onu yola çıkmaktan alıkoydu.” demiş. Bunun üzerine Muaz b. Cebel, adama;

— “Ne çirkin söz söyledin.” demiş; sonra Peygamber aleyhi's-selâm'a dönerek, “Yâ Resûla'llâh! Allah'a kâsem ederim ki, onun hakkında iyilikten başka bir şey bilmiyoruz” demiş. Bunun üzerine Peygamber aleyhi's-selâm sükût etmiş. Bu halde iken beyaza bürünmüş serap içinde dalgalanan bir adam görmüş ve:

— “Ebâ Haysem'e olaydı” demiş. Bir de ne görsün, o adam gerçekten Ensâr'dan Ebû Haysem'e imiş. Bu zat, münâfıklar kendisi ile alay ettikleri bir sırada, bir sa' hurma tasadduk eden kimsedir.

Kâ'b şöyle devam etti: “Peygamber aleyhi's-selâm'ın Tebük'ten dönüp Medîne'ye teveccüh ettiğini haber aldığımda bütün vücûdumu kaygu sardı. Yalanlar düşünmeğe başladım; yarın Resûlullah'ın gadabından nasıl kurtulacağım, dedim. Akrabalarımın düşünabilenlerin fikirlerine mürâcaat ettim. Uydurmuş olduğum bütün yalanlar, “Resûlullah dönüp geliyor” dendiği zaman kafamdan dağıldılar. Nihâyet bunların hiçbiri ile ondan asla kurtulamayacağıma kanaat getirdim. Ona doğrusunu söylemeğe karar verdim. Peygamber aleyhi's-selâm da dönüp geldi. Resûl-i Ekrem seferden dönünce ilk evvel Mescid'e uğrar ve orada iki rekât namaz kılar, sonra halkın işlerini görüşmek için otururdu. Resûlullah bu işleri yapınca, gazâdan geri kalanlar Peygamber aleyhi's-selâm'ın yanına geldiler, mâzeret gösterdiler, inandırmak için yemîn ettiler. Bunlar seksen kadar kişi idiler. Resûl-i Ekrem bunla-

rın zâhîrde gösterdikleri ma'zereti kabûl edip onlarla bî-at etti. Nihâyet ben geldim. Selâm verdiğimde dargın kimse gibi gülümsedi, sonra:

— “Gel” dedi. Bunun üzerine yürüyerek yanına geldim ve önünde oturdum. Bana şöyle dedi:

— “Niçin gazâdan geri kaldın. Binek satın almış değil mıydın?”. Ben de şöyle dedim:

— “Yâ Resûlâ'llâh! Allah'a kasem ederim ki, Sizden başkası, yâni, ehl-i dünyâdan birisinin yanında bulunsaydığım, özür beyân ederek onun gadabından kurtulabileceğimi zannediyorum; zîrâ söz söylemesini bilirim. Va'llâhi biliyorum ki, bu gün yalan söyleyip sizi memnun edersem de, Allâhu Teâlâ Sizi bana gücendirebilir. Eğer doğrusunu söylersem Siz bana kızacaksınız. Lâkin ben doğru söylemekle Allah'tan hayırlı sonuç beklerim. Yemîn ederim ki, gazâdan kalmam için hiçbir özür yoktu. Hiçbir zaman, Sizden ayrılıp kaldığım zamandakinden daha kuvvetli ve daha zengin değildim.”

Kâ'b devâm etti: “Peygamber aleyhi's-selâm:

— “İşte bu doğru söyledi. Haydi kalk, hakkında Allah'ın hükmü vahyedilinceye kadar bekle” dedi. Ben de kalktım. Benî Selime'den birçok adamlar peşime takıldılar. Ve:

— “Allâh'a yemin ederiz ki, bundan önce hiçbir suç işlemediğini biliyoruz. Yazıklar olsun sana ki gazâdan kalan başkaları gibi Resûlüllâh'a ma'zeret beyân edemedin. Suçun için Peygamber aleyhi's-selâm'ın istiğfârı kâfi idi.” dediler. Durmadan beni o kadar azarladılar ki, hattâ Peygamber aleyhi's-selâm katına dönüp kendimi yalanlamayı düşündüm. Sonra onlara sordum:

— “Benimle birlikte bu cezâyâ uğrayan kimse var mı?”

— “Evet seninle berâber iki kimse cezâyâ uğradılar;

senin gibi cevap verdiler de senin aldığın cevâbı aldılar.” dediler.

— “Bu iki adam kimlerdir?” dedim:

— “Rebîa oğlu Mürâretü'l-Âmirî ile Hilâl b. Ümeyyetü'l-Vâkıfî” dediler. Bedir gazâsında hazır bulunan ve bana örnek olabilecek iki iyi ve sâlih adamı söylediler. Bunları söylediklerinde yoluma devâm ettim. Peygamber aleyhi's-selâm, bu gazâda kendisinden ayrılıp kalanlar içinden bizim üçümüzle konuşmaktan (insanları) nehyetti.”

Kâ'b şöyle devâm etti: “Bunun üzerine ahâlî bizden çekindiler, yâhut bize karşı yan çizmeğe başladılar. Hatta memleketim bana dar gelmeye başladı; tanıdığım yer olmaktan çıktı. 50 gün bu hâl üzere kaldık. Diğer iki arkadaşına gelince: Onlar sindiler; ağlayarak evlerinde oturdular. Ben bunların en genci ve en dinci olduğumdan evimden çıkar, cemâatle namazda hazır olurum ve çarşılarda dolaşırdım. Lâkin kimse benimle konuşmazdı. Peygamber aleyhi's-selâm'ın yanına gelir ve namazdan sonra oturduğu yerde ona selâm verir de kendi kendime, “Acabâ selâmımı alıp dudaklarını kımıldattı mı” der, sonra Ona yakın bir yerde namaz kılar, (ve namaz içinde) Peygamber aleyhi's-selâm'a gizlice bakardım. Namaza daldığımda Peygamber Efendimiz bana bakar ve kendisine baktığım zaman da benden yüzünü çevirirdi. Müslümanların bu sûretle münâsebeti kesmeleri uzun sürünce, gidip amca-zâdem ve en ziyâde sevdiğim Ebû Katâde'nin bahçesinin duvarını atladım ve ona selâm verdim. Allah'a yemin ederim ki, selâmımı almadı. Bunun üzerine

— “Yâ Ebû Katâde! Allah için sana soruyorum. Allah'ı ve Resûlünü, ne kadar sevdiğimi biliyor musun?” dedim. Sustu. Sözümü tekrarlardım ve “Allah için sana so-

ruyorum.” dedim. Yine sustu. Yine sözümü tekrarladım: “Allah için sana soruyorum” dedim.

— “Allahu Teâlâ ve Peygamber’i daha iyi bilirler” dedi. Bunun üzerine gözümün yaşı dolup taşı, arkama dönüp duvardan atladım.

(Günün birinde) Medîne çarşısında geziyordum. Yiyecek satmak için Medîne’ye gelen Şam kıptîlerinden birisi:

— “Kâ’b b. Mâlik’i bana kim gösterir?” diyordu. Ahâlî de beni gösterdi. Nihâyet yanıma geldi ve bana Gassân Melîki’in mektûbunu verdi. Ben de eli kalem tutanlardan bulunduğum için mektûbu okudum. Şöyle deniliyordu:

— “Selâmdan sonra derim ki, efendinizin size karşı uygunsuz muâmelede bulunduğunu haber aldım. Allah sizi, hukukun çiğnendiği ve kıymetin bilinmediği bir yerde bırakmasın. Yanımıza gel, size ikrâm ederiz.” Mektûbu okuyunca bu da bir belâ dedim ve mektûbu ateşe atıp yak-tım.

Vahy gecikip de 50 günden 40’ı geçince Peygamber aleyhi’s-selâm’ın elçisi geldi,

— “Resûl-i Ekrem size zevcenizden ayrı oturmanızı emrediyor.” dedi. Bunun üzerine:

— “Ne yapacağım, onu boşayacak mıyım?” dedim.

— “Hayır, ondan ayrı oturacaksın, ona yaşayamayacaksın.” dedi. Peygamber aleyhi’s-selâm iki arkadaşına da aynı emri gönderdi. Bunun üzerine hanımımın annesi ve babası yanına gitmesini söyledim ve: “Allah bu iş hakkında hüküm verinceye kadar onların yanında otur.” dedim.

Hilâl b. Ümeyye’nin hanımı Peygamber aleyhi’s-selâm’a geldi ve:

— “Yâ Resûlâ’llâh! Hilâl b. Ümeyye yıpranmış bir ihtiyardır. Hizmetçisi de yoktur. Ona hizmet etmeme darıl-

maz mısınız?” Dedi. Peygamber aleyhi’s-selâm:

— “Hayır darılmam, lâkin sana yaklaşmasın.” dedi. Kadın da şöyle cevap verdi:

— “Va’llâhi onun kımıldayacak hâli yoktur. Allâh’a kasem ederim ki, başına gelen o vak’adan beri bu güne kadar durmadan ağlıyor” dedi.

Kâ’b şöyle devâm etti: “Âilemden bâzıları, “Refîkan için, Peygamber aleyhi’s-selâm’dan izin isteseydin olmaz mı? Hilâl b. Ümeyye’ye hizmet etmesi için onun zevcesine izin vermiştir, sen de zevcen hakkında Resûlullâh’dan izin isteseydin” dediler. “Ben gencim, bu hâlimle onun hakkında izin istersem Peygamber aleyhi’s-selâm bilmiyorum ki, bana ne der?” dedim. Bu hal üzere on gün kaldım; ahâlînin bizimle konuşmaları nehyedildiği günden itibaren 50 (gün) gece tamam oldu. 50 nci gecenin sabahında evlerimizden birinin damında namaz kıldım. Allâhu Teâlâ’nın bizi andığı veçhile canım sıkıldığı ve yeryüzü, genişliğine rağmen, bana dar geldiği halde otururken Sel’ (dağı) üzerinde birisinin bağırdığını işittim. En yüksek sesi ile: “Ey Mâlik’in oğlu Kâ’b, müjde müjde” diyordu. Bunun üzerine kurtuluş günü geldiğini anladım ve secdeye kapandım.

Peygamber aleyhi’s-selâm, sabah namazını kılınca tevbeimizin Allah tarafından kabûl edildiğini halka îlân etti. Bunun üzerine ahâlî müjdeli haberle bize koştular. İki arkadaşına da müjdeciler gitti. Biri bana atla koştı. Eslem’den bir adam da benim tarafıma yaya koştı ve (adı geçecek olan o dağa çıktı; bunun sesi atlıdan evvel bana ulaştı. Sesini işittiğim adam gelip beni müjdeleyince, sırtımdaki iki elbiseyi de çıkardım; müjdesine karşılık olarak ona giydirdim. Allah’a yemin ederim ki, o gün de bunlardan başka elbisem yoktu. Emânet iki elbise alıp onları giydim. Pey-

gamber aleyhi's-selâm'ı görmek maksadı ile yola düştüm. Ahâlî bölük bölük beni karşıyorlar; tövbemin kabûlünü tebrik ediyorlar ve "Allâh'ın affı sana kutlu olsun" diyorlardı.

Mescid'e girdim. Peygamber aleyhi's-selâm ahâlînin ortasında oturuyordu. Talha b. Übeydullâh radiya'llahu anh kalktı ve koşarak gelip elimi sıktı, beni kutladı. Allah'a kasem ederim ki, Muhâcirlerden Talha'dan başkası kalkmadı." Kâ'b Talha'nın bu nezâketini hiç unutmazdı; sözlerine şöyle devâm etti: "Peygamber aleyhi's-selâm'a selâm verdiğimde sevincinden yüzü parlayarak şöyle dedi:

— "Annen seni doğurduğundan beri üzerinden geçen günlerin en hayırlısı ile müjdelerim."

— "Yâ Resûlâ'llâh! Sizin tarafınızdan mı, yoksa Allah tarafından mı?" dedim.

— "Benim tarafımdan değil, Azîz ve Celîl olan Allah katından" dedi. Sevindiği zaman Peygamber aleyhi's-selâm'ın yüzü daha da nurlanır, hattâ ay parçası gibi olurdu. Sevindiğini bundan anlardık. Resul-i Ekrem'in önünde oturduğumda:

— "Yâ Resûlâ'llâh! Tövbemi tamamlamak için bütün malımı Allah ve Resûlü uğrunda tasadduk edeceğim" dedim. Peygamber aleyhi's-selâm, "Malından bir kısmını elinde bırakman senin için daha hayırlıdır" dedi. Ben de: "Hayber'deki hissemi elimde bırakıyorum yâ Resûlâ'llâh! Allâh beni ancak doğruyu söylemek sâyesinde kurtardı. Hayatta kaldığım müddetçe anca doğruyu söylemek de tövbemin tamâmıdır." dedim. Allâh'a kasem ederim ki, Peygamber aleyhi's-selâm'ın bu sözleri söylediğim günden beri doğru sözlülük yüzünden Allâhu Teâlâ'nın, kimseyi benden daha güzel sûrette mükâfatlandırıldığını bilmiyorum. Yine Allâh'a kasem ederim ki, Peygamber aleyhi's-selâm'a

bu sözleri söylediğim günden bu güne kadar, bilerek, hiç yalan söylemedim, kalan ömrümde de Allâhu Teâlâ'nın beni yalandan koruyacağını umarım."

Kâ'b devamla şöyle dedi: "Bunun üzerine Cenâb-ı Hak:

1- "Andolsun ki, Allah, Peygamberini (muhârebeden) geri kalmak isteyenlere izin verdiğinden dolayı afvettiği gibi), bir kısmının kalpleri kaymak üzere iken, sıkıntılı zamanda Ona uyan Muhacirlerle, Ensârın tevbelerini kabûl etti. Çünkü Allah çok şefkatli, çok merhametlidir."

2- "Bütün genişliğine rağmen yer onlara dar gelerek, nefisleri kendilerini sıkıştırıp, Allah'dan başka sığınılacak kimse olmadığını anlayan, savaştan geri kalmış üç kişinin tevbesini de kabul etti. Eski hallerine dönmeleri için Allah onların tevbelerini kabûl etti. Muhakkak ki, Allah tevbeleri çok çok kabûl eden ve merhameti sonsuz olanıdır. Ey imân edenler! Allah'ın azabından korkun, doğrularla berâber olun." Sûre: 9 (Tevbe), âyet: 117-119

Kâ'b şöyle devam etti: "Allâh'a yemin ederim ki, Cenâb-ı Hak beni, İslâm nîmetine mazhar ettikten sonra Peygamber aleyhi's-selâm huzûrunda doğru söylemekliğimden, yalan söyleyip helâk olanlar durumuna düşmekliğimden daha büyük bir nîmeti bana vermedi. Vahiy nâzil olduğu zaman da Allahu Teâlâ, yalan söyleyenler hakkında, kimseye söylemediği ağır sözü söyledi. Ve şöyle buyurdu:

"Onların yanlarına döndüğünüzde kendilerine ilişmek için size "Allah adı ile yemîn ederler. Onlardan yüz çevirin. Zîrâ onlar murdardırlar. Yaptıklarının cezâsı olmak üzere varacakları yer de Cehennem'dir. Onlardan râzı olmanız için size yemin ederler. Lâkin, siz râzı olsanız da Allâhu Teâlâ fâsık kavimden râzı olmaz."

Kâ'b sözlerini şöyle bitirdi: “Biz üçümüz o kimselerden geriye bırakılmıştık ki, onlar yemin ettiklerinde Peygamber aleyhi's-selâm onların yeminlerini kabûl ve onlarla bîat ve onlar için istiğfâr etti ve bizim işimizi geri bıraktı ve nihâyet Allahu Teâlâ bu hususta yukarıda söylendiği veçhile hüküm verdi. Allah'ın zikrettiği bu ayrılıştan maksat, bizim gazâdan geri kalmaklığımız değil, belki Peygamber'in kendisine yemin edip îtizâr ettiklerine özürlerini kabûl ettiği kimselerin işlerinde bizim işimizi ayırıp geriye bırakmasıdır.”

(Hadîsi, Buhârî ve Müslim rivâyet etmişlerdir.)

(Riyazu's-Sâlihîn, C.1., H.No: 21)

“Bizim uğrumuzda cihâd edenlere gelince elbette biz onları yollarımıza hidayet ederiz. Şüphesiz ki Allah, muhsinlerle beraberdir.”

(Ankebut Sûresi, Ayet: 69)

“Allah bir kimseye, ancak gücü yettiği kadar teklif eder. Herkesin kazandığı hayrın sevabı kendine ve yaptığı fenalığın zararı da yine onadır.

Rabbimiz! Eğer unuttuk, yahut kastimiz olmayarak hata ettikse bizi (ondan) hesaba çekme. Ey Rabbimiz! Bizden öncekilere yüklediğin musibetler gibi, bize, ağır yük yükleme. Ey rabbimiz! Güç yetiremeyeceğimiz şeyi bize yükletme, bizden çıkan günahları affet, bizi bağışla, bize merhamet buyur. Sen mevlâmız, yardımcımızsın. Artık kâfirler topluluğu üzerine bize zafer ve yardım ihsan buyur.”

(Bakara sûresi, âyet: 286)

TAKDİM	I
CİHADIN FARZ OLDUĞUNU BİLDİREN ÂYET-İ KERİME VE HADİS-İ ŞERİFLER (1. BÖLÜM)	5
Fatiha sûresi	7
Cihadın farz olduğunu bildiren Âyet-i Kerimeler	9
Cihadın farz olduğunu bildiren Hadis-i Şerifler	23
Peygamberimiz, müslümanların savaşmalarına izin veren ilk ayeti açıklıyor	25
Rasulullah (S.A.S), kendisinin cihad etmekle emredildiğini bildiriyor	25
Rasulullah (S.A.S) ın cihad emri	25
Allah'ı inkâr edenlerle savaşmak	26
“Lâ İlâhe illallah” deyinceye kadar müşriklerle savaşmak	27
Her emirle birlikte cihad	27
CİHAD VE ONUNLA ALÂKALI MEFHUMLARI BİLDİREN ÂYET-İ KERİME VE HADİS-İ ŞERİFLER (2. BÖLÜM)	29
Cihad ve onunla alâkalı mefhumları bildiren Âyet-i Kerimeler	31
Cihad ve onunla alâkalı mefhumları bildiren Hadis-i Şerifler	45
Ashabın, Hz. Peygamber'e ölünceye kadar biatları	45
Ensarilerin biatı	46
Biatın İslâm ve cihad üzere olduğu	47
Seferde üç kişi de olsa bir emir tayini	48
İmam nasıl olacak?	48
İkinci bir İmam çıkarsa ne olacağı	50
Müslüman Emir'e itaat etmek vaciptir	51
İmama itaat Peygambere itaat gibidir	51
Başı kuru üzüm gibi siyah dahi olsa İmama itaat etmek	52

Masiyet olmadıkça İmama itaat edilir	53
Allah'a isyanda Komutana itaat yoktur	53
Allah'a isyanda Komutana itaat yoktur	56
Fitne çıkınca	57
Fitne çıkarıcılar hakkında	58
Üç kişi için elim bir azap vardır	58
Fitne döneminde davranış tarzı	60
İhtilaf zamanı	61
Cihad için verilen sözde durmak	62
Özür sebebiyle harbe çıkmamaya ruhsat	63
Mazeret sebebiyle cihada katılamayanların durumu	65
Resûlullah (S.A.S), üstün cesaret sahibi idi	66
Resûlullah (S.A.S)'ın harpteki cesareti	67
Resûlullah (S.A.S), insanların en güzeli, en cömerti ve en cesuru idi	69
Resûlullah (S.A.S), geçmişi anlatırken görür gibi anlatırdı	71
Resûlullah (S.A.S) 19 gazaya iştirak etti	72
Uhud harbinde Rasulullah (S.A.S)'ın yaralanması	73
Uhud harbinde okçuların durumu	74
Hançer olayı	78
Resûlullah (S.A.S)'ın müşriklerden gördüğü ezalar	80
Resûlullah (S.A.S)'ın müşriklerden eza gördüğü halde onlara beddua etmemesi	82
Resûlullah (S.A.S)'ın düşman hakkındaki bedduası	85
Fetihten sonra cihad vardır	86
Cihadın iki türü hakkında	86
Kıyamete kadar Allah için cihad eden bir kavim bulunacaktır	87
Allah yolunda cihad eden zengin bile olsa zekât (veya sadaka) alabilir	88
Savaşta kadınların görevi	89
Hız. Ümmü Atiyye'nin (R.Anha) savaşta fedakârlığı	90
Müslümanların Yahudilerle harb edeceği	90
Kadınların savaşan erkeklere yardım etmesi	

(su taşıması, yaralı tedavi etmesi...)	91
CİHADIN ÖNEMİNİ BİLDİREN ÂYET-İ KERİME VE HADİS-İ ŞERİFLER (3. BÖLÜM)	93
Cihadın önemini bildiren Âyet-i Kerimeler	95
Cihadın önemini bildiren Hadis-i Şerifler	99
Önce İslâm, sonra Cihad	99
Düşmanlara karşı silah hazırlama	100
Zekât vermek, cihad etmek	100
Ok atmanın önemi	101
Ok ve benzeri şeyler atmanın önemi	101
Emirle birlikte cihad etmek	102
Hz. Peygamber'in bizzat harbi idare etmesi	103
Uhud harbi	104
Harbde Hz. Peygamber'in parmağının yaralanmasına önem vermediği	106
Başa gelecek zor durumlara rıza gösterip hayıflanmamak	107
Hz. Peygamber'in cihad için öldükten sonra dirilip tekrar cihad etmek istediği	108
Ebû Eyyûb-i Ensârî'nin cihadı	109
Ümmetimin seyhati Allah yolunda cihaddır	111
CİHADIN NASIL YAPILACAĞINI BİLDİREN ÂYET-İ KERİME VE HADİS-İ ŞERİFLER (4. BÖLÜM)	113
Cihadın nasıl yapılacağını bildiren Âyet-i Kerimeler	115
Cihadın nasıl yapılacağını bildiren Hadis-i Şerifler	131
Allah kelimesi yüce olsun diye savaşmak	131
Müşriklerle malla, nefisle ve dille savaşmak	132
Münkeri değiştirme yolları	133
Mecburi kalırsanız hakkınızı zorla alın	134
İslâm'da yazılı davet	135
Herakl'e mektup	135
Resûlullah (S.A.S)'ın cihad edenlere nasıl davranacakları hakkında emirleri	143
Resûlullah'ın hendek harbindeki çalışmaları	144

Hudeybiye anlaşması	145
Harbde nasıl ok atılacağı hakkında	147
Cihad esnasında tecessüs (Hz. Zübeyir hakkında)	148
Harp hiledir	149
Ka'b İbn-i Eşref'in öldürülmesi	149
Ebû Rafi' Abdullah İbn-i Hukayk'ın hileyle öldürülmesi	153
Savaşın Allah rızası için olmadığı zaman durumu	157
Allah rızası yanında dünyalık talep etmek için cihad yapanın durumu	158
Savaşta çocukların ve kadınların durumu	160
Allah yolunda gaza etmek, çocukları ve kadınları öldürmemek	161
Ahzab gazası	162
CİHAD ETMENİN MÜKÂFATINI BİLDİREN ÂYET-İ KERİME VE HADİS-İ ŞERİFLER (5. BÖLÜM)	165
Cihad etmenin mükâfatını bildiren Âyet-i Kerimeler	167
Cihad etmenin mükâfatını bildiren Hadis-i Şerifler	197
Cihad etmenin fazileti	197
Cihad etmenin fazileti	198
Amellerin hangisi efdaldır?	199
Amellerin en faziletlisi cihaddır	200
Amellerin en faziletlilerinden biri de cihaddır	200
Allah yolunda cihad dünyadakilerden efdaldır	201
Hangi cihad Allah yolundadır	202
Cihada muadil bir amel olmadığı	203
Allah adı yüce olsun diye cihad etmek	204
Cihadın zilhiccenin ilk on günündeki oruçtan efdal olduğu	204
Hangi cihad daha faziletlidir	205
Cennet kılıçların gölgesi altındadır	207
Cihadın en faziletlisi zalim Sultan'a hak sözü söylemektir	208
Cihad eden Allah katında makbuldür	209
Müslüman olup hicret eden ve cihad edenin mükâfatı	210

Allah yolunda savaşanın misali	212
Allah yolunda malıyla ve canıyla savaşanın fazileti	213
Sabahın erken saatlerinde Allah yolunda savaşa gitmenin fazileti	214
Allah yolunda cihad eden Allah'ın himayesi altındadır ..	215
Az da olsa harbe iştirak etmek	216
Az da olsa Allah yolunda savaşan kimseye verilecek büyük mükâfat	217
Allah yolunda (mermi) atmanın fazileti	217
Bir ok atışına karşılık köle azad etme Őevabı	218
Savaşan müfrezenin Őevabı	219
Allah yolunda yapılan küçük harcamalara bile büyük mükâfat verilecektir	220
Allah yolunda cihad edenlere yardım etmenin mükâfatı ..	221
Ok'u yapan, atan ve atıcıya yardımcı olanın durumu	222
Allah yolunda cihad edeni techizatlandırmak	223
Harcanan paranın en faziletlisi	224
Allah için binek edinenin Őevabı	224
Atıyla cihad edene verilecek hisse	225
Allah yolunda (cihad için) at bağlayan kişinin mükâfatı	225
Allah'ın razı olduğu işlerden bazıları	226
Üç kişiye Allah'ın yardım va'di	227
Harbde yaralanan, aynı yara ile misk kokar vaziyette haşr olacaktır	228
Sınırdan nöbet tutmanın fazileti	229
Sınırdan nöbet tutmanın fazileti	230
Allah yolunda uykusuz kalan gözün Őevabı	230
Allah yolunda bir kılı ağaran kimse hakkında	231
Allah yolunda ağaran kıl ışık olacaktır	232
Allah yolunda tozlanmanın fazileti	232
Allah yolunda ayakları tozlananların mükâfatı	233
Gazevede ücret almak	234
Seriyyenin ganimetsiz dönüşü	234
Harbe gitmedikleri halde gitmiş gibi sevab alanlar	235

Allah yolunda gazilere yapılan hizmetin fazileti	236
Mücahidin aile efradına yardım etmenin mükâfatı	236
Gazi ve ailesine yardım etmenin sevabı	238
Gazi ve ailesine yardım etmenin sevabı	238
Allah yolunda şehid düşmenin mükâfatı	239
Şehidlerin Allah katındaki fazileti	241
Şehidlik fazileti	242
Mücahidin durumu	243
Şehidler için altı haslet	243
Murabı (Cihada bağlı) olarak ölmenin fazileti	244
Allah yolunda öldürülmek bütün hatalara keffarettir	245
Borçlu olarak şehid edilen kimse	246
Şehid'erin ölümden duyduğu acının ölçüsü	247
Allah yolunda şehid düşenlerin ruhları	248
Savaşarak cennete girmek	249
Sadece cihad ederek cennete giren Amr b. Sabit	250
Şehidin şefaatinin kabul olması	251
CİHAD ETMEMENİN CEZASINI BİLDİREN ÂYET-İ	
KERİME VE HADİS-İ ŞERİFLER (6. BÖLÜM)	253
Cihad etmemenin cezasını bildiren âyet-i kerimeler	255
Cihad etmemenin cezasını bildiren hadis-i şerifler	271
Cihadı terketmenin cezası	271
Cihadı terkeden zelil olur	271
Atıcılığı terketmenin hükmü	272
Cihad etmeden ölen kimsenin durumu	273
Cihad etmeden ölen nifak üzere ölür	274
Harbe çıkmayan felakete uğrar	274
Harbe çıkmayan acıklı bir azaba düşer olur	275
Gücü yettiği halde kötülüğü menetmemenin cezası	275
Aralarında masiyet işlenen kavim, o masiyeti terk etmedikçe	
Allah'ın azabı umumidir	276
Kurtuluş, takva ve sadakattedir	278